

อาณัติภาพหลวงปู่..ยุคต้นวิชา

แล้วคุณจะรู้ว่า.. ทำไมศิษยานุศิษย์ทั่วโลกถึงหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำ

คำนำผู้เรียบเรียง

..น่าเสียดาย ที่สามารถพิมพ์หนังสือเล่มนี้

ได้เพียงจำนวนจำกัด

เพราะหากเป็นไปได้

เราอยากจะทำหนังสือเล่มนี้ให้กับคนทั่วโลก

โดยการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ

..เพราะเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

อาจเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตที่ทำให้มวลมนุษยชาติ

หันมาทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

เพราะได้แรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่จากเรื่องราวของหลวงปู่

และซาบซึ้งถึงคุณค่าของวิชาธรรมกาย

..ที่สำคัญ ผู้เรียบเรียงจะเกิดความรู้สึกเสียดายแทนเป็นที่สุด

หากใครคนหนึ่งอ่านเล่มนี้จบแล้ว

ไม่ได้ส่งมอบหนังสือเล่มนี้

เพื่อหยิบยื่นสิ่งดี ๆ ให้กับผู้ที่รักต่อไป...

ด้วยความปรารถนาดี

ร.ลิวเฉลิมวงศ์

สารบัญ

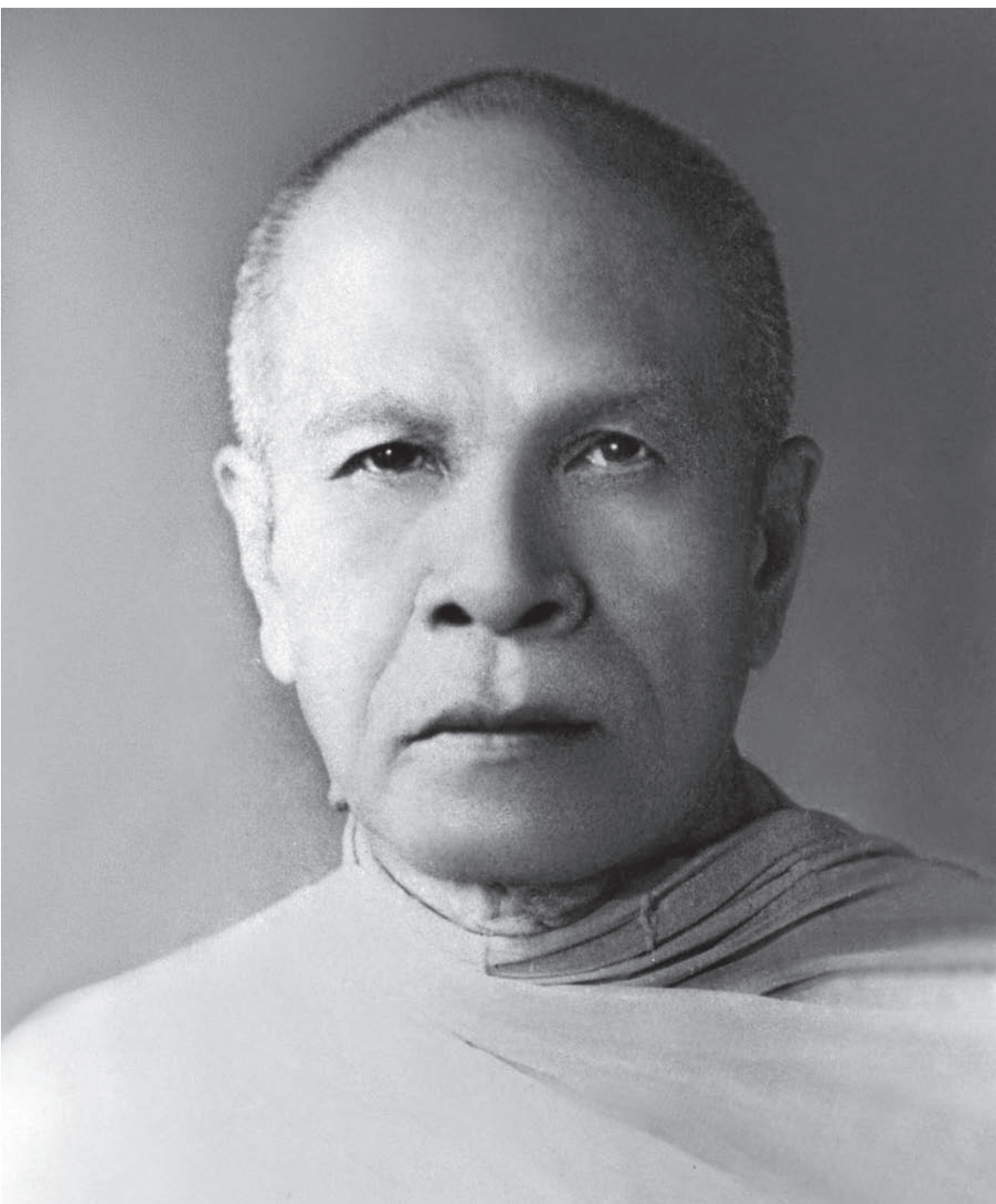
บทที่ 1:	ทำไม..ศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาลถึงเคารพรัก และศรัทธาท่าน ?	7
บทที่ 2:	อานุกาพหลวงปู่..ยุคต้นวิชา	
	1. เห็นพระธรรมกายด้วยตาเนื้อ ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำ	13
	2. สยบกองทัพพญ ๓ วัดปากน้ำ	18
	3. ขนาดลูกศิษย์รุ่น ⁺ จิวของหลวงปู่ ยังทรงอภิญญา	23
	3.1 สามเณรน้อย..ทำแผ่นดินไหว	23
	3.2 สามเณร..ดาทีพย์	26
	4. การตรวจดูดวงบุญ	27
	5. 3 ศูนย์ (0) ปริศนา	28
	6. ท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป	36

7. สั้งการปัดระเบิด	
สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2	47
8. เขาเห็น..ตอนปัดระเบิด	52
9. ดับเดือน..ดับดาว	57
10. ทำจันทรคราส (จันทรุปราคา)	59
11. แปลงร่างเป็นยักษ์	
กับเรียนวิชาแปลงเพศ	61
12. ยิ่งกว่า..หมอเทวดา	69
13. วิชาชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นขึ้นมาใหม่	77
14. ตามเทวดา..มาเป็นลูก	79
15. สยบ..กองทัพหนูทำลายนาข้าว	80
16. แก้วฝนแล้ง-แก่น้ำท่วม	82
17. มะม่วง..ทองคำ	83
18. แต่งโม..ออกลูกพิบพิบอัศจรรย์	85
19. ฝรั่งและผัก..งอกจับปล้นกะทันหัน	86
20. หลวงปู่ยังรู้..อนาคต	91
21. หลวงปู่รู้อนาคตล่วงหน้าว่า..	
ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17	94

22. พยากรณ์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ องค์ปัจจุบัน	96
23. สยบ..ไสยเวท	97
24. ตายแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน	103
25. ตกนรก..ขึ้นสวรรค์	105
26. ช่วยผู้ตาย..ขึ้นมาจากนรก	107
27. รู้ความประพตติลูกศิษย์.. ด้วยญาณทัสนะ	109
28. ทำไม..พระของขวัณ (พระผงวัดปากน้ำ) ถึงศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพมาก	110
29. ปาฏิหาริย์จักรหลวงปู่	120
30. เห็นบ้านเมืองในอนาคต	124
31. ข้าวหลวงปู่..ทำให้อิมทิพย์	126
32. บอกเวลามรณภาพ	127
33. พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น	128
34. ซื่อรอด..แต่ไม่รอด	130

บทที่ 3:	เรื่องไม่ลับ แต่คนรุ่นหลังไม่รู้	136
บทที่ 4:	พลิกชีวิต..ด้วยบุญหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ ด้วยทองคำ	147
บทที่ 5:	ทำไมต้องหล่อหลวงปู่..ด้วยทองคำแท้ ?	153
	- เหตุแห่งความยาก..	
	ในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่	155
	- สถานที่ประดิษฐาน รูปเหมือน หลวงปู่ทองคำในประเทศไทยทั้ง 6 แห่ง	157
บทที่ 6:	อานิสงส์การหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้	160

บทที่ 1

ทำไม..ศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาล ถึงเคารพรักและศรัทธาท่าน ?

บนโลกนี้ มีบุคคลผู้สร้างคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ
อยู่มากมาย และเราก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นหนี้บุญคุณบุคคลเหล่านั้น
อยู่ไม่น้อย...

..เฟลมมิง

ผู้ค้นพบยาเพนนิซิลิน

มาตามแมรี คูรี

ผู้ค้นพบเรเดียมที่ใช้รักษามะเร็ง

พี่น้องตระกูลไรท์

ผู้คิดค้นเครื่องบิน

อัลัน เทอริง

ผู้คิดค้นคอมพิวเตอร์

หรือแม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นอัจฉริยะระดับโลก
อย่างนิวตัน และไอน์สไตน์

เพราะถ้าไม่มีพวกเขา เราก็อาจไม่มีตึกสูง ๆ ไม่มีเส้นใย
นำแสง เครื่องจักรกลอำนวยความสะดวก รถยนต์ เครื่องซักผ้า
เครื่องบินน้ำผลไม้ ฯลฯ

บุคคลเหล่านี้ ล้วนคิดสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เพื่อให้เรามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ไม่ต้องอยู่ในถ้ำ ก่อไฟแบบเดิม ๆ จึงทำให้ในปัจจุบันเรามีชีวิตที่แสนจะสะดวกสบาย

แต่ทำไมความสะดวกสบายที่มีมากขึ้น ไม่เคยช่วยให้ความทุกข์ในวัฏสงสารลดน้อยถอยลงเลย อีกทั้งความทุกข์ยังคงอยู่กับเรา และเกิดขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด ???

ถ้าหากมีใครสักคน..ค้นพบวิธีหนีออกจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ เพื่อให้เราไม่ต้องทุกข์อีก เพื่อให้เราไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย บุคคลนี้จะมีคุณอนันต์กับโลกใบนี้สักเพียงไร..!!!

แต่ทว่า 2,600 กว่าปีมานี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบหนทางแห่งการดับทุกข์ ทำให้คนที่เกิดในยุคหนึ่งจำนวนหนึ่ง สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานตามท่านโดยไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย **ไม่ต้องมาใช้เทคโนโลยีที่สะดวกสบายบนความทุกข์อีก**

แต่หลังจากที่พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว 500 ปี สิ่งที่พระองค์ทรงค้นพบ คือ วิชาธรรมกาย ที่ทำให้มนุษย์ยุคนั้นสามารถนิพพานตามพระองค์ได้เลือนหายไป

จนกระทั่งมีภิกษุรูปหนึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มุ่งมั่นต่อธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งค้นพบวิชาธรรมกายที่หายสาบสูญไปขึ้นมาใหม่ และได้พำสอนมนุษย์ให้เข้าถึงหลักแห่งการพ้นทุกข์

แต่ทว่า..ภิกษุรูปนี้มีใจปรารถนาไม่ใช่เพื่อจะไปนิพพานเพียงรูปเดียว หรือช่วยสรรพสัตว์ไปเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ท่านได้ตั้งมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ไว้ว่า จะขอชนสรรพสัตว์ไปให้หมดทั้งภพ 3 ทุกภพ ทุกจักรวาล และขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย

ด้วยมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่นี้เอง ทำให้ท่านต้องแก้ไขภัยที่ยากและยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา โดยท่านต้องคิดว่า จะใช้วิธีการใด.. ถึงจะทำให้ตัวท่านและสรรพสัตว์ทั้งหมดทั้งมวลพ้นจากภพ 3 และจะต้องทำอย่างไร..ถึงจะรื้อวัฏสงสาร เพื่อไม่ให้มนุษย์ทุกคนกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตายอีก..!!!

ด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าตรงนี้เอง ทำให้หลวงปู่ท่านจริงจังกับธรรมปฏิบัติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 พ.ศ. 2460 ท่านได้เข้าไปนั่งสมาธิ ณ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง ซึ่งก่อนที่ท่านจะนั่งก็ได้บอกกับเพื่อนภิกษุด้วยกันว่า “..จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่งตามใจชอบเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร ” เพราะท่านได้ตั้งสัจจาธิษฐานว่า ถ้ายังไม่เห็นธรรมตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็น จะไม่ยอมลุกจากที่ไปจนตลอดชีวิต คือ จะขอยอมตายตรงนั้น...

อีกทั้งท่านยังได้ตั้งจิตกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอให้พระองค์ทรงเมตตา โปรดประทานธรรมที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วแก่

ข้าพระพุทธเจ้า แม้จะเป็นเพียงส่วนน้อยนิดก็ยินดี ถ้าหากบรรลุนิพพานแล้วจักเกิดโทษแก่พระศาสนา ก็อย่าได้ทรงประทานเลย แต่ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาแล้ว ขอได้โปรดประทานแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขอรับเป็นทนายพระศาสนาต่อไปจนตลอดชีวิต” และในที่สุดท่านก็ได้บรรลุนิพพาน เข้าถึงพระธรรมกายในคืนนั้นเอง

..และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้นคือ หลวงปู่ท่านได้ค้นพบสิ่งที่เหนือกว่าและวิเศษกว่านักวิทยาศาสตร์อย่างสิ้นเชิง เช่น วิธีเข้านิพพานเป็นนิพพานตาย วิธีเดินสมาบัติในภพโลก เพื่อตรวจคุณภาพต่าง ๆ วิธีระลึกชาติ วิธีตรวจนิพพาน ภพ 3 โลกกันต์ วิธีขยายดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ วิธีตรวจดวงบุญ ดวงบาป ดวงไม่บุญไม่บาป ฯลฯ

นอกจากนั้น... วิชามรรคผลนิพพานที่หลวงปู่ท่านค้นพบและปฏิบัติมาโดยตลอด ทำให้เกิดเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์ ทรงคุณค่า และน่าสนใจ เกินกว่าที่เราจะคาดคิดมาก ซึ่งผู้รวบรวมก็ได้นำมาเรียบเรียงด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้อ่านค้นพบคำตอบด้วยตัวเองว่า...

ทำไม..จึงมีศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาลเคารพรัก และศรัทธาหลวงปู่วัดปากน้ำ ได้มากถึงขนาดนี้ ?

บทที่ 2

อนุภาพหลวงปู่..ยุคต้นวิชา

1.

เห็นพระธรรมกายด้วยตาเนื้อ

ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำ

เรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เป็นที่โจษขานกันเป็นอย่างมาก ซึ่งจะถือว่าเป็นเรื่อง Talk of the Town ในช่วงนั้นก็ได้ เพราะสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพิมพ์ก็ได้ตีพิมพ์รูปของท่าน และเรื่องราวความมหัศจรรย์ในวันวิสาขบูชา จนกลายเป็นความฮือฮาที่แพร่สะพัดไปทั่วประเทศ โดยเล่าถึงการปรากฏของพระพุทธเจ้าบนท้องฟ้า ในวันเวียนเทียนสมโภช ซึ่งก่อนหน้าที่จะมีการตีพิมพ์เรื่องราวของท่านลงหนังสือพิมพ์ หลวงปู่ท่านก็มีกิตติศัพท์เลื่องลือ กึกก้องว่า ท่านเป็นพระที่เก่งในทางวิปัสสนามากถึงในระดับที่ว่า

สามารถอาราธนาพระพุทเจ้าในอายตนิพพานมาให้เห็นด้วยตาเนื้อได้แบบจะ ๆ ซึ่งเรื่องราวนี้.. เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเป็นประจำในพิธีเวียนเทียนในวันวิสาขบูชา และวันมาฆบูชา ซึ่งในช่วงพิธีเวียนเทียน ตั้งแต่เวลา 6 โมงเย็น หลวงปู่จะให้พวกที่ทำวิชาทั้งหมดมาพร้อมกันในโรงงานทำวิชา แม้ว่าช่วงเวลานั้นจะไม่ใช่เวรของตนก็ตาม จากนั้นก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยกันอาราธนาพระธรรมกายให้มาปรากฏเหนือน่านฟ้าวัดปากน้ำ **อีกทั้งยังกลั่นแก้ธาตุกรรมของผู้มาเวียนเทียนให้สะอาดบริสุทธิ์ และเปิดเห็น จำ คัด รู้ เพื่อให้เห็นพระธรรมกาย** ซึ่งผู้ที่เห็นปรากฏการณ์นี้ได้ นั้น จะต้องอยู่ในอาการสงบ สำรวม กาย วาจา ใจ ต้องทำจิตให้เป็นสมาธิในขณะที่เวียนเทียนด้วย ซึ่งในแต่ละปี ก็จะมีสาธุชนจำนวนมากได้เห็นปาฏิหาริย์ ณ น่านฟ้าวัดปากน้ำแบบจะ ๆ ซึ่งบางคนก็เห็นพระปฏิมากรลอยอยู่เหนือน่านฟ้า ปางสมาธิบ้าง ปางประทานพรบ้าง บางคนก็เห็นองค์พระจำนวมหาศาลลอยอยู่เต็มท้องฟ้า ซึ่งพอเห็นแล้วก็ปีติชนลุกชูชัน จนบางคนถึงกับปล่อยไฮร้องให้ออกมาด้วยความดีอกดีใจ หรือบางคนแม้เลิกเวียนเทียนแล้ว ขณะนั่งเรือจ้างออกจากวัดไปถึงท่าน้ำตลาดพลู แต่พอเหลียวหลังกลับไปดูเหนือพระอุโบสถ ก็ยังสามารถเห็นพระพุทเจ้าแก้วใสลอยอยู่เหมือนเดิม ซึ่งเรื่องนี้มีพยานที่มีตัวตนจริงที่ได้พบเห็นเป็นจำนวนมากมาย **อีกทั้งยังมีหลักฐานอยู่ในหนังสือของหลวงภูมินาถสนิท (สีบ ตังครัตน์) ซึ่งเป็นมหาดเล็กคนโปรดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ว่า...**

“ ครั้งหนึ่งก่อนวันวิสาขบูชา พ.ศ. 2489 ข้าพเจ้าได้รับ คำบอกเล่าจากหลวงพ่อดปากน้ำว่า พิธีเวียนเทียนในวันวิสาขบูชา ปีนี้ หลวงพ่อได้อารานา อัญเชิญเสด็จพระพุทธองค์ ให้เสด็จมา ปาฏิหาริย์มาทรงเป็นประธานในพิธีด้วย ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิตรวม 300 คน เดินเวียนไปจนจะครบสามรอบ มีอุบาสกผู้หนึ่งเอะอะขึ้น ว่า เขาได้เห็นพระพุทธรูปปาฏิหาริย์ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าและชี้ให้ ทุกคนดูในขณะนั้น ”

..และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น มีบุคคลที่ไม่เชื่อและไม่ศรัทธา เดินทางมาพิสูจน์เป็นจำนวนมาก เช่น

คุณสุธรรม จันทร์กลัด อดีตผู้พิพากษา หัวหน้าคณะ ในศาลอุทธรณ์ ซึ่งได้กล่าวยืนยันว่า ปกติท่านเป็นคนไม่เชื่ออะไร ง่าย ๆ ถึงขนาดทักท้วงว่า พระพุทธเจ้าท่านเสด็จปรินิพพานไปนาน ถึง 2,500 กว่าปีแล้ว ทำไมยังสามารถเสด็จมาให้เห็นได้อีก และด้วย เหตุนี้ จึงทำให้ท่านเดินทางไปพิสูจน์ โดยพาภรรยา คือ คุณพะยอม ไปเวียนเทียนด้วยกัน และสุดท้ายก็ได้เห็นปาฏิหาริย์เหนือ่านฟ้า จริง ๆ ด้วยตาตัวเอง และทันทีที่เห็น ท่านก็รีบคุกเข่ากราบลงกับพื้น พระอุโบสถวัดปากน้ำทันที 3 ครั้ง จากนั้นก็รีบตรงเข้าไปใน พระอุโบสถ แล้วไปก้มลงกราบที่หน้าตักของหลวงปู่ ทั้งที่ขณะ ยัง ลูกชู้ไม่หาย แล้วก็นั่งจิตอธิษฐานฝากเนื้อฝากตัว ขอให้ได้เกิดมา เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ทุกชาติ

หรือแม้แต่ **คุณโชติ วนิกเกียรติ** เดิมเป็นคนที่ไม่เลื่อมใสศรัทธาหลวงปู่วัดปากน้ำเลย ถึงขนาดพูดกับพี่สาวของตัวเอง คือ **คุณซัช วนิกเกียรติ** ที่มาวัดปากน้ำเป็นประจำว่า วัดใกล้ ๆ บ้านก็มี ทำไมต้องไปทำบุญที่วัดปากน้ำด้วย เป็นเพราะติดใจพระรูปใดรูปหนึ่ง หรือถูกหลวงปู่หลอกหรือเปล่า... แต่พอคุณโชติได้เดินทางมาพิสูจน์ และได้มาเห็นปาฏิหาริย์เหนือนานฟ้าในวันเวียนเทียนด้วยตาตัวเองแบบจะ ๆ ก็เลยเข้าใจ และรีบเข้าไปขออนุญาตกราบที่ท่าหลวงปู่ท่าน เพื่อขออโหสิกรรมที่เข้าใจผิด และหลังจากนั้น คุณโชติก็เปลี่ยนใจหันมาเข้าวัดปฏิบัติธรรม และกลายเป็นอุปัฏฐากวัดปากน้ำ โดยมาทำบุญถวายน้ำอ้อยแด่หลวงปู่อยู่เป็นประจำ...

จากปรากฏการณ์เหนือนานฟ้านี้เอง เป็นการประกาศอานุภาพของพระรัตนตรัย และยกใจมหาชนผู้ที่ยังไม่เลื่อมใสให้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา หรือที่เลื่อมใสแล้ว ให้เกิดความเลื่อมใสยิ่ง ๆ ขึ้นไป ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านได้ดำเนินรอยตามการประกาศธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงใช้วิธีการสอนอยู่ 3 อย่าง ที่เรียกว่าปาฏิหาริย์ 3 เพื่อลดทิฐิมานะผู้เห็นผิดให้กลับมาสู่เส้นทางที่ถูกต้อง ซึ่งปาฏิหาริย์ 3 อย่าง ได้แก่ อิทธิปาฏิหาริย์ (การแสดงฤทธิ์ที่พันวิสัยของสามัญมมนุษย์ได้อย่างน่าอัศจรรย์) อาเทศนาปาฏิหาริย์ (การดักใจทนายใจคนได้อย่างน่าอัศจรรย์) และ

อนุศาสนิปาฏิหาริย์ (คำสั่งสอนสูงใจคนให้นิยมเชื่อถือตามได้
อย่างน่าอัศจรรย์)

ดังในครั้งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์
ตอนที่เสด็จไปโปรดพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และเสด็จ
กลับลงมาในวันมหาปวารณา ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรง
ใช้พุทธานุภาพเปิดโลกทั้ง 3 ทำให้มนุษย์และเหล่าเวไนยสัตว์ทั้ง
หลาย สามารถมองเห็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นฟ้าที่มาส่งพระองค์ ซึ่ง
เป็นเหมือนกองทัพชาวสวรรค์ที่เลื่อนลอยลงมาจากนภากาศ มี
ความยิ่งใหญ่ประดุจพระเจ้าจักรพรรดิเสด็จออกयाตราทัพ โดย
เหล่าเทวดาได้ลงมาทางบันไดทอง มหาพรหมลงมาทางบันไดเงิน
ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลงมาทางบันไดแก้วมณี

ขณะนั้นพระองค์ทรงเปล่งรัศมีสว่างไสวเรืองรองไปทั่วโลก
ธาตุ ทำให้เหล่าสรรพสัตว์ที่อยู่บนโลกทั้ง 3 คือ สวรรค์ มนุษย์ นรก
สามารถเห็นกันและกันในเวลาเดียวกัน ทั้งเทวดา มนุษย์ สัตว์นรก
สัตว์เดียรัจฉาน อสุรกาย ต่างเห็นกันและกันด้วยตาเนื้อเป็นอัศจรรย์
ด้วยพุทธานุภาพ ซึ่งเมื่อสรรพสัตว์เห็นความอัศจรรย์เช่นนี้แล้ว ก็ต่าง
เกิดมหาปีติ พวกกันตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า เพราะเห็นพุทธานุภาพนั้น อีกทั้ง
บางคัมภีร์ยังกล่าวไว้ว่า แม้แต่มดซึ่งเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ยังมีความ
รู้สึกนึกคิดปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าด้วย...

2.

สยบกองทัพภู ณ วัดปากน้ำ

ในสมัยก่อน... ที่วัดปากน้ำ..มีงูชุกชุมมาก ซึ่งถ้าชุมแล้วต่างคนต่างอยู่ก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่เนี่ย!! เจ้างู..มันเล่นมากัดพระ กัดเณร กัดแม่ชีกันเยอะ ถึงขนาดกลายเป็นแรงบันดาลใจทำให้แม่ชีหลายคนต้องหัดจับงูให้เป็น อย่างเช่น แม่ชีปุก..ท่านจะมีบ่วงเอาไว้คล้องคองูโดยเฉพาะ ซึ่งพอคล้องได้ก็จะเอาไปปล่อย หรืออย่างแม่ชีนาค..ท่านก็โดนงูกัดเป็นอาชีพ จนเจ้าหน้าที่ที่สถานเสาวภาจำนำท่านได้ เพราะต้องนั่งเรือไปฉีดเซรุ่มแก้พิษงูอยู่เป็นประจำ

เรื่องก็มีอยู่ว่า แม่ชีนาค..ท่านเป็นแม่ชีที่ได้ธรรมกาย มีญาณทัสสนะแม่นยำมาก เพราะท่านรักการปฏิบัติธรรม และมีอัธยาศัยชอบไปปักกลดอยู่ในป่าช้าที่เขาเก็บศพที่ยังไม่ได้เผาเอาไว้ เป็นป่าช้าที่อยู่ในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของตึกคณะเนกขัมภ์) ซึ่งป่าช้าที่ว่านี้..มีหญ้าขึ้นรกเต็มไปหมด ดังนั้นจึงเป็นที่ซ่อนสุ่มของบรรดาญาติต่าง ๆ อย่างมากมาย แต่เนื่องจากป่าช้าเป็นสถานที่ที่เงียบสงบ เย็นสบาย จึงทำให้แม่ชีนาคชอบไปมาก และพอไปที่ไร..ก่อนจะเข้าที่นั่งสมาธิ ท่านจะสวดเจริญพระพุทธรูป 108 จบก่อน

และที่น่าทึ่ง..ก็คือ ท่านจะสวดไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องมี
ลูกประคำมานั่งนับเลย ซึ่งโดยปกติเวลาคนทั่วไปสวดครบหนึ่งจบ
เขาจะเลื่อนลูกประคำเพื่อนับไปลูกหนึ่ง ซึ่งพอเลื่อนไปจนครบ
ทั้งเส้น ก็เท่ากับสวดครบ 108 จบพอดี (เพราะสร้อยประคำ
เส้นหนึ่งมีลูกประคำอยู่ 108 ลูก) แต่เนื่องจากแม่ชีนาคามีวิชา
ธรรมกายที่หลวงปู่สอน ท่านจึงไม่ต้องนับลูกประคำให้เสียเวลา
คือ ท่านจะเข้ากลางสวดไปเรื่อย ๆ พอครบ 108 จบ พระธรรมกาย
ในตัวท่านจะบอกว่าครบพอดี โดยไม่ขาดไม่เกิน และนี่ก็คือ
ความอัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย !!!

..อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่แม่ชีนาคันั่งสมาธิอยู่ ท่านก็เห็นใน
ญาณว่า..วันนี้ท่านจะโดนงูเห่ากัด แถมงูที่ว่านี้..จะยกพวกเลื้อยเข้า
จู่โจมกัดท่านที่แขนพร้อมกันทีเดียวถึง 3 ตัว !!! แถมท่านยังเห็น
ว่างูมันจะกัดท่านที่แขนในตำแหน่งไหนอีกด้วย ซึ่งเมื่อแม่ชีนาคเห็น
ดังนั้น ก็รีบบอกโยมแล้วว่า.. “น้ำๆ ฉันเห็นในญาณนะ..ว่าวันนี้ฉันจะ
โดนงูเห่ากัดทีเดียวถึง 3 ตัว” เมื่อโยมแล้วได้ฟังดังนั้น ก็พากันไปเรียน
ให้หลวงปู่ทราบ ซึ่งแม่ชีนาคก็รายงานหลวงปู่ว่า “หลวงพ่อเจ้าคะ..ลูก
เห็นในญาณว่า วันนี้ตอนไปเจริญพระพุทธรูปมนต์ในป่าช้า จะโดนงูเห่า
กัด 3 ตัว”

พอหลวงปู่ได้ฟังดังนั้น ท่านก็พูดว่า.. “มันจะทำได้เฉพาะเวลา
ทุ่มหนึ่ง ถ้าเลยทุ่มไปแล้วนี่ มันจะทำไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นนี่

ก่อนเวลาทุ่มหนึ่ง เอ็งอย่าออกไปไหนเด็ดขาด!!!” (ที่หลวงปู่ท่านห้ามออกไป เพราะมันเป็นช่วงเวลาที่วิบากกรรมส่งผล ซึ่งถ้าช่วงนี้..เราอยู่ในที่ของเรา และก็อยู่ในธรรม วิบากกรรมมันก็จะผ่านไป)

แต่หลวงปู่ท่านก็เผื่อเหนียวไว้ จึงสั่งให้โยมแผนัวไปเตรียมเรือ และให้เอาน้ำมันใส่เรือ ซึ่งโยมแผนัวก็ได้เตรียมเรือไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เพราะสมัยนั้นต้องเดินทางกันทางน้ำ คือ ถ้าโดนงูกัด ก็จะได้รีบพาไปสถานเสาวภาได้ทันเวลา...

แต่อนิจจา..เรื่องที่ไม่อยากให้เกิด ก็เกิดขึ้นจนได้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนแม่ชีนาคจะออกไปปักกลดเจริญพุทธมนต์ในป่าช้า ท่านก็พยายามดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกาอีก แต่ด้วยวิบากกรรมอย่างไรก็ไม่ทราบ ตาท่านลาย ทำให้มองเห็นเข็มนาฬิกาเลยเวลา 1 ทุ่มไปแล้ว ท่านถึงได้ตัดสินใจออกไป แต่จริง ๆ แล้วขณะนั้นยังไม่ถึง 1 ทุ่มเลย และทันใดนั้นเองลักรู่เดียว..หลังจากที่แม่ชีนาคปักกลดเสร็จ อยู่ ๆ แม่ชีนาคก็ตะโกนเสียงหลงขึ้นมาเลยว่า.. “น้ำแผนัวนี่ ฉันทนโดนกัดแล้ว 3 ตัว !!!”

จากนั้นจึงไม่รอช้า รีบพากันไปกราบหลวงปู่ ซึ่งสิ่งแรกที่หลวงปู่ทำ ก็คือ รีบมองดูนาฬิกา และก็พูดขึ้นทันทีว่า “นี่มันยังไม่ถึง 1 ทุ่มนี่” แล้วท่านก็หันไปบอกแม่ชีนาคว่า... “กูบอกมึงแล้วนะ

ว่าให้เลยท่อมก่อน นี่ยังไม่ถึงท่อมเลย..!!” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งโยมแฉ่วให้ติดเครื่องพาแม่ชีนาโคใส่เรือไปส่งสถานเสาวภา

และก็มีอีกครั้งหนึ่งที่หลวงปู่ท่านได้เจอกับตัวเอง ในขณะที่ท่านกำลังชุดแก้วบรมจักร ซึ่งแก้วดวงนี้ หลวงปู่บอกว่า หากชุดขึ้นมาได้ จะสามารถเลี้ยงคนได้ทั้งโลก โดยไม่ต้องทำมาหากิน และชาวโลกจะได้เอาเวลามาปฏิบัติธรรมอย่างเดียว ซึ่งในช่วงที่ชุดแก้วนั้น.. หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ที่ปลายแคว่แบบหมิ่น ๆ นั่งคุมพวกที่ได้ธรรมกายทำวิชา เพื่อเรียกให้แก้วขึ้นมา ซึ่งหนึ่งในนั้น..ก็มีหลวงตาอยู่ท่านหนึ่ง ซึ่งเวลาทำวิชาท่านก็จะตะบันหมากไปด้วย เคี้ยวไปด้วย หลวงปู่ก็มักจะดุท่านบ่อย ๆ ว่า “เดี๋ยววิชาก็ไม่ทันเขาหรอก” พอหลวงปู่ดุทีหนึ่ง ท่านก็หยุดตะบันทีหนึ่ง

แต่อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ท่านนั่งตะบันหมากอยู่ ลู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงดังต๊อบ คือ มีงูเห่าตัวใหญ่ขนาดเท่าน้อง หล่นลงมาจากต้นข่อย จากนั้นเสียงตะบันหมากก็หยุดทันที หลวงปู่ท่านก็เลยสงสัยว่าทำไมวันนี้เสียงตะบันหมากหยุดไปนาน ท่านจึงหันไปดู ซึ่งก็ปรากฏว่า หลวงตาหยุดตะบันหมาก และกำลังจ้องไปที่ตาขงูเห่าตัวนั้น งูเห่าตัวนั้น..ก็จ้องกลับมาที่ตาของหลวงตา ซึ่งหลวงตาเล่าว่า “เราก็ตริโกอยู่ในธรรมกาย..แล้วก็จ้อง ..งูมันจะทำอะไรเราไม่ได้ แต่เราก็อะไรงูไม่ได้เหมือนกัน...”

แต่กับหลวงปู่.. ซึ่งมีวิชาที่เชี่ยวชาญกว่ามาก... ทันทีที่หลวงปู่หันไปมองงู.. งูมันก็หันเปลี่ยนทิศมองมาที่หลวงปู่แทน และทันทีที่สายตาของหลวงปู่สบกับตา งู โยมแผ้วก็ได้เห็นแสงสว่างพุ่งปรึ๊ดออกจากตาของหลวงปู่เหมือนแสงจากลำไฟฉายพุ่งไปที่ตา งูทันที จากนั้นงูมันก็ตกใจสุดขีด สะดุ้งพุ่งตัวข้ามรั้วสังกะสีหนีไปทันที

หลังจากนั้นหลวงปู่ท่านก็สั่งพวกที่ทำวิชาว่า ให้เข้าที่ไปตามหัวหน้างู บอกให้หัวหน้างูไปเจรจากระบายข่าวบอกลูกน้องงูทั้งหลายว่า ให้อพยพไปจากวัดปากน้ำเสีย คือ ให้ย้ายที่อยู่ไปเลยเพื่อขอเวนคืนที่ดินตรงนี้ให้พระ แม่ชี เขาปฏิบัติธรรมกัน นับจากวันนั้นงูก็ไม่มาอีกเลยเป็นอัศจรรย์...

3

ขนาดลูกศิษย์รุ่นจิ๋วของหลวงปู่ ยังทรงอภิญญา

3.1

สามเณรน้อย..ทำแผ่นดินไหว

สมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ มีคหบดีคนหนึ่ง ชื่อนายต่าง อยู่แถวตลาดพลู ซึ่งใกล้กับวัดปากน้ำ นายต่างคนนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาไสยเวทมาก เชี่ยวชาญถึงในระดับที่ว่า ถ้าอยากจะทำให้ใครมาหาที่บ้าน ก็แค่จุดธูปเรียกเท่านั้น เขาก็มาแล้ว โดยไม่ต้องโทรศัพท์ไปบอก หรือให้ใครไปตามเลย!!!

แต่อยู่มาวันหนึ่ง นายต่างเกิดคึกคะไรก็ไม่ทราบ คือ คึกอยาก จะลองของ แก่จึงมานิมนต์หลวงปู่ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน ซึ่งหลวงปู่ ท่านก็รู้ด้วยญาณทัสสนะของท่านว่า นายต่างคิดอะไรกับท่าน ดังนั้น ท่านจึงคิดจะปราบทสิฐิมานะของนายต่างตลาดพลู และพวกที่มี

ทิวี่มานะมากนี้ จะต้องใช้ฤทธิ์ที่มากกว่าแสดงให้ดู เพื่อเป็นการสยบ
ทิวี่มานะ แต่เนืองจากการแสดงฤทธิ์เล็ก ๆ น้อย ๆ แค่อบายทิวี่มานะ
ของนายต่าง ไม่ต้องใช้ฝีมือถึงระดับหลวงปู่ก็เอาอยู่ ดังนั้นหลวงปู่
ท่านจึงเอาแค่สามเณรตัวเล็ก ๆ ที่เข้าถึงพระธรรมกายไปกับท่านด้วย
รูปหนึ่ง พอหลวงปู่ไปฉัน นายต่างก็เข้ามาคุยกับหลวงปู่ว่า...

“ผมเนี่ย!! คนอยู่ไกล ๆ ผมแค่จุดธูปเรียกเดี๋ยวก็งอ้าว
มาหาผมเลย และยิ่งไปกว่านั้นนะ..หากเกิดไฟไหม้ ผมก็ไปยื่น
บนดาดฟ้า เอาธงอันเล็ก ๆ โบกไปโบกมา เป็บเดียวเท่านั้น
ไฟก็ดับได้...แล้วหลวงพ่อละครับ เก่งทางไหน เก่งยังงัยบ้าง ไหนแสดง
อิทธิฤทธิ์ให้ผมดูบ้างสิ เพราะผมได้ยนิทตติศัพท์หลวงพ่อมานานแล้ว”

เมื่อนายต่างพูดจบ หลวงปู่ท่านจึงหันไปหาลูกศิษย์ตัวกระเปี้ยก
คือ สามเณรตัวเล็ก ๆ ที่พามาด้วย โดยบอกว่า... “เณร..นายต่างเขา
อยากดูอิทธิฤทธิ์ เณรทำให้ดูหน่อย”

จากนั้นเณรก็นั่งสมาธิไปแค่พักเดียว ไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง
อยู่ ๆ บริเวณบ้านของนายต่างก็เกิดแผ่นดินไหว บ้านตึกที่แกอยู่ก็
โคลงเคลง ส่วนกรงนกเขาที่แขวนเรียงกันอยู่ ก็แกว่งไปแกว่งมา

ชนกันกึ่ง ๆ เก้ง ๆ ส่วนนายต่างก็ทรงตัวไม่อยู่ เซไปเซมา ต้องจับ โนนจับนี้ จนร้องอุทานขึ้นมาด้วยความตกใจว่า... “พอ ๆ ๆ พอแล้ว ครับ... หลวงพ่อ..!!” จากนั้นก็ก้มกราบหลวงปู่ กราบสามเณร ก้นกระดกเลย (การทำแผ่นดินไหวของสามเณร เป็นการไหว เฉพาะจุด คือ ไหวเฉพาะบ้านนายต่างเท่านั้น คือ ไหวแบบไม่มีพิธีมี ภัย ไหวเพื่อละมานะทิสฺฐิมานะของนายต่างตลาดพลู)

นับจากนั้นนายต่างก็ยอมสยบ ยอมลดทิสฺฐิ ยอมรับและศรัทธา หลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งตอนหลังนายต่างก็ยอมมาปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิกับหลวงปู่ และกลายมาเป็นกำลังสำคัญคนหนึ่งของ วัดปากน้ำเลยทีเดียว เรื่องนี้..เป็นเรื่องที่นายต่างประทับใจและเล่า ต่อ ๆ มาจนถึงชั่วลูกชั่วหลานของนายต่าง เพราะหลานของนายต่าง ตลาดพลู ก็ได้มาเล่าเรื่องนี้ให้หลวงพ่อธัมมชโยฟัง

การทำแผ่นดินไหวเฉพาะจุดนี้ เป็นความสามารถเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกที่เชี่ยวชาญในวิชาธรรมกาย ขนาดสามเณร น้อย ๆ ระดับลูกศิษย์ ยังทำได้ขนาดนี้ แล้วหลวงปู่..ที่เป็นถึงระดับ อาจารย์ จะมีความสามารถขนาดไหน ก็ลองคิดดูกันเอาเอง !!

3.2

สามเณร..ตาทิพย์

พระครูภาวนากิตติคุณ (วัดเกษมจิตตาราม จ.อุตรดิตถ์) ท่านเล่าว่า สามเณรประพัฒน์ (วัดปากน้ำ) ที่ได้ธรรมกาย ท่านเล่าให้สามเณรวัดตะเคียนฟังว่า ตัวเองได้ไปเรียนวิชากับหลวงปู่วัดปากน้ำ และได้ไปดูสวรรค์มา พอสามเณรวัดตะเคียนฟังเสร็จก็ไม่เชื่อ จึงพูดขึ้นว่า “กูไม่เชื่อมึงหรอก ว่ามึงได้วิชาจริงรึเปล่า” จึงให้ลองดูซิว่า พระที่อยู่ในยาม (ของสามเณรวัดตะเคียน) มีก้องค์ในยามมีพระเยอะ แต่ไม่เคยนับ”

และพอสามเณรประพัฒน์เข้าสมาธิไปดูเสร็จ ก็ตอบว่า “ร้อยกับสององค์” จากนั้นจึงได้เทพระในยามออกมานับ ปรากฏว่า มีร้อยกับสององค์ ไม่ขาดไม่เกินจริง ๆ ซึ่งพอสามเณรวัดตะเคียนเห็นกับตาตัวเองแบบนี้ ก็แทบจะกราบสามเณรประพัฒน์เลยทีเดียว จากนั้นสามเณรวัดตะเคียนก็พูดขึ้นว่า “นี่กว่าวิชาวิปัสสนาหมดไปแล้ว นี่กว่าวิชามรรคผลไม่มีใครเขาทำได้แล้ว” ด้วยเหตุนี้เอง สามเณรวัดตะเคียนก็เลยขอเดินทางไปเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำบ้าง...

4

การตรวจดวงบุญ

เวลาหมอดูจะดูดวง เขาจะถามวันเดือนปีเกิดและเวลาตกฟากก่อน แล้วก็เอามาคำนวณ ผูกดวงแล้วก็ทำนายเจ้าชะตา ซึ่งหมอบางคนก็ทายแม่นบ้าง ไม่แม่นบ้าง ทายตามเรื่องตามราวกันไป ซึ่งเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับ **คุณหญิงล้อมและนายห้างสวัสดิ์ โอสถานุเคราะห์** ผู้ก่อตั้งห้างขายยาโอสถสภา (เติ๊กเฮงหยู) เรื่องมีอยู่ว่า แต่เดิมทั้งคู่รักกันมาก ก่อนแต่งงานก็ไปดูดวง ซึ่งไปดูมาก็หมอ ๆ เขาก็บอกว่า แต่งกันไม่ได้เด็ดขาด อยู่ด้วยกันแล้วจะล้มจม จึงทำให้ทั้งคู่เกิดความไม่สบายใจเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่รู้จะไปปรึกษาใคร จึงพากันมากราบถามหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็ตรวจดูให้ แต่วิธีการดูดวงของหลวงปู่ต่างกับการดูดวงของหมอดูอย่างสิ้นเชิง คือ ท่านไม่ต้องถามวันเดือนปีเกิด ไม่ต้องถามเวลาตกฟากอะไรให้ยุ่งยาก เพราะท่านเข้ากรรมกายไปตรวจดวงบุญ ดวงสมบัติในตัวได้

พอดูเสร็จ ท่านก็บอกว่า..ทั้งคู่นี้แต่งงานกันแล้วดี จะเป็นมหาเศรษฐีตระกูลหนึ่งของเมืองไทยเลยทีเดียว เพราะดวงบุญโตกว่าคืบหนึ่ง และท่านยังบอกอีกว่า ถ้ารวยแล้วให้มาอุปถัมภ์วัดปากน้ำ

และสุดท้าย..ก็เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่บอกไว้ทุกประการ เพราะจากเดิมคุณหญิงล้อมและนายห้างสวัสดิ์ก็ไม่ได้รวยอะไร มีเพียงร้านขายยาเล็ก ๆ แถวสำเพ็ง แต่ต่อมาได้ไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำเรื่อย ๆ พอมาที่ไร หลวงปู่ท่านจะพูดว่า “ทำบุญถูกทักษิณะบุคคล.. ยิ่งให้จะยิ่งรวย” และหลวงปู่ท่านก็จะให้พรของท่านไปเรื่อย ๆ ทำให้กิจการขายยาขายดิบขายดีมากร จนต้องย้ายกิจการมาที่ ถ.เจริญกรุง และเปลี่ยนชื่อจากร้านขายยาเล็ก ๆ เป็นโอสถสถานเต็กเฮงหยู จากนั้นกิจการก็ใหญ่โตขึ้นเรื่อย ๆ จนปัจจุบันเปลี่ยนชื่อมาเป็นบริษัท โอสถสภา จำกัด และรวยติดอันดับของประเทศจริง ๆ ...

5

3 ศุภย์ (0) ปรีศนา

เรื่องนี้..เป็นเรื่องของหลวงตาอภิรุโป ซึ่งเป็นพระที่บวชที่วัดปากน้ำในปี พ.ศ. 2500 ท่านได้เล่าไว้ว่า ก่อนหน้านั้น..ท่านไม่เคยคิดจะบวชมาก่อนเลย อีกทั้งสาเหตุที่ยอมไปวัดปากน้ำครั้งแรกในชีวิต ก็เพราะคิดถึงพระลูกชายที่บวชอยู่ที่นี่ ซึ่งพอไปถึง..ก็ต้องพบกับความประหลาดใจสุด ๆ คือ ท่านได้ไปเห็น

รูปถ่ายของหลวงปู่ เห็นแล้วก็เกิดความสงสัยอย่างหนักว่า ทำไม.. รูปหลวงปู่ถึงเหมือนกับพระที่มาปรากฏให้ท่านเห็นก่อนตาย!! (เนื่องจากก่อนหน้านี้ ท่านได้ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่) และเมื่อท่านเห็นดังนั้น...ก็ไม่รอช้า..รีบไปเรียนถามพระที่เฝ้าอยู่ที่โรงเรียนปริยัติธรรมว่า.. “หลวงพี่ครับ...พระองค์ที่อยู่ในรูป ยังมีชีวิตอยู่ไหมครับ??” ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่า.. “ยังมีชีวิตอยู่” พระที่โรงเรียนปริยัติก็ชี้ไปทางหลวงปู่วัดปากน้ำแล้วพูดว่า “ท่านนั่งรับแขกอยู่นั่น เข้าไปกราบท่านสิ”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องได้เจอกับหลวงปู่ครั้งแรก หลวงปู่ก็พูดโพล้ขึ้นทันทีว่า... “ไอ้ศุนย์..ศุนย์ (0..0) นี่สำคัญ !! ศุนย์แรกนั้น ได้อยู่บ้านใหญ่ ศุนย์ที่ 2 นี้เกือบตาย ศุนย์ที่ 3 นี้จะได้บวช เอ้า...เอาฉายาไป... อภिरูโป”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็รีบพูดสวนกลับว่า.. “หลวงพ่อครับ..ผมไม่ได้มาบวชครับ ผมจะมาเยี่ยมพระลูกชาย” แต่หลวงปู่ท่านก็ย้ำคำเดิม แถมเอากระดาษเขียนฉายายื่นให้ แล้วพูดอีกว่า.. “เออ..นะ....บวช !!! เอ้า..เอาฉายาไป... อภिरูโป แปลว่า ผู้มีรูปงามอันยิ่ง...” คือ หลวงปู่ท่านพูดเอง..เออเองเสรีจสรรพ จนเจ้าของเรื่องก็เกิดอาการงง และก็มานั่งรำพึงนึกทบทวนดูว่า เอ้..ที่หลวงปู่พูดว่า.. **ศุนย์ (0) แรก..**ได้อยู่บ้านใหญ่มั่นหมายความว่าอะไร?? เพราะเราเกิดมาก็ยากจนเหลือเกิน และสักครู่ก็บั้งนี่ออก

ว่า อ้อ.. ตอนปี พ.ศ. 2480 นะ เราติดคุกติดตะราง เพราะหัดเป็นโจร คือ ลองไปปล้นเขาครั้งแรก แล้วโดนจับเข้าคุกเลย จึงได้มาอยู่บ้านใหญ่หลังเบื้อร่อจริง ๆ เพราะในคุกมีคนอื่นอยู่รวมกันเยอะเลย...แต่ หลวงปู่ท่านไม่ได้บอกเราตรง ๆ ว่าเราเคยเข้าคุกต่อหน้าสาธารณชน เพราะท่านกลัวเราจะเสียหน้า

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็มานึก.. จนต้องร้องอ้อ..!! ขึ้นอีกครั้งว่า ส่วน.. **ศูนย์ (0) ที่ 2** ก็คือ อีก 10 ปีต่อมา..คือในปี พ.ศ. 2490 หลังจากออกมาจากคุกแล้ว ก็ได้ไปทำอาชีพเผาปูนขาย แต่พอเผาไปเผามา ผงปูนมันเข้าไปกีดในคออีท่าไหนก็ไม่ทราบ กัดจนเลือดออก รักษาอย่างไรก็ไม่หาย แถมล้มป่วยหนักจนเข้าชั้นโคม่า ทำให้พระลูกชายที่บวชอยู่ที่วัดปากน้ำเป็นห่วงมาก จึงเขียนจดหมายมาบอกคาถาดีกับโยมพ่อว่า ให้ท่อง “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ ซึ่งพอท่องไปท่องมา... อยู่ ๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น คือ เจ้าของเรื่องเห็นหลวงปู่วัดปากน้ำมายืนอยู่ตรงหัวนอน ซึ่งตอนที่เห็นนั้นยังไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นค่าหน้าค่าตาหลวงปู่มาก่อนเลย แต่ก็อธิบายลักษณะไว้ชัดว่า เป็นพระภิกษุที่มีสง่าราศีดีมาก และมีจุดเด่น คือ ท่านมีไผ่ขนาดใหญ่เท่าเม็ดพุทรา 2 เม็ด ซึ่งหลวงปู่ท่านมาก็เพื่อจะบอกว่า.. “เอ็งเอาขมิ้นกินเข้าไปสิวะ เดี่ยวก็หาย..!!”

แต่เนื่องจากสภาพร่างกายของเจ้าของเรื่องตอนนั้นมีสภาพ ร่อแร่เต็มทีแล้ว จึงทำให้หลังจากเห็นหลวงปู่เสร็จ กายมนุษย์

ละเอียดย.. ก็หลุดออกจากกายมนุษย์หยาบทันที โดยที่เจ้าของเรื่อง
ไม่รู้ตัว ซึ่งถ้าใช้ศัพท์ชาวบ้าน ก็คือ วิญญาณหลุดออกจากร่าง หรือ
พูดง่าย ๆ ว่าตายแล้วนั่นเอง... และด้วยความที่เจ้าของเรื่องไม่รู้ว่
ตัวเองตาย จึงคิดไปว่า..เอ..ทำไม..?? หลังจากท่อง “สัมมา อะระหัง”
แล้วร่างกายมันสบาย..สบาย ไม่เจ็บไม่ปวดทรมานร่างกายเหมือน
เก่า แถมยังมีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น คือ ลุกเดินออกมาจากร่าง
ตัวเองได้ด้วย อีกทั้งยังลุกเดินออกมาถึงนอกชานบ้านได้ คือ แทนที่
จะคิดว่าตัวเองตายแล้ว แต่กลับมี Positive Thinking คือ คิดบวก
ถึงขั้นว่า..คงเป็นเพราะอานุภาพที่ได้ท่องคาถาพิเศษ คือ “สัมมา
อะระหัง” ซึ่งพอคิดอย่างนี้ ก็เลยอะเลิร์ต...รีบท่อง “สัมมา อะระหัง”
ใหญ่เลย คือ ท่องไป..เดินไป..ทิ้งไป เพราะสามารถเดินได้เหนือพื้น
สามารถเดินไปในอากาศได้ เหมือนมีอากาศเป็นแผ่นดิน แถมเดิน
ได้เร็วกว่าปกติอีก ซึ่งพอเจ้าของเรื่องทำได้แบบนี้...ก็เลยอะเลิร์ตหนัก
กว่าเก่าขึ้นไปอีก คือ ดีใจ..เกิด Positive Thinking คิดบวกต่อไป
อีกว่า เอ..ท่อง “สัมมา อะระหัง” ..นี่มันช่างดีอะไรขนาดนี้..
ท่องแล้วทำให้เหาะได้ด้วย !!!

จากนั้นเจ้าของเรื่องก็เดินแบบเหาะ ๆ ลอย ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่าง
เบิกบานใจ จนกระทั่งไปเจอคนรู้จัก 2 คน ..คนแรกเดินอยู่ข้างหน้า
ส่วนคนที่ 2 เดินอยู่ข้างหลัง อยู่ห่างกันแค่ 2 เมตร ก็เลยดีใจ คิด
อยากจะไปบอกเขาว่า ได้เจอคาถาเด็ดเข้าแล้ว... คือ ถ้าได้ท่อง
“สัมมา อะระหัง” แล้ว..จะเหาะได้ เพราะอยากจะทำให้เขาเหาะได้

เหมือนตัวท่านเอง แต่ทันทีที่เจ้าของเรื่องตะโกนเรียก ทั้งสองคนนั้นก็กลับไม่มีใครโต้ตอบหรือหันมามองเลยสักคน เพราะเขาไม่ได้ยิน ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้ ก็เลยทำให้เจ้าของเรื่องเกิดอาการไม่พอใจ ว่าทำไมเรียกแล้วไม่ได้ยิน และไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรกันบ้างเลย...

ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้กายละเอียดของเจ้าของเรื่องเกิดอาการหงุดหงิดขัดใจ และก็ลองเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปในอากาศแล้วเอาเท้าไปเหยียบบ่าคนที่อยู่ข้างหน้าเสียเลย เพราะอยากไม่หันมามองตีนัก ด้วยเหตุนี้..ก็เลยทำให้คนที่อยู่ข้างหน้าเขจนหน้าคะมำไปเลย และเกิดอาการไม่พอใจอย่างแรงจนต้องหันขวับกลับมาดู พร้อมกับคำถามที่เกิดขึ้นในใจว่า..ใครกัน? บังอาจมาผลึกเรา..!! และพอหันมาเจอคนข้างหลัง ก็เลยคิดว่า ต้องเป็นไอ้หมอนี่ผลึกแน่ ๆ ก็เลยทำให้เกิดการทะเลาะกันยกใหญ่

ส่วนเจ้าของเรื่องทีลอยอยู่ในอากาศได้เห็นดังนั้น..ก็รีบห้ามบอกว่า “อย่าทะเลาะกัน ฉันทนะ..เป็นคนทำเอง !” แต่ไม่ว่าเจ้าของเรื่องจะพยายามบอกอย่างไร สองคนนั้นก็ไม่ได้ยินอยู่ดี เลยทำให้เจ้าของเรื่องเปลี่ยนมาใช้วิธีการใหม่ คือ เดินไปเขย่าต้นพุทราที่อยู่ข้างหน้าให้สั่นอย่างแรง ทันใดนั้น..!! เมื่อสองคนนั้นเห็นต้นพุทราสั่นโดยไม่เห็นคนเขย่า..ก็เกิดอาการตะลึงค้าง หยุดทะเลาะกันทันที ซึ่งขณะที่สองคนนั้นกำลังตาค้างอยู่เนี่ยเอง ก็เลยทำให้กายละเอียด

เข้าใจไปเองว่า เจ้ามนุษย์สองคนนี้สามารถมองเห็นเขาได้แล้ว จึงเกิด
กำลังใจขึ้นมาใหม่ว่า งั้น..เรารีบบอกคาถาดี ว่าให้ท่อง “สัมมา
อะระหัง” แล้วจะเหาะได้ดีกว่า แต่ที่ไหนได้... ขณะที่กายละเอียด
กำลังจะอำปากบอก..สองคนนั้น..แผ่นอ้าว..วิ่งป่าราบ..หนีไปพร้อม
กับตะโกนว่า..ผี.. ผี ...หลอก !!!

เมื่อเป็นดั่งนั้นเจ้าของเรื่องก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร จึงเดินเรื่อย
เปื่อย และไปเจอยายแก่คนหนึ่งที่อยู่ข้างหน้า จากนั้นก็ใช้วิธีการเดิม
อีก คือ เดินไปเหยียดต้นไม้ที่อยู่ข้างหน้า เพราะคิดว่าวิธีนี้ เป็นวิธีที่จะ
ทำให้ยายแก่หันมามองเจ้าของเรื่องได้ แต่ที่ไหนได้..ยายแก่คนนี้..
เจนโลก คือ ไม่เหมือนชาย 2 คนที่แล้ว เพราะแก่ไม่กลัวผี คือ พอแก่
เห็นต้นไม้ต้นเองได้ แก่ก็เลยดำกราดเลย ว่าไอ้ผี..มาหลอกได้แม้
กระทั่งคนแก่..หลอกแม้กระทั่งกลางวัน ด่า..อย่างนั้น..อย่างนี้.. คือ
โววายยกใหญ่ จนทำให้เจ้าของเรื่องหมดอารมณ์ เกิดอาการไม่
พอใจ พลังคิดว่า..อุตุสำหรับหวังดี กะจะเอาคาถาดี “สัมมา อะระหัง”
เหาะได้มาบอก ทำไมต้องมาด่ากันถึงขนาดนี้ และพอคิดอย่างนี้..ก็
เลยเดินเข้าไปใกล้ยาย กะว่าจะลองเอาเท้าเหยียบบ่าแก่ดูเหมือนชาย
คนเมื่อกี้ แต่พอคิดไปคิดมา ก็บอกกับตัวเองใหม่..อย่าดีกว่า เพราะ
ขนาดเมื่อกี้เหยียบบ่าผู้ชายคนนั้นเบา ๆ เขายังหน้าคะมำไปถึงขนาด
นั้น แต่..ยายแก่แก่แล้ว เตี้ยวันเกิดล้มแล้วตายขึ้นมา จะบาปเปล่า ๆ
เมื่อคิดดั่งนั้นแล้ว...เจ้าของเรื่องก็เดินถอยทัพกลับบ้านตัวเองดีกว่า

และทันทีที่เข้าบ้านนั่นเอง... เจ้าของเรื่องก็ต้องตกใจ เพราะเห็นคนในบ้านร้องไห้กันระงม อีกทั้งพอไปเห็นสัปเหร่อกำลังจับร่างของเจ้าของเรื่องมัดมือ มัดตราสังข์ เอาดอกไม้ใส่มือ ก็เลยรู้ว่า..ตัวเองได้ตายไปแล้ว ซึ่งพอรู้แบบนี้..เจ้าของเรื่องก็เกิดความรู้สึกอยากจะกลับเข้าร่างตัวเองใหม่ แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง จึงรีบท่อง “สัมมาอะระหัง” ไหญ่เลย และคิดในใจว่า..อยากจะเข้าร่างให้ได้ จากนั้น..มันปรืดเข้าไปอย่างไรก็ไม่ทราบ คือ ภายละเอียดมันวิ่งเข้าร่างเดิมได้ ซึ่งพอสัปเหร่อเห็นร่างที่ตายแล้ว เกิดอะเลิ่รตกระตุกกระดิกขึ้นมาใหม่ได้ ก็นึกว่าผีหลอก ผ่นอ้าวหนีกันไปเป็นแถวเลย แต่สักครู่ก็มีผู้กล้าคนหนึ่งเข้าไปแกะเชือกที่มัดมือเอาดอกไม้้ออก และก็พูดคุยกันจนเกิดความเข้าใจ และมั่นใจว่า ไม่ใช่ผีแล้ว ..เจ้าของเรื่องก็เลยบอกให้คนข้าง ๆ เตียงช่วยไปเอาขม้นมาให้กินตามที่หลวงปู่วัดปากน้ำมาบอกเอาไว้ จนสุดท้ายก็หายป่วยเป็นอัศจรรย์จริง ๆ

จนกระทั่งอีก 10 ปีถัดมา คือ ปี พ.ศ. 2500 เป็น 0 ที่ 3 อยู่ ๆ เจ้าของเรื่องก็เกิดคิดถึงพระลูกชายที่วัดปากน้ำมาก ก็เลยได้มาเจอหลวงปู่องค์เป็น ๆ ครั้งแรก และพอเจอท่าน ท่านก็ทักเรื่อง 3 ศุูนย์อย่างที่ได้เล่ามาแล้ว แล้วก็บอกว่า **ศุูนย์ (0) ที่ 3 นี้..จะได้บวช** แต่เจ้าของเรื่องก็บอกหลวงปู่ไปว่า.. “บวชไม่ได้ เพราะตอนนี้เป็นหนี้เขาอยู่”

แต่เนื่องจากหลวงปู่ท่านเห็นในที่ จึงบอกกลับไปว่า “ให้ไปบอกเจ้าหนีนะว่า เอ็งจะบวช แล้วเจ้าหนี่เขาจะยกหนี่ให้เอ็งหมด แล้วเขาก็จะเป็นเจ้าภาพบวชให้ด้วย แถมเอ็งก็ยังเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำอีกด้วย”

ซึ่งพอเจ้าของเรื่องฟังดังนั้น ก็เลยลองไปหาเจ้าหนี่ดู และก็บอกว่า “อยากจะทำบวช” เจ้าหนี่ก็เลยถามย้ำความมั่นใจว่า “จะทำบวชจริงรึเปล่า?” เจ้าของเรื่องก็บอกว่า “จริง ๆ ..จะทำบวชไปตลอดชีวิตเลย เพราะแก่มากแล้ว อีกทั้งพระลูกชายก็บวชอยู่วัดปากน้ำ”

เมื่อเจ้าหนี่ฟังดังนั้น ก็อะลือรดีใจรีบอนุโมทนา แล้วบอกต่อว่า “จั้น..ยกหนี่ให้หมดเลยก็ได้” แถมยังถามต่ออีกว่า.. “มีเจ้าภาพบวชให้รึยังล่ะ” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ยัง” เจ้าหนี่ก็บอกต่อด้วยความดีใจว่า.. “จั้น..จะขอเป็นเจ้าภาพให้เอง” จากนั้นเจ้าหนี่ก็ถามเพิ่มอีกว่า “แล้วมีเงินเดินทางไปวัดปากน้ำรึเปล่า” เจ้าของเรื่องก็ตอบว่า.. “ไม่มี”

เจ้าหนี่ก็เลยให้เงินมาอีกก้อนหนึ่ง เพื่อเป็นค่าเดินทางไปวัดปากน้ำอีก คือ จากเป็นหนี่..แต่กลับเหลือเงินกลับมาวัดปากน้ำจริง ๆ ซึ่งเป็นไปตามที่หลวงปู่ท่านบอกไว้เป็นอัศจรรย์ทุกประการ...

6

ท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป

เรื่องนี้..เป็นเรื่องของลุงเปล่ง..ซึ่งเป็นบุคคลยุคต้นวิชาที่ชอบมาเล่าเรื่องราวของหลวงปู่ให้หลวงพ่อธัมมชโยฟังบ่อย ๆ อีกทั้งยังเคยมาวัดพระธรรมกายตั้งแต่ครั้งยังเป็นทุ่งนาฟ้าโล่งอีกด้วย

ลุงเปล่งเป็นทานบดีของวัดปากน้ำ..ที่ชอบมาถวายภัตตาหารกับหลวงปู่..พร้อมกับภรรยาอยู่เป็นประจำ ด้วยเหตุนี้..จึงทำให้ลุงเปล่งคุ้นเคยกับหลวงปู่ แต่ทว่า..แม้จะคุ้นเคยกับหลวงปู่มากสักแค่ไหน ลุงเปล่งก็ไม่ค่อยจะเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่สักเท่าไรที่บอกอย่างนี้ไม่ใช่เพราะลุงเปล่งไม่เคารพหรือลบหลู่หลวงปู่ แต่เป็นเพราะลุงเปล่งไม่ค่อยเข้าใจและตามไม่ทันในเรื่องการทำวิชาของหลวงปู่ โดยลุงเปล่งจะชอบพูดว่า “หลวงพ่อท่านศักดิ์สิทธิ์เกินไป” อีกทั้งยังไม่ค่อยเชื่อในอานุภาพวิชาธรรมกายอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้..ลุงเปล่ง**จึงเป็นคนพิเศษเพียงคนเดียว** ที่แม้ยังไม่เข้าถึงพระธรรมกาย แต่หลวงปู่ท่านก็เอ็นดู และอนุญาตให้เข้าไปในโรงงานทำวิชาซึ่งก็คือกุฏิของท่าน เพื่อให้ลุงเปล่งได้ประจักษ์ใน

ความศักดิ์สิทธิ์ของวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้น ผู้ที่จะเข้าไปในโรงงานทำวิชาได้ ต้องเป็นพวกที่เข้าถึงพระธรรมกายเท่านั้น แต่สำหรับลุงเปล่งแล้ว หลวงปู่จะพาท่านไปที่ประตูของโรงงานทำวิชาแล้วบอกว่า..

“เปล่ง..เวลาเอ็งเข้ามานี่ เอ็งเอามือล้วงข้างล่าง..แล้วดันไม้ อย่างนี้นะ แล้วประตูมันจะเปิดเอง และถ้าเอ็งเข้าไปแล้ว..ก็ให้นั่งเฉย ๆ นะ..อย่าส่งเสียงพูดอะไร เพราะเขากำลังทำวิชากัน”

ซึ่งพอลุงเปล่งลองเข้าไปจริง ๆ ท่านก็ออกมาแล้วว่า “พอเข้าไปแล้ว..เราเหมือนคนบ้านะ เพราะไม่รู้เขาพูดอะไรกัน พูดกันอยู่ 2 คำ คือ ทำให้ละเอียด ..ละเอียดลงไป ..ละเอียดหรือยัง ซึ่งถ้าเป็นผู้หญิงก็จะตอบหลวงปู่ว่า ละเอียดแล้วเจ้าคะ ถ้าเป็นพระ..ก็จะตอบว่า ละเอียดแล้วครับ คือ ฟังแล้ว..ไม่เห็นจะมีอะไร มีแต่คำว่าละเอียด และพอหลวงปู่ถามพวกที่ทำวิชาว่า สว่างหรือยัง เขาก็ตอบออกมาว่า สว่างแล้วเจ้าคะ...”

จากนั้นหลวงปู่ก็บอกลุงเปล่งว่า “..เออ เปล่ง!! ไหนเอ็งลองออกไปดูสิ ท้องฟ้าสว่างหรือยัง” ซึ่งลุงเปล่งก็ได้แต่ไม่เข้าใจ คือไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไรกัน แต่พอเปิดประตูออกมาดูนอกโรงงานทำวิชา ทันใดนั้น..ลุงเปล่งก็เห็นท้องฟ้าสว่างจ้าเลย แต่ลุงเปล่งก็แค่นึกในใจว่า “..เอ..!! ตอนเราเข้ามาวัดใหม่ ๆ ท้องฟ้ายังมืดตั้งอยู่เลย... มืดจนน่ากลัว เอ๊ะ..!! แต่ทำไมตอนนี้มันสว่างจ้าเลย...”

จากนั้นก็กลับเข้ามารายงานผลงานหลวงปู่ทั้ง ๆ ที่ยังงงไม่หายว่า.. “สว่างแล้วครับ” ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็นิ่ง ๆ ต่อไปโดยไม่พูดอะไร จากนั้นลุงเปล่งก็คิดในใจว่า.. “เรานิ่งมาตั้งนานแล้ว ไม่เห็นจะมีอะไร มีแต่พูดคำว่าละเอียด ..ออกไปดีกว่า.. ขึ้นอยู่ในนี้ต่อไป.. บ้ากันพอดี”

ในช่วงนั้น.. นอกจากลุงเปล่งจะยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการทำวิชาแล้ว ลุงเปล่งยังเชื่อและศรัทธาในวิชาโหราศาสตร์อีกด้วย เพราะในช่วงที่ลุงเปล่งหัดเป็นหมอดู ท่านจะชอบมาคุยอวดให้หลวงปู่ฟังว่า ตำราโหราศาสตร์...มันดีอย่างนั้น..อย่างนี้ แม่นอย่างนั้น..อย่างนี้ ซึ่งพอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็บอกว่า “..สู้ “สัมมา อะระหัง” ไม่ได้หรอกวะ เพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน”

แต่ลุงเปล่งก็ยังไม่เข้าใจเท่าไร แถมยังยืนยันความเชื่อของตัวเองอยู่ดี คือ เมื่อลุงเปล่งมาหาหลวงปู่ที่ไร ก็จะไปบอกแต่ว่า โหราศาสตร์แม่นอย่างนั้น..อย่างนี้..อยู่เรื่อย จนหลวงปู่รำคาญ จึงพูดกลับไปว่า.. “เปล่ง..เข้าไปให้เ็งดูแม่นสัก 10 ปี คือ ในช่วง 10 ปีนี้..เ็งจะแม่นมากทีเดียว แต่หลังจากนั้น ตอนทำของชีวิตนี้..เ็งจะจำได้แค่ “สัมมา อะระหัง” วิชาอย่างอื่นเ็งจะลืมหมดเลย!!!”

ซึ่งตอนนั้น..ไม่ว่าหลวงปู่จะพูดยังไงลุงเปล่งก็ไม่เชื่อ หน้าซำยังไม่คิดว่าจะเป็นไปได้เลย เพราะช่วงนั้นลุงเปล่งเป็นหมอดูที่แม่นมาก คือ แม่นในระดับเทพเรียกทวด เพราะไม่ว่าลุงเปล่งจะจับ

ตำราไหนมาอ่าน ก็เข้าใจทะลุปรุโปร่งหมด แถมยังแตกฉานถึงขนาดเขียนตำราหมอดูเองได้ แต่หลังจาก 10 ปีผ่านไปเท่านั้นเอง... ลุงแปลง..เกิดเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ ทายใครก็แค่เกือบถูก ซึ่งก็แปลว่าไม่ถูก แถมไม่แม่นเหมือนเก่า เพราะที่เคยศึกษามันลึ้มไปจริง ๆ ซึ่งลุงแปลงบอกว่า ที่พอจะจำได้บ้าง..ก็เป็นพวกคาถาอาคม และเมื่อเป็นอย่างนี้ ลุงแปลงก็เลยเกิดอาการเสียเซลฟ์ (Self) เพราะดูดวงใครก็ไม่ถูก จึงกลับมากาษาเรียนถามหลวงปู่ว่าเพราะอะไร..ทำไมมันดูไม่แม่น ซึ่งท่านก็ตอบลุงแปลงไปว่า “..ก็มันครบ 10 ปีแล้วนี่หว่า”

ซึ่งพอลุงแปลงนับเวลาดู ท่านก็ต้องทิ้ง เพราะเมื่อนับเวลาดูแล้วมันเลย 10 ปีไปแล้ว 1 วัน เท่านั้นเอง ลุงแปลงก็กลายเป็นหมอดูที่ดูไม่แม่นแล้ว และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น คือ ในบั้นปลายชีวิตของลุงแปลง ก็เป็นไปตามที่หลวงปู่บอกไว้เป๊ะเลย คือ ลุงแปลงบอกว่า.. “เป็นไงก็ไม่รู้ คาถา..คาถา หมอดง..หมอดู อะไรที่เคยเรียนมามันลึ้มไปหมดเลย เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวจริงๆ ซึ่งทำไมมันลึ้มก็ไม่รู้เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่พยายามนึก ๆ แล้ว แต่นึกยังไงก็นึกไม่ออก”

ซึ่งภรรยาลุงแปลงเล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยฟังที่อาคารดาวดิ่งส์ว่า “คุณแปลงเขาจำอะไรไม่ได้เลย จริงอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด คือ ไม่รู้..คุณแปลงแกเป็นอะไร เขาบอกจำอะไรไม่ค่อยได้ เหลือแต่ “สัมมา อะระหัง” อย่างเดียวเท่านั้น”

จากการที่ลุงเปล่งไม่ค่อยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เลยทำให้มีคนไปถามลุงเปล่งว่า ทำไม..ถึงไม่ค่อยเชื่อหลวงปู่? ซึ่งลุงเปล่งก็จะตอบทันทีเลยว่า “ก็จะให้เชื่อได้อย่างไร เพราะเคยเห็นเกจิอาจารย์แทบทุกคนเลย เวลาเขาจะทำของขลัง หรือทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไร เขาก็มีพิธีรีตอง จะต้องท่องคาถา ต้องเขียนเลขสักยันต์ หรือไม่ก็เสกเป่าอะไรสักอย่างเพื่อให้มันศักดิ์สิทธิ์ แต่เนี่ย..ไม่เห็นหลวงปู่ท่านทำอะไรเลยสักอย่าง คือ พอเราพูดหรือทำอะไรเสร็จ.. แป๊บเดียว..ยังไม่ทันไรเลย..หลวงปู่ท่านก็พุดกลับมาว่า..เรียบร้อยแล้ว หรืออย่างขณะที่หลวงปู่กำลังนั่งฉันอยู่ พอมีญาติโยมเข้ามาขอบารมีให้ท่านช่วยอะไรสักอย่าง ท่านก็ทำแค่ส่งเสียง อือ ๆ ...แถม อือ..ไป..ฉันไปอีกต่างหาก...”

อย่างมีอยู่ครั้งหนึ่ง ลุงเปล่งก็ขนเอาผ้าเช็ดหน้าที่พิมพ์รูปหลวงปู่ ที่ทำไว้แจกญาติโยมที่มาร่วมงานมุทิตาหลวงปู่ในครั้งที่ท่านได้รับเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นจำนวนร้อย ๆ ผืน... มาให้หลวงปู่ช่วยทำให้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งลุงเปล่งก็เอาไปวางไว้ข้าง ๆ สำหรับอาหารของหลวงปู่ เพราะหลวงปู่ว่าให้วางไว้นั้น แล้วท่านก็นั่งฉันไปเรื่อย ๆ และพอฉันเสร็จ ท่านก็บอกลุงเปล่งว่า “เสร็จเรียบร้อยแล้ว เอ็งยกออกไปได้เลย”

พอลุงเปล่งเห็นดังนั้น..แทนที่จะอะเลิ่ร่ดดีอกดีใจ กลับช้ดอ กช้ดใจมาก อึกทังยังรู้สึ กหงุดหงิดข้้นมาทันที เพราะมองว่าหลวงปู่

ไม่ยอมทำอะไรให้สักอย่าง คิดว่าหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกผ้าเช็ดหน้าให้ และเมื่อคิดดังนี้..ก็เลยเอาผ้าเช็ดหน้านั้น เทียวไล่แจกญาติโยม จนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือเลยแม้แต่ผืนเดียว แถมไม่ยอมเก็บไว้เป็นของตัวเองเลยสักผืน เพราะมัวแต่คิดว่า ผ้าเช็ดหน้าทั้งชุดนี้.. จะศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมเสกให้ แต่ที่ไหนได้... หลังจากที่ถูกปลงแจกเขาจนหมดแล้ว ไม่นานต่อมา ปรากฏว่ามีคนเจออานูภาพกันมากมาย อีกทั้งยังมาเล่าเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของผ้านั้นให้ลุงปลงฟัง ว่าเจออานูภาพอย่างนั้น..อย่างนี้ เช่นบางคนไปทดลองเอาปิ่นยิ้งผ้า ซึ่งปรากฏว่าเป็นฟุ้งไปเลย คือ ยังไม่ออก

ด้วยเหตุนี้...เลยทำให้ลุงปลงนึกเสียดายขึ้นมาทันที จนพูดออกมาว่า “ตายแล้ว..ๆ ไม่มีแล้ว ...แจกเขาไปหมดแล้ว” และพอลุงปลงมารู้ทีหลังว่า ผ้าเช็ดหน้านั้นศักดิ์สิทธิ์ ลุงปลงก็เกิดคาใจขึ้นมาว่า ..อยู่ ๆ ผ้าเช็ดหน้าเกิดศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้อย่างไร ในเมื่อหลวงปู่ไม่ได้เสก ไม่ได้เป่าอะไรเลย!!

ด้วยความคาใจอย่างแรงนี้เอง ลุงปลงก็เลยเข้าไปถามท่านว่า “หลวงพ่อ..ทำยังไงหรือครับ ไม่เห็นเสกเป่าอะไรกับเขาเลย แล้วทำไมเขาเอาไปยิ้งแล้ว..ยังไม่ออก...”

ซึ่งหลวงปู่ก็ตอบแบบนิ่ง ๆ ว่า “ก็นึกๆ เอา...” ลุงปลงก็ถามต่ออีกว่า “นี่ยังไง..??” หลวงปู่ก็ตอบเพิ่มว่า “..ก็นึกในตำแหน่งที่นึก ๆ แล้วมันสำเร็จสิ” ซึ่งก็คือศูนย์กลางกายฐานที่ 7 นั่นเอง...

และนี่ก็คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ลุงเปล่งชอบพูดว่า “หลวงพ่อบ้านศักดิ์สิทธิ์เกินไป” คือ ดูภายนอกเหมือนหลวงปู่ท่านไม่ทำอะไร แต่จริงๆ ท่านทำงานภายในตลอดเวลา จนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของท่าน จึงทำให้ท่านเป็นมหาปราชญ์อาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพอันไม่มีประมาณ...

หรืออีกคราวหนึ่ง ลุงเปล่งและภรรยาได้ไปถวายภัตตาหารเพลกับหลวงปู่และคณะพระภิกษุสงฆ์ที่วัดปากน้ำ และพอหลวงปู่ฉันเสร็จ ท่านก็พูดกับลุงเปล่งว่า.. “เออ..! พระจะให้พรแล้วนะ เดี่ยวพระพุทธเจ้าท่านเสด็จลงมาเนี่ยะ เอ็ง..จะเอากี่องค์ ..เดี๋ยวให้ท่านมาให้พรเอ็งสักหมื่นองค์ ศักดิ์สิทธิ์นัก..อธิษฐานเอาเลยนะ เอ็งอธิษฐานเอา..ศักดิ์สิทธิ์ เดี่ยวท่านมาหมื่นองค์” แถมท่านยังย้ำอีกว่า “มาแน่นอน..!!!”

พอลุงเปล่งฟังหลวงปู่พูดอย่างนี้..ก็เกิดอาการเป็นงงไม่เข้าใจ และคิดในใจว่า “เราคงบ้าแน่ ท่านพูดอะไรของท่านไม่รู้..พระพุทธเจ้าจะเสด็จลงมาให้พรได้ยังไง”

ซึ่งการที่ลุงเปล่งคิดอย่างนี้ เนื่องจากลุงเปล่งไม่เข้าใจเรื่องการทำวิชา ก็เลยไม่เข้าใจความหมายที่หลวงปู่พูด แต่ถ้าพวกที่ทำวิชาเป็นได้มาฟัง ก็จะเข้าใจทันทีว่า การอาราธนาพระพุทธเจ้ามาแค่หมื่นองค์ เป็นเรื่องที่ย่ายนิตเดียว หรือเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งนอกจากลุงเปล่งจะไม่เข้าใจคำพูดที่หลวงปู่พูดแล้ว ลุงเปล่งก็ยัง

มีแนวร่วม คือ ภรรยาของลุงเปล่งที่มาด้วยกัน และไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูดเหมือนกัน ซึ่งภรรยาของลุงเปล่งบอกว่า “ไม่รู้ว่าคุณหลงพ่อท่านพูดอะไรของท่าน เราก็เลยอธิษฐานส่งเดชไป เพราะตอนนั้น..ไม่คิดว่า..ท่านจะศักดิ์สิทธิ์จริง เพราะหลงพ่อท่านก็แค่พูดนี่ ๆ เฉย ๆ อีกรั้งยังไม่เห็นมีพิธีรีตองอะไร เราก็เลยนึกว่าไม่มีอะไร...”

และจากการที่ลุงเปล่งไม่ค่อยเข้าใจ และไม่คอยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่เอง ลุงเปล่งก็เลยไม่คิดที่จะอธิษฐานขออะไรที่มันใหญ่โตมาก คือ แทนที่ลุงเปล่งจะอธิษฐานขอให้ เป็นมหาเศรษฐีระดับโลก มีกินมีใช้เหลือเฟือ จะได้ไม่ต้องทำมาหากินอีกแล้ว แต่กับคิดและอธิษฐานขอแค่ ว่า ให้ได้ทำงานอยู่บริษัทบอร์เนียว ไปจนกว่าบริษัทจะเจ๊ง ซึ่งนั่นก็หมายถึง ลุงเปล่งอยากจะทำงานไปให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เนื่องจากบริษัทบอร์เนียวเป็นบริษัทที่มีความมั่นคงสูงมาก แต่แม้บริษัทบอร์เนียวจะมั่นคงขนาดไหน แต่สิ่งที่ไม่มั่นคงก็คือ สถานภาพของลุงเปล่ง เพราะลุงเปล่งทะเลาะกับหัวหน้าที่เป็นฝรั่งทุกวัน ท่านก็เลยกลัวว่า จะโดนไล่ออก เพราะคนที่ทะเลาะกับฝรั่งโดนไล่ออกไปกันหลายคนแล้ว คือ ถูกยื่นซองขาวจนซองขาวข้ามหัวไปข้ามหัวมา ซึ่งลุงเปล่งก็กลัวมากกว่า ตัวเองจะต้องเป็นรายต่อไป...

ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของลุงเปล่งก็พอกัน.. สมกับเป็นภรรยาของลุงเปล่งจริง ๆ คือ แทนที่จะอธิษฐานขออะไรใหญ่ ๆ โต ๆ ก็อธิษฐานขอแค่ให้มีดีกสักหลัง แถมยังบอกว่า เขาไม่ต้องใหญ่ ขอ

หลังเล็ก ๆ ที่พอมีบริเวณสนามหญ้านิดหน่อย มีรั้วแค่นี้ก็พอแล้ว และพอลุงแปลงและภรรยาอธิษฐานเสร็จ หลวงปู่ท่านก็พูดย้ำเพิ่มความมั่นใจให้อีกว่า “ที่อธิษฐานนี่นะ..สำเร็จทุกอย่าง เอ้า..ให้ตั้งใจรับพร” ซึ่งพอมท่านขึ้นยถาฯ ให้พรจนจบ ขณะที่ท่านลุกเดินเข้าโรงงานทำวิชชา ท่านก็ยังหันหน้าไปย้ำลุงแปลงอีกว่า “แปลงเอ๊ย..สิ่งที่เอ็งอธิษฐานนะ ..สำเร็จ!!!!..”

แต่ลุงแปลงก็ไม่ถึงกับเชื่อหลวงปู่ เพราะหลังจากนั้น ลุงแปลงก็ยังมากราบเรียนหลวงปู่อยู่เรื่อย ๆ ว่า “หลวงพ่อครับ เขาจะไล่ผมออกแล้วครับ เพราะผมทะเลาะกับฝรั่งหนักขึ้นทุกวัน ทำยังไงดีครับ..?”

และพอหลวงปู่ฟังดังนั้น ท่านก็บอกว่า “เออ..เดี๋ยวข้าจะฝากเขาให้” ซึ่งทันทีที่ลุงแปลงได้ฟังประโยคนี้อ ลุงแปลงก็ยิ่งงงใหญ่เลย และเพื่อให้หายงง จึงรีบถามหลวงปู่กลับว่า “เขาไหนครับ??” แต่ท่านก็นิ่ง ๆ ไม่ยอมตอบอะไร เพราะตอบไปลุงแปลงก็ไม่รู้เรื่อง

แต่เรื่องมันก็ไม่จบง่ายอย่างนั้นหรอก เพราะวันต่อ ๆ มา ลุงแปลงก็ร้อนรนมากราบเรียนหลวงปู่ใหม่อีกว่า “หลวงพ่อครับ ๆ ของชาวมันใกล้เข้ามาแล้วนะหลวงพ่อ ผมทะเลาะกับฝรั่งเลย” ซึ่งพอหลวงปู่ได้ยิน ท่านก็บอกอีกว่า “เออ..!! ไม่เป็นไรหรอก ข้าฝากเขาไว้แล้ว” ซึ่งการที่หลวงปู่ตอบอย่างนี้ ทำให้ลุงแปลง

งหนักเข้าไปอีกว่า “เขาไหน..?? ใครคือเขา..!!” แต่พอลุงเปล่งพยายามถามหลวงปู่ที่ไร ท่านก็ไม่ยอมตอบสักที ก็เลยทำให้ลุงเปล่งนึกถามตัวเองในใจว่า “เขานี้ คือ พวกอธิบดง..อธิบดี หรือปลัดกระทรวง..กระทรวงอะไรี่เปล่า”

ต่อมาจนกระทั่งหลวงปู่มรณาไปแล้ว ลุงเปล่งก็ยังไม่รู้เลยว่า “เขา” ที่หลวงปู่ว่า คือ ใคร แต่ตอนหลังลุงเปล่งมารู้คำเฉลยว่า เขา..คือใคร ก็ตอนที่ได้มากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และหลังจากรู้แล้ว ลุงเปล่งก็เรียนถามคุณยายอาจารย์ฯ ใหญ่เลยว่า “แล้วทำไมตอนนั้นหลวงปู่ท่านไม่บอกล่ะ??” คุณยายท่านก็ตอบกลับว่า “ถ้าบอกไปตอนนั้น..คุณก็ไม่เชื่อ..!!!”

ขอย้อนกลับมาเรื่องที่ลุงเปล่งทะเลาะกับฝรั่งต่อ..เพราะเรื่องนี้มันแปลกมาก อีกทั้งยังน่าอัศจรรย์ใจสุด ๆ คือ หลังจากที่หลวงปู่ฝากเขาไว้แล้ว ไม่ว่าจะลุงเปล่งจะทะเลาะกับนายฝรั่งมากขนาดไหนก็ไม่โดนไล่ออกสักที ทั้ง ๆ พวกที่ทะเลาะกับฝรั่งน้อยกว่าลุงเปล่งตั้งเยอะ กลับถูกยื่นซองขาวให้ออกกันไปหมดแล้ว

และสุดท้าย..ก็เป็นไปตามที่ลุงเปล่งอธิษฐานไว้จริง ๆ คือ ได้ทำงานอยู่ที่บริษัทบอร์เนียวนานสมใจอยาก เพราะนานจนกระทั่งบริษัทบอร์เนียวเปลี่ยนเจ้าของไปจริง ๆ ส่วนคุณป้าที่เป็นภรรยาของ

ลุงเปล่งก็เช่นกัน คือ สุดท้ายก็ได้บ้านตึกหลังเล็ก ๆ มีสนามหญ้าหน่อย ๆ จริง ๆ อยู่แถวเทเวศร์ ซึ่งคุณป้าก็พูดว่า “หากรู้ว่าหลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้.. รุ่ง.. อธิษฐานขอบ้านให้มันใหญ่ ๆ โต ๆ ไปเลยดีกว่า...”

ส่วนเรื่องที่น่าฟังอีกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นตอนที่ลุงเปล่งพาภรรยามา ถวายภัตตาหารเพลที่วัดปากน้ำ ซึ่งพอเลี้ยงพระเสร็จ หลวงปู่ท่านก็เห็นในที่ของท่านว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับภรรยาของลุงเปล่ง ก็เลยทำให้หลวงปู่บอกภรรยาลุงเปล่งว่า “เดี๋ยวคอยเดี๋ยว..อย่าเพิ่งไปไหน!!!”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หายเข้าไปในโรงงานทำวิชาประมาณ ครึ่งชั่วโมง พอออกมา ท่านก็บอกว่า “ต่ออายุให้แล้ว!!!” ซึ่งพอภรรยา ลุงเปล่งฟังดังนั้น ท่านก็งง และรำพึงว่า “เอ๊ะ..เราก็แข็งแรงดี ไม่ได้เจ็บได้ป่วยอะไรเลย ทำไมหลวงปู่มาบอกว่า ต่ออายุให้เรียบร้อยแล้ว!!!” ซึ่งต่อมาหลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน ก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้ คือ ภรรยาลุงเปล่งโดนหมาบ้ากัด ทำเอาเกือบตาย แต่ในที่สุด..ก็รอด จึงทำให้ภรรยาลุงเปล่งถึงกับบอกว่า “นี่..ถ้าหลวงปู่ไม่ต่ออายุไว้ สงสัยตายไปแล้ว!!!”

..และนี่คือความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ ที่ลุงเปล่งกับภรรยาได้ ประจักษ์กับตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหนือความคาดหมาย ทำให้ท่านทั้งสองเกิดอาการคาดไม่ถึงแทบทุกเรื่อง จนท่านทั้งสองชอบพูดเน้น ๆ ย้ำ ๆ อยู่บ่อย ๆ ว่า หลวงปู่ท่าน..ศักดิ์สิทธิ์เกินไป!!!

7

สังการปิดระเบิด สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

ในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด กองกำลังทหารญี่ปุ่นได้เข้ามายังประเทศไทยด้วยเหตุผลที่ว่า ต้องการใช้เป็นฐานทัพในการสู้รบ เพื่อบุกยึดประเทศพม่าและอินเดีย โดยใช้ประเทศไทยเป็นเส้นทางคมนาคมในการลำเลียงอาวุธ ไพร่พล และเสบียง ดังนั้นกองกำลังทหารสหรัฐฯ จึงนำเครื่องบินมาทิ้งระเบิด เพื่อบุกโจมตีและตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตามจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เช่น สะพานข้ามกรุงเทพ-ธนบุรี ประตูน้ำอ่างทอง ประตูน้ำบางยาง ประตูน้ำบางนกแขวก **รวมทั้งคลองภาษีเจริญ ซึ่งใกล้กับวัดปากน้ำ** อีกทั้งยังมุ่งทำลายแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าที่ใช้ในการสู้รบ ซึ่งก็คือ โรงไฟฟ้าวัดเลียบ ซึ่งในช่วงที่บ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟนี้เอง หลวงปู่ท่านก็ได้คุมทีมงานทำวิซซาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ทำกันตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองเพื่อให้สงครามยุติ ซึ่งหลวงปู่ท่านถึงกับพูดว่า “จะไม่ยอมหนีไปไหน และ ถ้าวัดปากน้ำหรือประตูน้ำภาษีเจริญถูกระเบิดลง ก็จะยอมตาย...”

และหลังจากที่หลวงปู่ท่านลั่นวาจาอย่างนี้ ไม่ว่าจะกองกำลังทหารสหรัฐฯ จะบุกเอาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดมากสักเท่าไร ก็พลาดเป้าหมายแทบทุกครั้ง อีกทั้งยังมีชาวบ้านพูดกันอย่างหนาหูว่า วัดปากน้ำเป็นที่ที่ปลอดภัยจากระเบิดมากที่สุด เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมให้ระเบิดลงที่นี้หรอก

ด้วยเหตุนี้...จึงทำให้ชาวบ้านและทหารกรมแผนที่....แห่กันมาอพยพหลบภัยที่ตึกขาวในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันคือหอเจริญวิปัสสนา) และที่น่าทึ่งไปกว่านั้น..ยังมีผู้คนจำนวนมาก เห็นแม่ชีในลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่เหนือ่านฟ้า โดยเอามือไปปิดระเบิด ในขณะที่เครื่องบินรบกำลังมาทิ้งระเบิด จนสร้างความฮือฮาและตะลึง-งง-งันให้แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก จนหนังสือพิมพ์ต้องเอาข่าวนี้มาลง เพราะทั้งในความมหัศจรรย์นั้น

และที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะหลวงปู่ท่านได้คุมพวกทำวิชา ให้ทำการปาฏิหาริย์กายขึ้นไปปิดระเบิด อีกทั้งยังใช้วิชาธรรมกาย เนรมิตเมืองเป็นป่าบ้าง..เป็นแม่น้ำบ้าง และเนรมิตแม่น้ำให้เป็นบ้าน..เป็นเมืองแทน จนทำให้พวกทหารที่มาทิ้งระเบิดเข้าใจผิด และทิ้งไม่โดนเป้าหมายสักที

ในช่วงนั้น หลวงปู่ท่านเลือกให้คุณยายอาจารย์มหาวัดน-อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชากะตึก ซึ่งท่านได้ถามพวกทำวิชาว่า “เครื่องบินข้าศึกจะมาก็โหมง..?”

คุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็ตอบว่า “ตี 1 เจ้าค่ะ...” และพอถึงตี 1 สัญญาณเตือนภัยระเบิดก็ดังจริง ๆ ตรงนี้..เป็นความน่าอัศจรรย์ของวิชาธรรมกายแบบสุด ๆ เพราะทหารอเมริกันก็ไม่ได้มาบอกอะไร คุณยายอาจารย์ฯ ถึงแผนการในการทิ้งระเบิดเลย แต่คุณยายอาจารย์ฯ กลับรู้เวลาในการทิ้งระเบิดที่แน่นอน !!

และในขณะที่สงครามกำลังดุเดือดอยู่นั้น หลวงปู่ท่านก็ถามคุณยายว่า “เยอรมันแพ้หรือชนะวะ..?” ซึ่งคุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็ดูในทีวีแล้วตอบว่า “แพ้เจ้าค่ะ” และสุดท้าย..เยอรมันก็แพ้สงครามจริง ๆ ในวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 ซึ่งตรงนี้ก็แปลกอีก..เพราะขณะที่เกิดการสู้รบห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด ก็ไม่มีใครรู้หรือทราบดีว่า ฝ่ายใดจะชนะ แต่คุณยายอาจารย์ฯ ก็สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่า เยอรมันจะต้องแพ้แน่ ๆ

ก่อนที่หลวงปู่ท่านจะถามคำถามพวกที่ทำวิชานั้น หลวงปู่ท่านจะเห็นและรู้คำตอบอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งนั้นอยู่ก่อนแล้ว แต่เนื่องจากท่านต้องการตรวจสอบญาณทัสสนะลูกศิษย์ อีกทั้งยังเป็นการปรับให้ญาณทัสสนะของทุกคนให้ตรงกัน...

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ค้นต่อจนเห็นในที่ว่า มีระเบิดประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อน อีกทั้งยังแตกต่างกับระเบิดลูกอื่นที่ใช้ในสงคราม ซึ่งก็คือ ระเบิดปรมาณู จึงทำให้หลวงปู่ถามคุณยายอาจารย์ฯ ว่า “ถ้าลูกนี้มันลงจะเป็นยังไงวะ..??”

ซึ่งคุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็เข้าใจที่แล้วตอบว่า “ถ้าลองที่เมืองไทย ก็จจะราบเป็นหน้ากลอง ไม่เหลืออะไรเลยเจ้าคะ..!!!” พอถึงตรงนี้ก็ยิ่งทำให้รู้สึกประหลาดใจหนักเข้าไปอีกว่า หลวงปู่กับคุณยาย-อาจารย์ฯ และพวกที่ทำวิชชาารู้เรื่องระเบิดนี้ได้อย่างไร ในเมื่อสหรัฐอเมริกาเร่งทำโครงการพัฒนาระเบิดปรมาณูอย่างลับๆ เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ อีกทั้งระเบิดปรมาณูลูกแรก ก็ยังไม่เคยทดลองทิ้งที่ใดเลย แต่ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย กลับทำให้สามารถเห็นถึงอำนาจการทำลายล้างอันมหาศาลของระเบิดปรมาณูได้อย่างเหลือเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เกิดการระเบิดขึ้น..!!!

ภายหลังจากที่เยอรมันประกาศแพ้สงครามแล้ว สหรัฐฯ ก็คิดระเบิดปรมาณูได้สำเร็จในเวลาต่อมา ซึ่งในช่วงนั้น..เป็นช่วงที่ญี่ปุ่นก็ตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ และกำลังจะแพ้สงครามอยู่แล้ว ถ้าสหรัฐฯ ไม่เอาระเบิดปรมาณูไปทิ้งที่ญี่ปุ่น ญี่ปุ่นก็ต้องแพ้สงครามอยู่ดี แต่อยู่ ๆ ทางสหรัฐฯ เกิดอะเลิ่ร่ตอะไรก็ไม่ทราบ คือ พอคิดระเบิดปรมาณูเสร็จ แทนที่จะเก็บไว้เฉย ๆ ก็คิดอยากจะทำไปทดลอง โดยเลือกเป้าหมายในการทิ้งระเบิดไว้เกือบ 20 แห่ง แต่สุดท้ายก็ตัดตัวเลือกออกจนเหลืออยู่ 2 แห่ง คือ เมืองฮิโรชิมา กับนางาซากิ จนเป็นเหตุให้มีคนตายทันทีมากถึง 880,000 คน และตายในเวลาต่อมามากกว่า 2 ล้านคน

ตรงจุดนี้..แสดงว่าต้องมีบางสิ่งที่สุดละเอียดทำให้มนุษย์
เหล่านั้น..เกิดอะลิร์ทคิดเช่นนี้!!! ซึ่งตลอดเวลาที่หลวงปู่ท่านคุมทีม
งานทำวิชา เพื่อให้สงครามยุติ ท่านจะสั่งพวกที่ทำวิชาให้สาวไป
ถึงต้นตอ หรือแหล่งที่มาของความคิดว่า ใคร..เป็นผู้ทำให้มนุษย์
คิดสู้รบกัน?? โดยท่านจะถามว่า “ใครสอดมาวะ..??” จากนั้นทีมงาน
ทำวิชาของท่านก็เข้าที่ไปดูว่า ใครเป็นผู้สอดละเอียดมา โดย
ไปดูว่า..ต้นตอของกระแสที่สังใจนั้นมาจากไหน.. ซึ่งเมื่อไปพบ
ต้นเหตุแล้ว หลวงปู่ท่านก็ไปดับที่นั่น คือ **ต้องไปดับที่ต้นเหตุ**
หรือแหล่งผลิตกระแสที่ทำให้มนุษย์คิดรบราฆ่าฟันกัน ซึ่งพอ
เหตุดับปั๊บ..ผลก็ไม่เกิด **สุดท้ายมนุษย์ก็จะเลิกรบราฆ่าฟันกัน**

แต่เนื่องจากตอนนั้น..อยู่ในช่วงที่หลวงปู่กำลังรวบรวมพวก
ทำวิชาอยู่ คือ ทีมงานทำวิชายังมีอยู่น้อย หรือมีปริมาณไม่มาก
พอที่จะทำวิชาให้ชนะเขา ก็เลยทำให้การทำวิชาแก้ไขเรื่องภัย
สงคราม ทำไปได้แค่ระดับหนึ่งเท่านั้น...

8

เขาเห็น..ตอนปิดระเบิด

สงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นตกเป็นเป้าหมายสำคัญในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ ฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีมหาอำนาจอย่างสหรัฐฯ เป็นแกนนำ มุ่งนำกำลังเข้ากวาดล้าง และในที่สุด..ญี่ปุ่นก็ต้องประกาศยอมแพ้สงคราม เมื่อวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 เพราะอำนาจการทำลายล้างของระเบิดปรมาณู

หวอ..ห..ว..อ.. สัญญาณเตือนภัยดังสนั่น! ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ทำให้ผู้คนต่างตกใจ พวกกันวิ่งหนีหลบเข้าไปในหลุมหลบภัย เพื่อให้รอดจากสะเก็ดระเบิดที่กำลังทิ้งลงมาแบบปูพรม

เครื่องบินรบ B-29 ..เป้าหมายในการทำลายล้างคือ โรงไฟฟ้า วัดเลียบ (วัดราชบูรณะ) สะพานข้ามกรุงธน และสถานที่สำคัญต่าง ๆ ซึ่งตรงตามหลักยุทธศาสตร์การรบที่สหรัฐฯ กำลังจะตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตลอดจนทำลายแหล่งพลังงานที่สำคัญที่สุดคือ โรงไฟฟ้า

พี่ว พี่ ว ตูม!!! ระเบิด..พลังแห่งการทำลายล้าง
ลูกแล้ว..ลูกเล่าถูกทิ้งดิ่งลงมา แต่แปลก..ที่พลาด!!! โดนเป้าหมาย
น้อยมาก หรือมีผลกระทบต่อเป้าหมายไม่กี่เปอร์เซ็นต์ นอกนั้นจะ
ดิ่งลงกลางทุ่ง แม่น้ำเจ้าพระยา หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์
พร้อมกับฝุ่นควันที่คั่งขึ้นตามแรงระเบิด

การประกาศภาวะฉุกเฉินในเมืองไทยยังคงยึดเยื่อไปตาม
กระแสสงครามโลก สัญญาณหวอยังคงดังขึ้นในแต่ละวัน.. ทั้ง
กลางวันและกลางคืน เสียงระเบิดดังจนกลายเป็นความซาซิน ทำให้
ระยะหลัง ๆ ผู้คนไม่ค่อยใส่ใจกับการหลบภัยเท่าไรนัก

หวอ ห ..ว.. อ. คราวนี้มันดังขึ้นอีกซ้ำ ๆ กัน บางคนก็วิ่ง
ไปหลบเหมือนเดิม แต่บางคนกลับออกมาดูเครื่องบินรบที่กำลัง
ขับเคลื่อนมา และเป็นธรรมดาที่วัยชนอยากรู้อยากเห็นของเด็ก
ทำให้อยากจะเห็นเครื่องบินทิ้งระเบิดโดยไม่กลัวอันตรายแต่อย่างใด

เด็กชายยงยุทธ ดิลกเจริญ ปีนขึ้นไปบนดาดฟ้าห้องแถว
ที่เรียงรายติด ๆ กันในเวลาเดียวกับที่ผู้ใหญ่และเด็กคนอื่น ๆ ก็ปีน
ดูบนดาดฟ้าบ้านของตน

“เฮ้ย!.. เฮ้ย!.. นั่นอะไร !? ..มองซิ คนใส่ชุดขาว ๆ ลอยอยู่
บนฟ้า อย่างกับแมชี..” ผู้คนเงยหน้ามองตามเสียงที่ดังขึ้นจาก
กลุ่มผู้ใหญ่

แน่นอน..! เด็กชายยงยุทธก็เงยหน้ามองตามด้วย ช่างประหลาดเหลือเกิน..!? ภาพที่เขาเห็นบนท้องฟ้าเป็นแม่ชีจริงๆ มีลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่หนึ่ง ๆ ใกล้เคียงกับเครื่องบินรบ B-29 ที่กำลังขับเคลื่อนมา 2 - 3 ลำ พร้อม ๆ กัน คนดูต่างที่ไม่ซี้มือ ส่งเสียงอื้ออึงกับสิ่งประหลาดที่ปรากฏให้เห็น

“ทิ้งเท่าไรก็ไม่โดน..ไม่มีวันโดนหรอก..ฮา..ฮา..” นี่คือนเสียงพูดพร้อมเสียงหัวเราะว่าดัง ๆ ของยายผิน ที่มักพูดอยู่เป็นประจำในช่วงเกิดสงคราม

ยายผินเป็นแม่ครัวทำกับข้าวอาศัยอยู่ในบ้านของเด็กชายยงยุทธ แกชอบไปทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ แต่น่าเสียดายประโยคที่แกพูด กลับไม่มีใครในบ้านใส่ใจ หรือเข้าใจความหมายอะไรมากนัก แต่เสียงนี้ได้เข้าไปอยู่ในความทรงจำของเด็กชายยงยุทธ โดยเฉพาะประโยคที่ว่า **“หลวงพ่อดปากน้ำกับพวกนั้สมาธิเขาปิดลูกระเบิดกัน ต่อให้ทิ้งมายังไงก็ไม่โดนหรอก.. ไม่มีวันโดน..”**

ในวันต่อมา..เรื่องแม่ชีปิดลูกระเบิดที่มีพยานหลายคนเห็น ไม่ใช่เป็นเรื่องโคมลอย หรือตาผาดไปเสียแล้ว เพราะหนังสือพิมพ์ก็ได้เอาข่าวนี้มาลงเป็นหลักฐานยืนยันเหตุการณ์เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ 2

กาลเวลาผ่านไปจนกระทั่งเด็กชายยงยุทธโตขึ้น เรียนจบ
คณะวิทยาศาสตร์และครุศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จากนั้นเรียนต่อด้านการตลาดและเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่
การงานที่ดีทางด้าน Import-Export

วันหนึ่งน้องชายเขาก็ได้นำหนังสือเล่มสำคัญมาให้ จากข้อความ
ในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับจะกระตุ้นหรือรื้อฟื้นสัญญาอะไรเก่า ๆ
ที่เขาเองก็ไม่อาจรู้ เขารู้สึกเพียงแต่ว่าเขาอยากไปศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม (ต่อมา คือ วัดพระธรรมกาย) เขาต้องไปที่นั่นให้ได้
และหนังสือเดินไปสู่ความสุขเล่มนี้ ทำให้เขาได้ไปที่นั่นจริง ๆ ..

ชีวิตคุณยงยุทธ ดิลกเจริญ เริ่มผูกพันกับศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม เพราะที่นี่ทำให้เขารู้คุณค่าของการทำทาน รักษาศีล
เจริญภาวนา เขามีศรัทธามากและเป็นหนึ่งในประธานสร้างโบสถ์
ของวัดพระธรรมกายด้วย เขาไปที่วัดพระธรรมกายบ่อยมากจน
คุ้นเคยและใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์ คือ หลวงพ่อธัมมชโย และ
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกหลวงปู่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ด้วยความเป็นลูกศิษย์ที่สนิทนี้เอง เวลามีปัญหาอะไรก็จะคอย
ปรึกษาไต่ถามคุณยายอาจารย์ฯตลอด แต่อย่างหนึ่งที่ไม่เคยลืมเตือน
ไปจากความทรงจำเลย และยิ่งรู้ว่าคุณยายเป็นศิษย์เอกของหลวงปู่
วัดปากน้ำด้วยแล้ว สิ่งนี้จึงถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ซึ่งก็คือ เรื่องราวครั้ง
สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 กับคำพูดของยายผินที่ได้พูดไว้

พอคุณนงนุชไปได้ไปกราบคุณยายอาจารย์มหัศจรรย์มหาธาตุนุภาสิกา
จันทร์ ก็รีบเรียนถามท่านเลยว่า “คุณยายครับ..ทำไมเครื่องบิน
ที่ทิ้งระเบิดลงมาถึงไม่โดนที่สำคัญ กลับลงทุ่งลงน้ำล่ะครับ”

ซึ่งคุณยายท่านก็ตอบว่า “อ้าวคุณ.. เวลาที่เครื่องบินมัน
ทิ้งระเบิด ยายเข้าที่อยู่กับหลวงพ่อดูปากน้ำ หลวงพ่อท่านสั่ง
ให้ยายจัดการ ยายก็เนรมิตเมืองให้เป็นป่า..เป็นแม่น้ำ เนรมิต
แม่น้ำ ให้เป็นบ้านเมือง เท่านี้ทั้งเท่าไหนก็ไม่ถูก” ซึ่งถ้าเราอยาก
จะเข้าใจอะไรให้มากขึ้น ต้องนั่งสมาธิและศึกษาวิชาธรรมกายตาม
อย่างหลวงปู่ดูปากน้ำ เพราะการทำวิชาธรรมกายเป็นเรื่องเหนือ
วิสัยที่จะเข้าใจด้วยจิตตมยปัญญา (ปัญญาจากการคิด) หรือสุตตมย
ปัญญา (ปัญญาจากการฟัง) แต่จะเข้าใจได้ด้วยภาวนามยปัญญา
(ปัญญาจากการเจริญภาวนา)

ซึ่งการทำวิชาในสมัยหลวงปู่ดูปากน้ำเขาทำกันเป็นทีม
ต้องนั่งสมาธิจนมีความละเอียดมาก แล้วอาศัยพระธรรมกาย
ปาฏิหาริย์ให้เห็นเมืองเป็นป่า เห็นแม่น้ำเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ ทหาร
ที่ทิ้งระเบิดก็จะเข้าใจผิดที่ไม่โดนสักที ซึ่งสมัยที่หลวงพ่อดูปากน้ำ
ทำวิชาก็มีคุณยายอาจารย์ เป็นหัวหน้าทีมกะดึกในชุดนั้น สำหรับ
ภาพส่วนหยาบที่คนทั้งหลายเห็นนั้น ก็เห็นต่าง ๆ กันไป เช่น เห็น
เป็นภาพแม่สีลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าปิดลูกกระเบิดบ้าง ลอยอยู่เฉย ๆ
บ้าง ซึ่งเรื่องละเอียดของวิชาธรรมกาย เป็นดั่งข้างต้นที่อธิบายมานี้...

9

ดับเดือน..ดับดาว

ขณะที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินไปอย่างยาวนานถึง 6 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2482 - 2488 ช่วงนั้น..หลวงปู่ ก็คุมทีมงานทำวิชาตลอด 24 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 กะ คือ กะกลางคืน กับ กะกลางวัน ซึ่งแต่ละกะจะต้องนั่งทำวิชากันนานถึง 6 ชั่วโมง อย่างต่อเนื่อง คือ ตั้งแต่ 6 โมงเช้าถึงเที่ยงวัน เที่ยงวันถึง 6 โมงเย็น 6 โมงเย็นถึงเที่ยงคืน และก็..เที่ยงคืนถึง 6 โมงเช้า หมุนเวียนต่อเนื่องกันไปแบบนี้... ซึ่งการทำวิชาโดยไม่ได้หยุดเลยแม้แต่เพียงวันเดียวไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะทีมงานทุกคนต้องทุ่มเททั้งร่างกายแรงใจ หยุคใจ ให้สนิทกับธรรมชาติในอย่างตลอดต่อเนื่อง เพื่อทำวิชาให้สงครามยุติให้ได้ นำข้าช่วงนั้น..ก็ต้องกินแต่มะละกอดอง กับเต้าหู้ยี้เท่านั้น

ดังนั้น หลวงปู่ท่านก็เลขาวิธีให้ทีมงานของท่านรู้สึกผ่อนคลาย..ซึ่งในการผ่อนคลายนี้ หลวงปู่ท่านก็ไม่ได้พาไปเที่ยวไหน เพราะระดับหลวงปู่แล้ว ท่านสามารถพาไปได้อย่างกว่านั้น คือ ท่านพาไปดับเดือนดับดาวได้เลยทีเดียว...!!!

อย่างในสมัยก่อน..เรามักจะได้ยินคนเขาพูดกันว่า..อยากได้อะไรจะหามาให้ ยกเว้นดาวกับเดือน... แต่สำหรับหลวงปู่แล้ว..แม้ดาวเดือน..ซึ่งเป็นสิ่งที่หามาได้ยาก ท่านก็สามารถเอามาให้ลูก ๆ ของท่านเล่นได้..

ซึ่งวิธีการของท่าน ก็ไม่ต้องมาลงทุนสร้างยานอวกาศ แล้วนั่งไปในอวกาศให้มันเสียเวลา เพราะวิธีการไปดับเดือน-ดับดาวของท่าน สามารถทำได้โดยการนั่งสมาธิ คือ วันหนึ่ง..หลวงปู่ก็บอกกับพวกที่ทำวิชาว่า “เออ..วันนี้ เรามาดับดาวดวงนั้น..ดวงนี้..กันดีกว่า...” แต่ก็ไม่ใช่ดับชี้ิ้ว หรือดับหมด คือ หลวงปู่ท่านจะสั่งให้ดับเฉพาะดวงที่เป็นสถานีรับส่งกระแสบาปและอกุศล ที่ส่งมาเชื่อมโยงกับใจมนุษย์ และส่งผลร้ายทำให้เกิดโทษภัยกับโลกและมวลมนุษยชาติ เช่น ทำให้มนุษย์รบราฆ่าฟันกัน เกิดข้าวยากหามาแพง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เกิดโรคภัยไข้เจ็บ ร้ายแรง เศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น

เริ่มต้นด้วยการที่หลวงปู่ท่านออกไปยืนดูดาวนอกรองานทำวิชา แล้วกลับมาสั่งงานในโรงงานว่า ให้ดับดวงนี้..ดวงโน้น... ซึ่งหลวงปู่ท่านจะสอนให้ดับในที่ โดยใช้หลักการที่ว่า ท่านจะให้นั่งเข้าที่..สาวไปหาต้นเหตุว่า จุดเริ่มต้นของแสงสว่าง หรือต้นแหล่งในการผลิตกระแสบาป ที่เป็นโทษภัยต่อมนุษย์นั้นมาจากไหน คือ ท่านให้สาวไปหาต้นตอให้เจอ จากนั้นก็ไปดับที่นั่น

และเมื่อทำวิชาดับแล้ว..ดาวก็จะดับลง และเมื่อดาวดับ ผลร้ายที่จะเกิดจากดาวดวงนั้นก็จะไม่เกิดขึ้นกับมนุษย์ หรือหากเกิด ก็จะไม่ผ่านจากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นหาย จากร้ายเป็นดี...

และเมื่อนั่งเข้าที่ดับกันเสร็จแล้ว หลวงปู่ท่านก็จะแบ่งพวก ทำวิชาครั้งหนึ่งออกไปดูว่าดับได้จริงหรือเปล่า ซึ่งในสมัยนั้น การทำวิชาดับดาว ถือว่าเป็นความสามารถเพียงเล็กน้อยของพวกที่ทำวิชาได้ เพราะมีสามเณรหลายรูปสามารถดับดาวได้เป็นว่าเล่น จนเหมือนเป็นเรื่องปกติ ซึ่งการดับดาวนั้น จะดับเดียวก็ได้ หรือจะดับ เป็นทีมก็ได้

10

ทำจันทรคราส (จันทรุปราคา)

นอกจากหลวงปู่ท่านจะพาที่มงานทำวิชาดับดาวแล้ว ท่านก็ยังเอาเดือนมาให้ลูก ๆ ที่มงานของท่านได้เล่นอีกด้วย คือ คีนหนึ่ง.. วันที่พระจันทร์เต็มดวง หลวงปู่ท่านก็ถามในโรงงานว่า “ใครทำจันทรคราสได้บ้างวะ??”

และทันใดนั้นเอง..คุณยายทองสุขตอบว่า “ลูกเองเจ้าคะ” คือ คุณยายทองสุขตอบไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าจะต้องใช้วิธีการใด ในการทำจันทรคราส แต่เนื่องจากหลวงปู่ท่านไม่ชอบให้ใครพูดว่า “ไม่ได้” อีกทั้งคุณยายทองสุขก็เป็นคนมีนิสัยชอบอะไรที่ทำทนาย เมื่อคุณยายทองสุขรับปากหลวงปู่แล้ว ท่านก็ลองปาฏิหาริย์พระธรรมกายให้ขยายใหญ่ เพื่อมาบดบังดวงจันทร์ให้สนิท ซึ่งพอปาฏิหาริย์เสร็จ ท่านก็เดินออกไปดู แต่ปรากฏว่า พระจันทร์ก็ยังสว่างเต็มดวงเหมือนเดิม จากนั้นคุณยายทองสุขก็กลับมาลองวิธีการใหม่ คือ ปาฏิหาริย์เอามือพระธรรมกายไปบังอีก แต่พอออกไปดู พระจันทร์ก็ยังสว่างเหมือนเดิมอีก แต่คุณยายทองสุขก็ไม่ยอมแพ้ ท่านจึงใช้วิชาธรรมกาย รวมเมฆมาบังพระจันทร์แทน และพอออกไปดูใหม่ ก็ปรากฏว่า เมฆสามารถบังพระจันทร์ได้จริง แต่ก็แค่แป๊บเดียว และพอเมฆเคลื่อนตัวออกมา ดวงจันทร์ก็กลับมาสว่างเต็มดวงเหมือนเดิม ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้... หลวงปู่ก็แนะนำว่า “ไอ้สุข.. ไอ้ที่เอ็งทำมาทั้งหมด มันทำแค่เปลือก แต่แก่นเอ็งยังไม่ได้ทำไหน..เอ็งลองไปดูซิว่า แสงจันทร์มันมาจากไหน เหมือนไฟฟ้านั้นแหละ เอ็งต้องไปดับที่หม้อแปลง หรือแหล่งผลิตไฟฟ้าโน่น!!!”

เมื่อคุณยายทองสุขได้วิธีการจากหลวงปู่เช่นนี้ ท่านก็สามารถดับเดือน หรือทำจันทรคราสได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์...

พอหลวงปู่เดินออกมาแหงนดูท้องฟ้า ก็แก้งทำเป็นรำพึงว่า “เอ..วันนี้ พระจันทร์ก็ไม่เห็น.. เอ๊ะ!!! ทำไม่จึงเป็นอย่างนี้...” พอ

คุณยายทองสุขได้ยื่นหลวงปู่รำพึงอย่างนี้ ก็รีบตอบหลวงปู่อย่างภาคภูมิใจทันทีเลยว่า “ลูกเองเจ้าคะ..ลูกทำเองเจ้าคะ...”

ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดก็คืออานุภาพของวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสอนให้ลูกศิษย์ท่านทำได้นั่นเอง...

11

แปลงร่างเป็นยักษ์ กับเรียนวิชาแปลงเพศ

เรื่องนี้..เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับญาณทัสสนะที่หลวงปู่สามารถหยั่งรู้ได้อย่างเหลือเชื่อว่า ลูกศิษย์ของท่านไปทำอะไร..ที่ไหน..อย่างไร...!!! อย่างเรื่องของ **คุณยายทองสุข ส่าแดงบั้น** ซึ่งท่านเป็นแม่ชีที่ทำวิชาปราบมารกับหลวงปู่ อีกทั้งยังเป็นมือเผยแผ่วิชาธรรมกายมือหนึ่งของหลวงปู่อีกด้วย

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องเกิดขึ้นหลังจากที่คุณยายทองสุขเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว และเริ่มเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ใหม่ ๆ ซึ่งคุณยายทองสุขถึงกับพูดว่า “ช่วงนั้น..มันช่างอยากรู้ อยากเห็นไปเสียทั้งนั้น...!!!”

ด้วยความอยากรู้ อยากลองของคุณยายทองสุขนี่เอง ท่านจึงมักแอบหลวงปู่ไปเที่ยวบ่อย ๆ ซึ่งการไปเที่ยวของท่านก็ไม่ได้ใช้กายนุชย์หยาบไปหรอก แต่ท่านไปด้วยสมาธิญาณของท่าน และปกปิดไม่ให้หลวงปู่รู้ เพราะกลัวหลวงปู่ดู..หาว่าไม่ตั้งใจแก้ทุกข์ภัยมนุษย์ ในขณะที่อยู่เวรในโรงงานทำวิชา แต่ที่ไหนได้...แม้คุณยายทองสุขจะแอบไปอย่างแนบเนียนมากขนาดไหน หลวงปู่ก็จับได้ทุกที เพราะหลวงปู่สามารถรู้ได้ด้วยญาณทัสสนะของท่าน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ช่วงนั้นหลวงปู่ท่านกำลังคิดจะสร้างโรงเรียนพระปริยัติ ซึ่งต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมาก ทำให้คุณยายทองสุขเป็นกังวลแทนหลวงปู่ว่าจะไปหาเงินมาจากไหน แต่หลวงปู่ท่านก็บอกว่า “ไม่เป็นไรหรอกไอ้สุข ..โคตรทองยังมีอยู่.. เอ็งยังไม่เคยเห็น!!!”

พอหลวงปู่พูดประโยคนี้ออกมาเท่านั้นเอง คุณยายทองสุขก็อยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาอย่างแรงว่า..โคตรทอง..อยู่ที่ไหน..หน้าตาเป็นยังไง!!! จากนั้นท่านก็ไม่รอช้า แอบไปตามหาโคตรทองในสมาธิญาณของท่านอยู่หลายครั้ง แต่หาเท่าไรก็หาไม่พบ จนสุดท้าย..ท่านหมดปัญญา จึงแอบไปถามม้าแก้ว ถึงได้รู้ว่า โคตรทองอยู่ในถ้ำ..ทางทิศตะวันออก!!!

จากนั้นคุณยายทองสุขก็ให้ม้าแก้วช่วยพาไปหาถ้ำของยักษ์ แต่หาเท่าไร..ก็หาไม่เจอสักที แต่สิ่งที่เจอก็คือ พระภูมิเจ้าที่สี่เสื่อ

คุณยายทองสุขท่านก็เลยถามพระภูมิว่า “ถ้าที่มีโคตรทองอยู่ตรงไหน?” ซึ่งพอพระภูมิเจ้าที่ชี้ทางให้ คุณยายทองสุขก็ไม่รอช้า รีบขี่ม้าแก้วเหาะไปตามทางนั้น

และทันใดนั้นเอง !!! ท่านก็ได้มาเจอปากถ้ำยักษ์จนได้ จากนั้นท่านก็รอให้ยักษ์หน้าโหนด 2 ตน เดินออกไปที่อื่นก่อน และพอยักษ์ออกไปแล้ว ท่านก็ฉวยโอกาสเข้าไปปลัดกระดูก เพื่อจะบุกเข้าไปในถ้ำทันที แต่อนิจจา..โชคไม่เข้าข้าง..เนื่องจากกระดูกหัก แต่จู่ๆ..ก็มีเสียงเจ้าลิงจ๋อ..โผล่มาจากไหนก็ไม่ทราบ คุณยายทองสุขก็เลยถามเจ้าลิงจ๋อตัวนั้นว่า “กุญแจอยู่ที่ไหน..ช่วยหยิบให้หน่อยเถอะพ่อลิง..!!” และพอเจ้าลิงเอากุญแจมาให้ ท่านก็เลยไขนุกเข้าไปในถ้ำนั้นได้ โดยเดินเข้าไปถึงถ้ำในชั้นที่ 3

และทันใดนั้นเอง..ท่านก็ไปเจอที่เก็บโคตรทองจริง ๆ ซึ่งโคตรทองก้อนนี้..ใหญ่โคตรๆ เลย ใหญ่ขนาดเท่าส้มไก่ และรอบๆโคตรทองนั้น ก็รายล้อมไปด้วยทองก้อนขนาดเท่าบาทรบ้าง ขนาดเท่าขันบ้าง ขนาดเท่ากำปั้นบ้าง เรียงรายกันอย่างมากมาย โดยแข่งกันเปล่งประกายวาววับจับตา จนสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับคุณยายทองสุขแบบสุดๆ และเป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ แต่ละก้อนจะมีชื่อติดอยู่ทั้งหมด แต่เนื่องจากคุณยายทองสุขท่านอ่านหนังสือไม่ออก ท่านจึงไม่รู้ว่าเขาเขียนว่าอะไร แต่ท่านก็ไม่สนใจหยิบทองขึ้นมาพิจารณา พร้อมกับบึ้งโง่เตี้ยขึ้นมาแบบฉุกฉะหนุกว่า

“ทองนี่..อยู่ที่นี้เฉย ๆ ก็ไม่มีประโยชน์ ควรจะเอาไปขาย เพื่อเอาเงิน มาช่วยหลวงพ่อดูปากน้ำสร้างโรงเรียน”

และเมื่อคิดดังนั้น.. คุณยายทองสุขก็ไม่รอช้า ตะโกนถามขึ้น มาทันทีว่า “ทองของใคร ๆ ๆ??” ซึ่งท่านก็ตะโกนถามถึง 3 ครั้ง เมื่อ ไม่มีเสียงตอบ ท่านจึงทำการอุกอาจหยิบทองก้อนที่พอเหมาะ ขนาด เท่าชั้นล้างหน้า ที่ท่านคิดว่าหากขายแล้วจะพอเอามาสร้างโรงเรียน จากนั้นก็ออกมาจากถ้ำ เพื่อขี่ม้าแก้วเหาะกลับไป...

แต่เรื่องมันไม่แฮปปี้เ็นดังอย่างนั้นหรอก เพราะจู่ ๆ ก็มีเสียง ยักษ์ตะโกนโวยวายไล่หลังมาว่า “ขโมย ๆ หยุคก่อน..!!” จากนั้นก็ เกิดการถกเถียงกันยกใหญ่ โดยคุณยายทองสุขท่านก็ตอบปฏิเสธ ไปว่า “ฉันไม่ได้ขโมยนะ.. เพราะฉันตะโกนถามแล้วไม่เห็นมีใครเป็น เจ้าของ ก็เลยจะเอาไปขายเพื่อเอาเงินมาสร้างโรงเรียนกับหลวงพ่อดูปากน้ำ”

ซึ่งยักษ์ก็ตอบว่า “ก่อนนี้..มันไม่ใช่ก่อนที่จะเอาไปทำบุญกับ หลวงพ่อ เค้ามี่ชื่อติดไว้..ไม่เห็นรี?” คุณยายทองสุขท่านจึงบอกว่า “ก็ฉันอ่านไม่ออกนี่..” ยักษ์ได้ยินดังนั้นจึงตอบกลับว่า “ฉันต้องรักษา ทองพวกนี้ไว้ เพื่อรอเจ้าของ เพราะทองเหล่านี้เป็นทองที่เกิดขึ้น เนื่องจากผู้ใจบุญเขาทำบุญสั่งสมเอาไว้ที่ละเล็กละน้อย...”

ขณะที่กำลังเถียงกันนั่นเอง จู่ ๆ..ก็มียักษ์ตัวใหญ่หน้าโหด
รุ่มเดอะ..ที่เป็นหัวหน้ายักษ์วิ่งไล่ตามมา แล้วก็ตะโกนลั่นว่า “เอาให้
ตายเลย..ๆ!!!”

จากนั้นก็วิ่งเอาตะบองไล่ฟาดคุณยายทองสุขและม้าแก้ว จน
ทองในมือคุณยายทองสุขกระเด็นหลุดจากมือ และทันใดนั่นเอง..
ขณะที่คุณยายทองสุขกำลังโดนตะบองยักษ์ไล่ฟาด ก็มีเสียงดังลั่น
ที่ทรงพลานุภาพแบบสุด ๆ จากไหนก็ไม่ทราบตะโกนขึ้นมาว่า
“หยุด!!!” และด้วยเสียงนี้ทำให้ยักษ์หยุดฟาดทันที...จากนั้นคุณยาย
ทองสุขก็รีบขี่ม้าแก้วกลับเข้าร่างที่อยู่ในท่าสมาธิอย่างบิดดล

ทันใดนั่นเอง อยู่ ๆ ..หลวงปู่ท่านก็ดีขึ้นขณะที่นั่งทำวิชาว่า
“ไอ้สุข..เอ็งไปไหนมา?? เอ็งซักจะเหลวไหลมากไปแล้วนะ.. ไปลัก
ทองเค้มา เอ็งคิดว่าพ่อไม่รู้รึ..!!! เจ้าของเค้มาฟ้อง.. นี่ถ้าพ่อ
ไม่ช่วยไว้ ปานนี้เอ็งหัวบี๊แบนไปแล้ว ซุกซนไม่เข้าเรื่อง...” และ
จากการที่คุณยายทองสุขโดนหลวงปู่ดุเสียยกใหญ่ บวกกับรู้สึก
เจ็บใจที่ยักษ์มาฟ้อง หน้าซำยังพลาดท่าโดนยักษ์ไล่ฟาดมาเสีย
สะบักสะบอมถึงเพียงนี้ ท่านจึงคิดว่า จะแอบหลวงปู่กลับไปจัดการ
กับยักษ์ใหม่!!!

แต่คราวนี้..คุณยายทองสุขท่านไปโดยไม่ใช้กายละเอียดที่เป็น
ร่างมนุษย์เหมือนครั้งก่อน เพราะม้าแก้วนำเสนอท่านว่า ให้แปลง

เป็นยักษ์ จะได้ดูโหด ๆ หรือดูน่ากลัว ๆ หน่อย จะได้สู้กับเขาได้
จากนั้นท่านก็นึกแปลงร่างอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่น่ากลัวสักที
เพราะก่อนแปลงท่านไปนึกมโนภาพเป็นยักษ์ที่อยู่ในหนังสือพรหม-
ชาติ จนกระทั่งครั้งสุดท้าย ท่านก็เปลี่ยนมานึกถึงภาพยักษ์จอมโหด..
ตัวที่ไล่ตะเพิดเอาตะบองฟาดท่านมา

พอนึกเสร็จ ทันใดนั้น..กายละเอียดของคุณยายทองสุขก็
เปลี่ยนเป็นยักษ์ผู้ชาย หน้าตาโหด-โหด-เหี้ยมทันที จากนั้นท่าน
ก็ขี้ม้าแก้วเหาะไปยังปากถ้ำที่เป็นเป้าหมาย เมื่อไปถึงก็ไม่รอช้า
รีบยกตะบองเคาะประตูถ้ำดังตูม ๆ !!! โดยคิดในใจว่า ถ้ำเจ้ายักษ์
ตัวที่ไล่ฟาดเราเปิดประตูออกมา เราจะเอาตะบองที่ถืออยู่ในมือฟาด
เพื่อแก้แค้นทันที แต่ก็ผิดพลาด เพราะผู้ที่เปิดประตูกลับเป็นภรรยา
แสนสวยของยักษ์ที่กำลังอุ้มลูกยักษ์..ผู้นำรักน่าเอ็นดู ออกมาพร้อม
กับแสดงอาการดีใจ แล้วบอกลูกที่อุ้มอยู่ว่า “ลูกจ๊ะ..พ่อหนูกลับมา
แล้ว ๆ..” และเพื่อไม่ให้แบบเนียน คุณยายทองสุขจึงสวมรอยทำตัว
ประดุจเป็นสามีของนางยักษ์ไปจริง ๆ และด้วยกิริยาท่าทางอันแสน
อบอุ่นของนางยักษ์ ที่คอยปรนนิบัติเอาอกเอาใจคุณยายทองสุขเป็น
อย่างดีนี่เอง ก็เลยทำให้ท่านเกิดรู้สึกหวั่นไหว นึกหลงรักนางยักษ์
ขึ้นมาแบบชนิด ๆ แต่เนื่องด้วยภารกิจที่เป็นเป้าหมายหลักที่อยู่ในใจ
ท่านก็เลยใช้กุศโลบายพูดให้นางยักษ์พาไปดูที่เก็บโคตรทอง และก็
ถามถึงความเป็นมาของทองทั้งหมด

ซึ่งสรุปได้ว่า..โคตรทองอันใหญ่สุดนั้น..เป็นของหลวงปู่ วัดปากน้ำ คือ เมื่อชาติก่อน ๆ ท่านเคยทำบุญเป็นจำนวนมากไว้กับ ลูกศิษย์ ซึ่งพอรวม ๆ กันเข้าก็กลายเป็นทองก้อนใหญ่ คือเมื่อ ท่านทำบุญแล้ว.. สายสมบัติเก่าก็จะไปเชื่อมกับสายสมบัติใหม่ ซึ่ง คนที่มาช่วยหลวงปู่ท่านทำบุญ ก็จะมีรวยขึ้น..มีเงินทำบุญต่อไปอีก

ขณะที่กำลังถามถึงความเป็นมาเรื่องทองอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้นเอง ก็มีเรื่องตื่นเต้นเกิดขึ้นอีกจนได้... เพราะอยู่ ๆ ม้าแก้วที่รออยู่ หน้าถ้ำก็ร้องดังขึ้น และด้วยเสียงนี้..คุณยายทองสุขจึงรีบขนนางยักษ์ ออกไปดูหน้าถ้ำเพียงลำพัง ซึ่งก็ปรากฏว่า ยักษ์ผู้เป็นสามีตัวจริง และเพื่อนยักษ์ 3 - 4 ตน ได้แห่กันกลับมาแล้ว!!!

เมื่อคุณยายทองสุขเห็นดังนั้น ก็ตกใจ รีบกระโดดขี่ม้าแก้ว และเหาะกลับด่วนที่สุด พร้อมกับยังรู้สึกผูกพันอาลัยอาวรณ์นางยักษ์ และลูกน้อยประดุจการจากภรรยาของตัวเองมาจริง ๆ ซึ่งพอกลับมา ถึง หลวงปู่ท่านก็รู้ในที จึงรีบดุขึ้นทันทีว่า “ไอ้สุข..เอาอีกแล้ว...เอ็ง ไปเป็นชู้กับเมียเขามารึ???”

คุณยายทองสุขจึงรีบแก้ตัวด้วยเสียงอ้อแอ้ว่า “เปล่า..เจ้าคะ.. ลูกเปล่าจริง ๆ” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หัวเราะและนឹกสนุก..ถาม ขึ้นใหม่ว่า “ไอ้สุข..เอ็งอยากเป็นผู้ชายไหมล่ะ!!!” คุณยายทองสุข รับผิดชอบต่อความดีใจว่า “อยากเจ้าคะ..ลูกอยากเป็นผู้ชายเจ้าคะ...”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้เข้าที่สาวไปหาเหตุจนเจอเครื่องที่ทำให้กลายเป็นผู้หญิง แล้วท่านก็บอกวิธีการในการแปลงเพศว่า “งั้น.. เอ็งเดินเครื่องเข้าสิไอ้สุข เก็บให้หมดเลย...” (คือ ถ้าเข้าถึงพระธรรมกาย แล้วได้ศึกษาวิชาธรรมกาย จะเห็นว่า เครื่องที่ทำให้เป็นผู้หญิงอย่างหนึ่ง เครื่องที่ทำให้เป็นผู้ชายอย่างหนึ่ง ...เครื่องจะหมุนไปคนละอย่าง โดยรอบของการหมุนจะไม่เท่ากัน)

จากนั้นคุณยายทองสุขก็เดินเครื่องกลับให้กลายเป็นผู้ชาย ซึ่งท่านทำอยู่นานถึง 3 เดือน ในระหว่างนั้น หลวงปู่ก็คอยถามอยู่เสมอว่า “ไอ้สุข..เปลี่ยนนรียังวะ” และพอใกล้ ๆ จะสำเร็จ คุณยายทองสุขก็บอกหลวงปู่ว่า “เกือบแล้วเจ้าคะ”

จนในที่สุด..รุ่งเช้าวันหนึ่ง คุณยายทองสุขก็รีบมาเล่าให้ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ฟุ้งว่า “อีข้างเอ๊ย ภูเป็นอยู่คึนหนึ่งวะ.. เป็นจริง ๆ แต่ภูไม่คึน ภูเลยทำกลับมาเหมือนเดิม...”

นี่แหละ คือ ความมหัศจรรย์ของวิชาธรรมกาย ที่หลวงปู่ท่านสอนคุณยายทองสุข อีกทั้งวิชาอื่น ๆ ที่คุณยายทองสุขเรียนมาจากหลวงปู่ นั่นไม่ว่าจะเป็นการทำวิชาปราบมาร การไปนรกสวรรค์ วิชาแปลงเพศ การแปลงร่างเป็นยักษ์ ดับดาว ทำจันทร์คราส ก็เลยทำให้คุณยายทองสุขถึงกับพูดเอาไว้ว่า..

“เกิดมาชาตินี้..จะหาครูบาอาจารย์ได้อย่างเจ้าคุณหลวงพ่อ ไม่มีอีกแล้ว ท่านเป็นสงฆ์ที่เหนือธรรมดา เพราะท่านสามารถนับ

เม็ตทรายได้ สามารถเดินธรรมาสมาบัติในเม็ตทราย เดินธรรมาสมาบัติ
ในกระจก เดินธรรมาสมาบัติในหิน เข้านิโรธแทรกในหินได้ นับเม็ต
ฝนที่ตกลงมาในอากาศได้ ซึ่งครูบาอาจารย์ที่สอนวิชาเหล่านี้ได้ ก็
เห็นจะไม่มีอีกแล้วในทั่วราชอาณาจักรไทย คงไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่
จะสั่งสอนวิชาเหล่านี้ได้ จะให้ไปเรียนที่อินเดีย พม่า หรือ เขมร..
ก็ไม่มี...”

อีกทั้งคุณยายทองสุขยังเล่าอีกว่า ท่านได้เห็นปาฏิหาริย์
หลวงปู่ด้วยตาเนื้อแบบจะ ๆ ในครั้งที่ฝนตก ซึ่งท่านเล่าว่า “ในวัน
ที่ฝนตก เจ้าคุณพ่อท่านยืนกวาดเม็ตฝนอยู่ในกุฏิ โดยเท้าของท่าน
ยืนอยู่บนดอกบัวข้างละดอก อีกทั้งยังมีรัศมีสว่างลูกโชติช่วง
น่าอัศจรรย์มาก...”

12

ยิ่งกว่า..หมอเทวดา

เรื่องอานุภาพและความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่..ใคร ๆ ก็พูดเป็น
เสียงเดียวกันว่า Beyond Expectation คือ เห็นความคาดหมาย
ด้วยกันทั้งนั้น ขนาดในสมัยที่ท่านกำลังค้นคว้าวิชาธรรมกายอยู่ ซึ่ง
ช่วงนั้นยังไม่ได้**ประชุมธรรมกาย** (ซึ่งก็หมายถึง ที่มงานทำวิชาของ

ท่านยังมีไม่ครบ เพราะยังมาไม่มาก จึงยังไม่ได้รวมผู้ที่เข้าถึง พระธรรมกายให้มาทำวิชชาพร้อมกัน) แต่ท่านก็มีวิชาหนึ่ง..ที่ทำให้ วงการแพทย์ต้องตกตะลึงหรือลงไปตาม ๆ กัน เพราะมีสามีภรรยา คู่หนึ่ง นั่งเรือจ้างโดยให้เขาแจวมาส่งที่ท่าน้ำวัดปากน้ำ พอมาถึง.. ผู้เป็นสามีก็กระหืดกระหอบรีบเข้ามากราบหลวงปู่ที่ศาลาสอนธรรมะ ทันที ด้วยความเดือดเนื้อร้อนใจว่า “หลวงพ่อครับ..ภรรยาผมแห้งลูก ตอนนี้ลูกตายอยู่ในห้อง นอนรออยู่ที่เรือ..ทรมานมากเลยครับ..!!!”

พอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็นิ่ง ๆ แล้วพูดว่า “เออ..เอาลูกออก.. เอาแม่ไว้ก็แล้วกัน” จากนั้นหลวงปู่ก็เอาด้ายสายสิญจน์มาม้วน เป็นกลม ๆ เล็ก ๆ แล้วสั่งผู้เป็นสามีว่า “เออ..เอาไปให้เมียของเอ็งกิน” พร้อมกับยื่นด้ายสายสิญจน์ที่ม้วนแล้วให้ที่มีมือ

จากนั้นชายหนุ่มผู้เป็นสามีก็เลยถามหลวงปู่เพื่อให้แน่ใจว่า “ให้กินด้ายสายสิญจน์นี้เลยหรือครับ..??” หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า “ใช่...” ผู้เป็นสามีก็ไม่รอช้า รีบเดินไปที่เรือจ้าง แล้วเอาสายสิญจน์ ที่หลวงปู่ให้มา ใส่ปากภรรยาที่นอนอยู่ในเรือ และให้ดื่มน้ำกลืน ลงไป น่าอัศจรรย์!! สักพักเดียวเท่านั้น..!!! ด้ายสายสิญจน์ก็ไปคล้อง เด็กที่ตายอยู่ในห้องออกมาทันที จนทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ต่าง ตกตะลึงแบบสุด ๆ เพราะเด็กสามารถออกมาได้โดยไม่ต้องฉีดยา ไม่ต้องผ่าตัดอะไรสักอย่าง จนสุดท้ายแม่เด็กก็ปลอดภัย รอดชีวิต จากการตายทั้งกลมอย่างอัศจรรย์

ต่อมา..ภายหลังจากที่หลวงปู่ท่านประชุมธรรมกายแล้ว ท่านก็ทำวิชาปราบมาร พร้อมกับช่วยแก้ทุกข์ภัยมนุษย์ไปด้วย และหนึ่งในการแก้ทุกข์ภัยมนุษย์ ก็คือ การทำวิชาธรรมกายแก้โรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งท่านมีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านนี้มาก จนมีคนมากมายรำลึกกันว่า..ท่านเป็นยิ่งกว่าหมอเทวดา !!! เพราะโรคที่ใคร ๆ รักษาไม่หาย แถมเป็นโรคที่ร้ายแรงมากในสมัยนั้น แต่หลวงปู่ท่านกลับสามารถใช้วิชาธรรมกายรักษาหายได้หมด เพราะการทำวิชาแก้โรคภัยไข้เจ็บของหลวงปู่ ท่านจะเข้าที่สาวไปถึงต้นเหตุของการเกิดโรค สาวไปถึงผู้ส่งโรคภัยไข้เจ็บมาบังคับมนุษย์ ซึ่งถ้าเขาบังคับได้ถึงจุดที่ทำให้เกิดโรค..มนุษย์ก็จะป่วยเป็นโรคนั้น..โรคนี้... และเมื่อท่านสาวไปถึงเหตุ ท่านก็จะไปดับที่เหตุ และพอเหตุดับ ผลก็จะดับไปด้วย แล้วมนุษย์ก็จะหายจากโรคนั้น

หรือในกรณีที่ผู้ป่วยกรรมหนักมากจริง ๆ คือ รักษาอย่างไรก็ไม่หาย โรคก็จะทุเลาลงอย่างเหลือเชื่อ หรือแม้แต่บางคนทั้งหมดอายุซัยลงแล้ว หลวงปู่ก็จะเอาบุญไปต่ออายุให้ (ในกรณีที่ร่างกายยังพอใช้การได้) ซึ่งการรักษาโรคของหลวงปู่ นั้น ท่านจะให้เขียนชื่อและอาการของโรคลงในกระดาษรายงาน จากนั้นก็รวบรวมส่งเข้าโรงงานทำวิชา โดยที่หลวงปู่ท่านจะกลั่นแก้คุณบุญ โดยสั่งให้พระและแม่ชีที่ทำวิชาช่วยกันแก้โรคให้ ซึ่งการแก้โรคของหลวงปู่ นั้น ท่านจะให้คนป่วยนั่งสมาธิให้ท่อง “สัมมา อะระหัง” ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังไปพร้อม ๆ กันด้วย เพราะถ้าคนป่วยยอมนั่งสมาธิ ก็

จะทำให้การแก้โรคของท่านสำเร็จง่ายและเร็วขึ้น เปรียบเสมือนกับการเป็นแผลบาดเจ็บที่ขา หากคนไข้นั่งแกว่งขาไปมาอยู่ตลอดเวลา หมอก็จะทำแผลได้ลำบาก ตรงกันข้าม..หากคนไข้ทำขาให้อยู่นิ่ง ๆ หมอก็จะทำแผลได้สะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งการทำอย่างนี้ ก็จะทำให้ท้ายที่สุด..โรคที่เป็นอยู่ก็จะหายเป็นอัศจรรย์ แกมคนป่วยหลายคน ยังเข้าใจธรรมชาติอีกด้วย...

ในช่วงที่หลวงปู่ท่านทำวิชาแก้โรคนั้น ท่านก็ได้ทดลองนำคนป่วยหนัก 2 คน คือ คนหนึ่งเป็น**วัณโรค** อีกคนหนึ่งเป็น**โรคเรื้อน**..ซึ่งในสมัยนั้น ทั้ง 2 โรคนี้ เป็นโรคร้ายแรงที่สังคมรังเกียจมาก แกมไม่มีทางรักษาหาย แต่สุดท้ายหลวงปู่ก็ใช้วิชาธรรมกายรักษาจนหายขาดเป็นอัศจรรย์

และนับตั้งแต่นั้น..กิตติศัพท์เรื่องการรักษาโรคของหลวงปู่ก็เรื่องลือขจรขยายไปในวงกว้างอย่างรวดเร็ว จนทำให้มีคนสนใจเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก อย่างเช่นกรณีของ **คุณชัช วณิชเกียรติ** เป็นโรคเรื้อนที่ไปรักษามากี่หมอก็ไม่หาย จนคิดจะเปลี่ยนใจไปนับถือศาสนาอื่น เพราะมีคนบอกว่า ถ้าเปลี่ยนไปนับถือศาสนานั้นแล้วจะหาย แต่ก็โชคดี ที่ช่วงนั้นคุณชัชเดินทางไปหาหลวงปู่ก่อน ซึ่งพอหลวงปู่เห็นก็บอกว่า “ไม่ต้องไปทำอะไรรอก แคร่โรคเรื้อน.. “ล้มมา อะระหัง” เดียวก็หาย...” และสุดท้ายก็หายจริง ๆ เพราะหลวงปู่ท่านทำวิชาแก้โรคให้ พร้อมกับ การที่คุณชัชได้หันมานั่งสมาธิปฏิบัติธรรมไปพร้อมกันด้วย...

..เรื่องราวการทำวิชาแก้โรคภัยไข้เจ็บของหลวงปู่มีอย่างมากมาย ซึ่งบางโรค..ดู ๆ แล้ว ก็ไม่น่าจะรักษากันง่าย ๆ เช่น โรคบ้า แต่หลวงปู่ท่านก็รักษาหาย อย่างเช่นเคสของ ป้าเทียบ สุขเจริญ ที่เป็นหลานแท้ ๆ ของหลวงปู่ คือ ป้าเทียบ..จะมีอาการบ้าเฉพาะหน้าหนาว บ้าแบบชนิดคลุ้มคลั่งจนต้องเอาโซ่ล่ามไว้เลยทีเดียวนำเข้าไปรักษามากี่หม้อ ๆ ก็ไม่หาย จนผลสุดท้ายต้องมาขอพึ่งบารมีหลวงปู่ซึ่งหลวงปู่ท่านก็บอกว่า “เอ็งนะ..ไม่ต้องไปรักษาที่ไหนหรอก เดี่ยวหมดกรรม มันก็หายเองแหละ..”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้กินยาลมของวัดปากน้ำ ชื่อว่า **ยาลมบาดทะจิต** และก็ให้นั่งสมาธิ “สัมมา อะระหัง” ในช่วงที่ไม่ออกอาการบ้า และสุดท้าย..ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ คือ ต่อมาอีกประมาณ 4 - 5 ปี อยู่ ๆ อาการบ้าก็หายเป็นปลิดทิ้งไปเฉย ๆ เป็นอัศจรรย์..

หรืออีกครั้งที่ **ลุงสังวาล เทียนทองคำ** ซึ่งเป็นน้องชายของสามเณรมงคล ที่เชี่ยวชาญในวิชาธรรมกายมากในสมัยนั้น ได้เล่าให้ฟังว่า.. “มีคนป่วยเดินทางมารักษากับหลวงปู่มาก และทางวัดก็ได้จัดเตรียมที่พักไว้ให้ด้วย ซึ่งการรักษาโรคของหลวงปู่ ก็ไม่ต้องใช้ยาอะไรให้ยุ่งยาก แต่ก็รักษาหาย แม้แต่มะเร็งหรือวัณโรค ท่านก็รักษาหายหมด หรืออย่างบางคนที่ เป็นบ้า..คลุ้มคลั่งมาเลย ถึงขั้นที่ญาติที่พามาต้องเอาโซ่ล่ามไว้ก่อน เพราะกลัวจะหนีไปที่อื่น แต่พอพามาเจอหลวงปู่ท่านนั้น..อาการบ้า ๆ ที่กำลังเป็นอยู่.. ก็สงบลงอย่าง

ประหลาด และสุดท้ายหลวงปู่ท่านก็ทำวิชาแก้โรคให้หายได้อย่างอัศจรรย์...”

คนป่วยที่มาหาหลวงปู่ในสมัยนั้น มีตั้งแต่ระดับรากหญ้า จนถึงระดับไฮโซ อย่างเช่น **คุณหญิงลมุน บุรกรรมโกวิท** ภรรยา พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิท อดีตอธิบดีกรมโยธาธิการ และคณะรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทย สมัย จอมพล ป.พิบูลสงคราม ท่านก็มา ขอบารมีหลวงปู่ให้ทำวิชาแก้โรคให้ ซึ่งพอคุณหญิงหายป่วย ก็เกิดจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า เข้าวัดปฏิบัติธรรมและกลายเป็น อุปัชฌายาใหญ่ของวัดปากน้ำไปในที่สุด

หรืออย่างลูกศิษย์หลวงปู่อีกท่านหนึ่ง คือ **พลตรีโสภณ กระจาลัย** ในช่วงที่ท่านมีลูกคนแรกอายุได้ประมาณ 8 เดือน อยู่ ๆ หลวงปู่ก็ให้คนไปบอกที่บ้านพักในกรมทหารว่า “ให้ระวัง..ลูกจะเจ็บหนัก”

ซึ่งพอ**คุณประทุม**..ภรรยาของพลตรีโสภณฟังแล้วก็นึกสงสัย ว่า.. “ลูกจะเจ็บป่วยได้อย่างไร ในเมื่อขณะนั้นลูกยังแข็งแรงดี ไม่มีที่ท่าว่าจะเจ็บป่วย” แต่เมื่อทราบจากหลวงปู่เช่นนั้น ก็พยายาม ระมัดระวังดูแลลูกอย่างดีที่สุด แต่ต่อมาอีก 2 - 3 วัน ลู ๆ.. ลูกก็ป่วยเป็นโรคบิดขั้นรุนแรง จนหมอไม่รับรองว่าจะรอดชีวิต

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พลตรีโสภณเกิดอาการร้อนรุ่มรีบมาถวาย
ใบแจ้งอาการป่วยของลูกแต่หลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็บอกว่า “มัน
จะเอาไป เราต้องต่อสู้กันหน่อย จะแก้ไขให้” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งพระ
และแม่ชีทำวิชาแก้โรคให้ และสุดท้าย..ลูกของพลตรีโสภณก็รอด
ชีวิต หายเป็นปกติอย่างเหลือเชื่อ

และอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงที่คุณประชุมตั้งครรภ์ลูกคนที่ 2 ก็มี
อาการแพ้ท้องอย่างรุนแรง กินข้าวไม่ได้เลยถึงขั้นต้องเข้าโรงพยาบาล
นานเกือบเดือน แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น จนหมอมาบอกว่า “เคสนี้..ต้องเอา
เด็กออกไม่งั้น..แม่จะตาย”

จากนั้นหมอก็ยื่นเอกสารมาให้พลตรีโสภณเซ็นยินยอมเพื่อ
ให้รีบเอาเด็กออก เพราะหากช้ากว่านี้ แม่เด็กจะเสียชีวิต แต่พลตรี
โสภณก็ไม่ยอม จึงร้อนรุ่มรีบเดินทางมากราบหลวงปู่ว่า “ผม..ไม่
อยากฆ่าลูก แต่ถ้าไม่ฆ่าลูกก็เหมือนฆ่าแม่” ซึ่งหลวงปู่ท่านก็ตอบ
กลับว่า “เออ..ไม่ต้องฆ่าใครหรอก..จะเอาไว้ทั้ง 2 คน นั้นแหละ..!!!”
จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยชีวิต ซึ่งก็ปรากฏว่า
อยู่ ๆ คุณประชุมก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างประหลาด จนหมอ
ตัดสินใจไม่ทำแท้ง และสุดท้าย..ก็รอดปลอดภัยทั้งแม่ทั้งลูก อย่าง
ที่หลวงปู่บอกจริง ๆ...

นอกจากเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว **คนที่มีปัญหาเรื่องการคลอดลูกยาก** ก็จะมาราบขอบารมีหลวงปู่ ซึ่งเขาก็จะเอากล้วยน้ำว่าไปถวายให้หลวงปู่ท่านชั้นวิชาธรรมกายให้ เมื่อหลวงปู่รับไปแล้ว ท่านก็เอาไปไว้ในมือท่าน จากนั้นท่านก็หลับตานิ่ง ๆ คุ้ญเดียว แล้วก็ส่งกล้วยน้ำว่าคืน เพื่อเอาไปให้คนที่จะคลอดลูกกิน ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลกมาก คือ พอคนใกล้คลอดกินกล้วยน้ำว่าที่หลวงปู่ชั้นวิชาธรรมกายไปเท่านั้นเอง ปรากฏว่า คลอดลูกง่ายมาก ๆ เพราะแค่รู้สี่กปวดท้องนิด ๆ ก่อนคลอดเท่านั้น และก็คลอดปรี๊ดออกมาเลย ซึ่งวิชาธรรมกายของหลวงปู่สามารถทำได้เกินกว่าศาสตร์ของแพทย์ จะหยั่งถึง...

13

วิชาชุบชีวิตคนตาย ให้ฟื้นขึ้นมาใหม่

หลังจากที่หลวงปู่ค้นพบวิชาธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งทำวิชาปราบมารหรือวิภูฏะ เพื่อเอาชนะการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ตลอดเวลา ซึ่งหนึ่งในวิธีที่ท่านเอาชนะการเจ็บ ก็คือ การทำวิชาแก้โรค ซึ่งการทำวิชาแก้โรคของหลวงปู่ท่านจะทำอยู่ 2 อย่าง คือ รื้อฝังใหญ่.. ที่ทำให้มนุษย์ทั้งหมดเกิดโรคร้ายไข้เจ็บ กับรื้อฝังย่อย.. ของคนที่ เป็นโรคร้ายไข้เจ็บแล้วมาขอให้ท่านช่วย และเมื่อหลวงปู่ท่านทำวิชาแก้โรคไปได้ระดับหนึ่ง ท่านก็คิดจะค้นคว้าวิชาชุบชีวิต เพื่อเอาชนะการตาย คือ ทำคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นขึ้นมาใหม่ อย่างตอนที่โยมแม่ของหลวงปู่เสียชีวิต ท่านก็ได้ค้นคว้าวิชาชุบชีวิตโยมแม่ ซึ่งหลวงปู่ท่านสั่งพวกทำวิชาว่า

“..ธาคูตายแล้ว ให้เอาธาคูเป็นไส้เข้าไป แล้วไปตามกายละเอียดที่ไปแล้ว เอากลับมาใส่ให้ติดที่เดียว แล้วก็ปรับธาตุในตัว ทำให้อวัยวะทุกส่วนมันเป็นขึ้นมาใหม่ เชื่อมหัวต่อกายทิพย์กับกายมนุษย์หยาบให้มันติดกัน ทำให้มันเป็นขึ้นมา ทำให้อวัยวะทุกส่วน

มันเป็นขึ้นมาใหม่ แล้วไปทูลพระพุทธรเจ้าในอายตนิพพานให้ท่านมาช่วย แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายตนิพพานก็ตรัสว่า กิ่งไม้มันแห้ง มันหล่นแล้ว จะเอาขึ้นไปติดอีก มันไม่เป็นหรอก...”

ซึ่งผลปรากฏว่า แม้ร่างของโยมแม่ที่ตายไปแล้วยังลุกขึ้นมาเดินเหินเหมือนมนุษย์ปกติไม่ได้ แต่วิชชาท่านก็ก้าวหน้าไปถึงระดับที่ว่า ท่านสามารถทำให้ร่างคนที่ตายไปแล้ว มีเลือดฝาด มีเหงื่อออก นิ้วกระดูก และเนื้อตัวขยับได้บ้าง... ซึ่งจริง ๆ หลวงปู่ท่านอยากจะให้ฟื้นขึ้นมากระโดดโลดเต้นได้ แต่เนื่องจากวิชชายังไปไม่ถึงขั้นนั้น หลวงปู่จึงพูดว่า “ก็ลองดูละวะ...” คือแม้ไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร...

แต่แม้การชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นขึ้นมาจะยังไม่สำเร็จ แต่ก็ถือได้ว่า เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกและจักรวาลเลยทีเดียว เพราะยังไม่เคยมีหมอ มนุษย์ หรืออมนุษย์คนใดเลย ที่ทำให้คนที่ตายไปแล้วสามารถกระดุกกระดิก ถึงขั้นมีเลือดฝาดขึ้นมาใหม่ได้ ในสภาพที่เป็นมนุษย์ แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่ย่อท้อ ท่านยังคงให้เก็บร่างโยมแม่ท่านไว้ เพื่อค้นวิชาต่อไปเรื่อย ๆ แต่ต่อมาภายหลังหลวงปู่ท่านอาพาธ อีกทั้งรู้เวลามรณภาพของตัวเอง สุดท้ายท่านจึงตัดสินใจเผาร่างโยมแม่ของท่าน ในปี พ.ศ. 2500

14

ตามเทวดา..มาเป็นลูก

สามีภรรยาคู่ไหนที่แต่งงานกันแล้วไม่มีลูก แต่อยากมีลูกไว้สืบสกุลมาก ก็จะพากันมากกราบขอพึ่งบารมีหลวงปู่ ซึ่งท่านก็จะถามก่อนว่าจะเอาลูกแบบไหน คือ หลวงปู่จะพูดว่า..“เออ..ถ้าเป็นบัณฑิตนักปราชญ์มาเกิดนี่มันเลี้ยงยากนะ เพราะมันช่างซัด ซ่างถาม อยากรู้อะไรไปหมด คือ จะต้องคอยตอบมันว่า ทำไม.. ๆ..?? แต่ถ้าเป็นลูกเศรษฐีมาเกิด จะเลี้ยงง่ายหน่อย เพราะอุดมสมบูรณ์ ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา...” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็เข้าโรงงานทำวิชาชาสั่งพวกที่อยู่เวรในวันนั้น อย่างในครั้งที่หลวงปู่ท่านสั่งงานคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ว่า “เออ..ลูกจันทร์ มึงไปดูเถิดวะ เทวดาบนชั้นดาวดึงส์นั่นนะ ที่เขาจะจุติ ไปดูซิ...” คือหลวงปู่ท่านให้คุณยายไปตรวจดูกำลังบุญของว่าที่พ่อแม่คุณนั้น ว่ามีกำลังบุญแค่ไหน เหมาะสมกับลูกที่มาจากสวรรค์ชั้นไหน สมมุติว่าพ่อแม่มีกำลังบุญที่จะได้ลูกที่มาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ คุณยายท่านก็จะไปคั่นดูเทวดาที่กำลังหมดบุญและใกล้จุติจากสวรรค์ชั้นนี้ จากนั้นก็ตรวจดูกำลังบุญของเทวดาตนนั้น ว่าพอเหมาะพอสมกับพ่อแม่ที่จะให้มาเกิดหรือไม่ ซึ่งถ้าเหมาะสมกันดี ท่านก็จะบอกกับ

เทวดาตนนั้น และก็พาเทวดาตนนั้นมาเลย แล้วคุณยายก็จะ
คุมบุญจนกระทั่งถึงจังหวะที่เทวดาตนนั้นเข้าสู่ช่องจุมุกของบิดา
จากนั้นก็เป็นอันว่าหมดหน้าที่ เพราะหลังจากนั้น กายละเอียด
จะเคลื่อนไปตามฐานต่าง ๆ เพื่อเข้าสู่ช่องจุมุกของมารดา ซึ่งเขา
จะถ่ายทอดกันเอง... (ให้ไปศึกษาเรื่องหลักการไปเกิด-มาเกิด จะ
เข้าใจมากขึ้น)

15

สยบ..กองทัพหนูทำลายนาข้าว

ในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ มีเศรษฐีตระกูลหนึ่ง ชื่อ **ตระกูล
รุ่งแสง** เป็นเจ้าของที่นา แถวบางนา กรุงเทพฯ ได้รับความเดือดร้อน
เนื่องจากกองทัพหนูได้แห่กันมากัดกินข้าวในนาจนเกิดความเสียหาย
เป็นอย่างมาก รวมทั้งเกษตรกรที่เป็นเจ้าของที่นาแถวนั้น ก็ได้รับความ
เดือดร้อนกันทุกหย่อมหญ้า จนทำให้ต่างคนต่างกำจัดหนู ฆ่าหนู
ด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา แต่ยิ่งฆ่าก็เหมือนยิ่งยุ คือ ฝืนนาไหนที่มีคน
ทำร้ายหนูมาก หนูนันก็ยิ่งยกพวกมารุมกินข้าวจนหมดแบบไม่เหลือ
เลย และด้วยเหตุนี้เอง เศรษฐีตระกูลรุ่งแสงผู้นี้ จึงมากกราบเรียน
ปรึกษาหลวงปู่ เพราะไม่มีปัญญาจะจัดการกับหนูแล้ว ซึ่งท่านก็
บอกกลับไปว่า

“เอ็งอย่าไปฆ่าหนูนะ แต่ให้เอ็งไปยืนอยู่ที่คันทนา แล้วจุดธูป
พุดกับมันดี ๆ ว่า ให้แบ่งกันกิน..แล้วก็เหลือไว้บ้าง อย่ากินหมด จะ
ได้เอาไว้เลี้ยงพระบ้าง เอาไว้ทำบุญบ้าง เอาไว้เลี้ยงชีวิตบ้าง แล้ว
ก็เอาธูปปักไว้ตรงนั้น”

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็เข้าไปสั่งงานในโรงงานทำวิชาว่า “ให้
ไปตามหัวหน้าหนู แล้วส่งหัวหน้าหนูให้กระจายข่าวออกไปถึง
บรรดาลูกน้องหนูด้วยกันว่า ที่นาของตระกูลรุ่งแสง ให้กิน
แค่นี้หน่อยก็พอ อย่าไปทำลายนาข้าวของเขา ให้เหลือไว้ให้
เจ้าของเขาทำบุญ และเอาไว้ขายเลี้ยงชีพบ้าง”

นับจากนั้น ก็มีเรื่องประหลาดสุด ๆ เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะ
นาข้าวแถวย่านบางนาทั้งหมด โดนกองทัพหนูกัดกินข้าว
จนเหี้ยนเตียนแทบไม่เหลือเลย ยกเว้นนาข้าวของเศรษฐีตระกูล
รุ่งแสง ที่โดนกองทัพหนูกัดกินไปแค่ 1 งานเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ปีนั้นเศรษฐีตระกูลรุ่งแสงคนนี้ สามารถ
เก็บเกี่ยวผลผลิตจากนาข้าวส่วนที่ไม่ถูกหนูกินได้มาก และกลายเป็น
ผู้ผลิตข้าวรายใหญ่ ที่มีข้าวขายเป็นจำนวนมากอยู่เจ้าเดียว
ในช่วงนั้น จนทำให้เงินทองไหลมาเทมาร่ำรวยขึ้นไปอีก และเศรษฐี
ตระกูลรุ่งแสงคนนี้ ก็ได้มาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ และเป็น
อุปัฏฐากคนสำคัญคนหนึ่งของหลวงปู่วัดปากน้ำในสมัยนั้น...

16

แก้ฝนแล้ง-แก้น้ำท่วม

สมัยก่อนผู้ที่อยู่ใกล้ชิดหลวงปู่ จะได้ยินเรื่องการเกณฑ์ฝนช่วย
ภัยแล้ง หรือเก็บฝน แยกแผ่นดินช่วยน้ำท่วม จนเป็นเรื่องปกติ
เพราะหลวงปู่ท่านจะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายจำนวนเรือนร้อย ซึ่งมีทั้ง
พระ เณร แม่ชี ให้ช่วยกันทำวิเศษปราบมารและแก้ไขทุกข์ภัยมนุษย์
ตลอด 24 ชั่วโมง อย่างต่อเนื่อง

..ที่สำคัญพวกชาวไร่ชาวนาที่เคารพรักและศรัทธาหลวงปู่
จะรู้กันดีว่า ถ้าประสบปัญหาเดือดร้อนเกี่ยวกับภัยธรรมชาติต่าง ๆ
นานา เช่นฝนตกน้ำท่วมหรือฝนแล้งจนชาวนาชาวไร่ทำการเพาะปลูก
กันไม่ได้ ก็จะพากันมาจากต่างจังหวัด เพื่อมาราบขอขบารมีหลวงปู่
ท่านองว่า หลวงพ่อเจ้าคะ..ฝนไม่ตกทางโน้น ไม่ตกทางนี้... ซึ่ง
หลวงปู่ก็จะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงาน ให้ช่วยกันผลิตฝนแท้
คือ เกณฑ์ฝนมา แล้วทำให้ฝนตก หรือถ้าช่วงไหนฝนตกชุกมากจน
น้ำท่วม ก็จะมีคนมาราบขอขบารมีท่านท่านองว่า หลวงพ่อเจ้าคะ..
น้ำท่วมทางโน้น.. ทางนี้...

ในกรณีแบบนี้ ท่านจะสั่งพวกที่ได้ธรรมกายว่า ให้ช่วยกัน เก็บฝน โดยใช้วิชาธรรมกายแยกแผ่นดินเพื่อให้ น้ำซึมลงไปใต้ดิน แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า ทำให้แยกขนาดมโหฬารจนเกิดอันตรายแก่ผู้คน แต่แยกพอให้น้ำซึมลงไปใต้เท่านั้น ซึ่งดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่วิชาธรรมกายทำได้จริง เพราะหลวงปู่ท่านจะไป เกณฑ์ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ เทวดา อะไรต่าง ๆ ให้มาช่วยกัน ซึ่ง ยักษ์เขาก็แยกแผ่นดินแบบยักษ์ คนธรรพ์เขาก็มีวิธีแบบคนธรรพ์ ซึ่งดูแล้วเหมือนเรื่องเหลือวิสัย แต่พวกที่ทำวิชาเขาจะทำกันได้... แล้วท้ายที่สุด น้ำก็จะลดลงเร็วกว่าปกติ และลงไปเรื่อย ๆ อย่าง น่าอัศจรรย์

17

มะม่วง..ทองคำ

เรื่องนี้โยมแฉ่วเป็นผู้เล่าให้ฟัง โยมแฉ่วคนนี้ คือ อุบาสิกาที่อยู่ ในวัดปากน้ำ ทำหน้าที่ช่วยงานต่าง ๆ ของวัดปากน้ำ โยมแฉ่วเข้า วัดก่อนคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และมีอายุ มากกว่าคุณยาย เพราะโยมแฉ่วได้มาพบหลวงปู่วัดปากน้ำตั้งแต่ สมัยที่โยมแฉ่วอายุได้ประมาณ 25 ปี ซึ่งสมัยนั้นโยมแฉ่วเข้าวัดมา

พร้อมกับสามี่ และสุดท้ายทั้งสองสามี่ภรรยาก็ได้อุทิศตัวเข้ามาช่วยงานวัดพร้อมกัน ซึ่งสามี่ก็มาช่วยงานวัดในฐานะอุบาสก มีหน้าที่คอยช่วยถางหญ้า ปัดกวาดลานวัด ฯลฯ ซึ่งหลวงปู่ได้พูดกับสองสามี่ภรรยาคุณี้ว่า “เออ เข้าวัดทั้งผัวทั้งเมียเลยฮิ”

โยมแฉ้วมีลักษณะเป็นคนตัวเล็ก ๆ กลม ๆ ป้อม ๆ สูงประมาณ 150 เซนติเมตร มีลูกนัยน์ตาคมวับ เวลาท่านนั่งสมาธิ ตัวท่านจะตรงนิ่ง หลังพิงอากาศ ดูสง่างาม แต่ท่านก็เข้าถึงธรรมะในระดับได้ดวงใส ๆ กลางท้องเท่านั้น โยมแฉ้วมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับหลวงปู่และอานุกาพของวิชาธรรมกายมากมาย เพราะท่านอยู่ในเหตุการณ์ตั้งแต่สมัยก่อนที่หลวงปู่จะเริ่มชุดแก้วบรมจักร และก่อนที่หลวงปู่จะก่อตั้งโรงงานทำวิชา

ซึ่งโยมแฉ้วเล่าว่า ในสมัยที่หลวงปู่อยู่ ครั้งหนึ่งท่านสั่งพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงานทำวิชาว่า “เอ้อ..ไปตามจักรพรรดิให้มาปรับปรุงผลหมากรากไม้ให้มีรสโอชา อร่อย ๆ ” (จักรพรรดิในที่นี้ไม่ใช่พระเจ้าจักรพรรดิผู้ปกครองทวีปทั้ง 4 แต่หมายถึง กายสิทธิ์ ซึ่งเป็นกายที่เกิดขึ้นเอง ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ซึ่งกายสิทธิ์ก็จะมีวิธีการของเขา และพวกที่ได้ธรรมกาย จึงจะสามารถใช้กายสิทธิ์ช่วยในการทำวิชาได้ เช่น ทำให้กายสิทธิ์เข้าไปอยู่ในกลางพืชผล สมมุติว่า พืชผลมีจำนวนหมื่นต้น กายสิทธิ์ก็สามารถพิสดารกายหมื่นกาย แล้วเข้าไปอยู่ในกลางพืชผล แล้วใช้อานุกาพปรับปรุงพืชผลนั้นให้เจริญงอกงาม มีรสโอชาได้)

สมัยนั้น มีมะม่วงอยู่ต้นหนึ่ง หลวงปู่ท่านสั่งพวกทำวิชาว่า ให้ไปทำให้มันออกลูกมาเป็นสีทองคำ คือ ทำให้เปลือกเป็นสีทอง ทั้งลูกเหมือนเอาทองไปเคลือบไว้ และสุดท้าย มะม่วงต้นนั้นก็ออกลูก มาเป็นสีทองคำได้จริง ๆ อย่างน่าอัศจรรย์ แถมลูกโตมากจนน่าทึ่ง...

18

แดงโม..ออกลูกพีบพีบอัศจรรย์

ครั้งหนึ่ง..มีชาวไร่คนหนึ่งขนแดงโมผลเล็ก ๆ จากไร่ของตัวเอง จาก จ.สุพรรณบุรี มาเลี้ยงพระที่วัดปากน้ำ พอมาถึงก็มากราบเรียนหลวงปู่ด้วยความเดือดเนื้อร้อนใจว่า “แดงโมไร่ของกระผม มันไม่ค่อยออกลูกเลย” พอหลวงปู่ฟังเสร็จ ท่านก็บอกว่า “เออ..กลับไป จะขนกันไม่ไหวละวะ”

พอได้ยินหลวงปู่พูดแบบนี้ ชาวไร่คนนั้นก็กราบเรียนถามด้วยความสงสัยว่า “แต่ผมดูแล้ว..มันไม่มีนะครับ มันไม่ออกลูกเลย มันไม่งาม ซึ่งถ้ามี..ลูกมันก็จัด ๆ คือ ลูกเล็กนิดเดียวเท่านั้นครับ”

แต่หลังจากวันนั้น พอชาวไร่กลับไปบ้าน และเดินออกไปดู

ที่ไร่ อยู่ ๆ แดงโมเกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้ คือ จากเดิมที่ไม่มีลูก มันก็
ทยอยกันออกลูกอย่างไม่มีเหตุผล พอพลิกไปดูใต้ใบ มีลูกติด
ใต้ใบเต็มไปหมด โดยออกผลแบบพื้พื้ จนตอนหลังต้องขน
แดงโมลูกใหญ่ ๆ ไปขายกันแบบไม่หวาดไม่ไหวจริง ๆ อย่างที่
หลวงปู่พูดไว้ทุกประการ จนชาวไร่แดงโมคนนั้นต้องกลับมากราบ
ขอขอบคุณหลวงปู่ยกใหญ่ และรายงานให้ท่านฟังด้วยความว่าเรื่อง
เบิกบาน...

19

ฝรั่งและผัก..งอกจับปล้นกะทันหัน

เรื่องนี้ **พระทนต์ ชยารักโข** ปัจจุบันอายุ 70 ปี เล่าว่า..ท่านได้ฟัง
เรื่องนี้มาจากเจ้าของเรื่องโดยตรง ตั้งแต่สมัยที่ท่านยังเป็นหนุ่มอายุ
ประมาณ 30 ปี ช่วงนั้นท่านไปทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ
เนื่องจากโยมแม่แท้ ๆ คือ **โยมแม่กิมฮุ่ย แซ่ลี** ไปบวชเป็นแม่ชี
อยู่ที่นั่น และช่วยรับบุญขายพวงมาลัยให้สาธุชนนำไปบูชาหลวงปู่
และด้วยความที่ท่านไปวัดปากน้ำบ่อย ๆ นี้เอง ก็ได้ไปเจอกับป่า
คนหนึ่ง ซึ่งเป็นทานบดีที่ไปทำบุญกับวัดปากน้ำยาวนานกว่า 30 ปี
ซึ่งป่าคนนี้..เป็นหญิงชาวจีนหน้าตาใจดี อายุได้ 82 ปี ตอนนั้น

เข้ามาจับมือท่าน..แล้วพูดกับท่านว่า “ลูก ๆ ให้หมั่นมาไหว้ หลวงพ่อวัดปากน้ำบ่อย ๆ นะ...ท่านศักดิ์สิทธิ์มากนะ”

ป่าคนนี่เล่าให้ท่านและโยมแม่ฟังพร้อมกันว่า ก่อนหน้านั้น.. แกก็ไม่รู้หรือว่าหลวงปู่วัดปากน้ำศักดิ์สิทธิ์ ทั้ง ๆ ที่ป่าชอบพายเรือ มาทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2480 ป่า มีเรื่องกลุ่มอกกลุ่มใจ มากกราบเรียนหลวงปู่ว่า “หลวงพ่อดี..อยู่ ๆ เจ้าของที่ดินที่เช่าทำสวนอยู่ เขาจะขอที่ดิน ลูกกลุ่มใจ..เพราะตอน นี้ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนแล้วค่ะ”

หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า “เออ!! เอ็งไม่ต้องกลุ่มใจหรอก อย่าง เอ็งนะ..มันมีที่อยู่อยู่แล้ว” ป่าคนนี่ก็พูดตอบหลวงปู่ว่า “หลวงพ่อดี..อย่าพูดเล่นเลยเจ้าคะ ลูกกลุ่มใจจะตายอยู่แล้ว”

จากนั้นป่าก็พายเรือกลับบ้านด้วยอาการเฉาชีวิตแบบสุด ๆ แต่พอไปถึงบ้านเท่านั้นเอง ก็ต้องพบกับความประหลาดใจ เพราะอยู่ ๆ ก็มีคนแปลกหน้ามาดักรออยู่ที่บ้าน เพื่อจะเอาที่ดินมาขายให้จำนวน 4 ไร่เศษ อยู่แถวถนนสวนผัก เขตบางขุนนนท์ ซึ่งก็ทำให้ป่าดีใจมาก เพราะจะมีที่อยู่ใหม่แล้ว แต่เรื่องมันไม่จบลงง่ายอย่างนั้นหรอก เพราะทั้งเนื้อทั้งตัวป่ามีเงินอยู่แค่ 3,000 กว่าบาทเท่านั้น ยังขาดอยู่ ประมาณ 9,000 บาท ถึงจะซื้อที่ดินแปลงนี้ได้

และด้วยความที่ป่าแก่คุ้นเคยกับหลวงปู่ แก่ก็เลยหอบความหวังอย่างเปี่ยมล้น มุ่งตรงไปวัดปากน้ำ เพื่อไปขอยืมเงินหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ก็ตอบว่า “อาตมาจะไปเอาเงินมาจากไหน...”

พอได้ฟังหลวงปู่พูดอย่างนี้..ป่าแก่ก็เลยเข้าใจไปว่าหลวงปู่ไม่ยอมช่วย ก็เลยรู้สึกไม่ค่อยพอใจรีบเดินกลับไปยังท่าเรือ เพื่อพายเรือกลับบ้าน และขณะที่แกกำลังเดินไปที่ท่าเรือนั่นเอง หลวงปู่ท่านก็พูดขึ้นมาดัง ๆ ว่า “ฝรั่งที่บ้าน เอ็งก็เอาน้ำไปรดเข้าสิ จะได้เก็บมาขาย มีเงินพอซื้อที่ดิน”

แต่ป่าแก่ไม่เชื่อหลวงปู่ เพราะตอนนั้นแกรู้สึกแต่ว่า หลวงปู่ไม่ยอมช่วย ดังนั้นตอนพายเรือกลับบ้าน ป่าแกก็คิดไปตลอดทางว่า “ในเมื่อหลวงปู่เป็นที่พึ่งให้ไม่ได้..ก็ต้องพึ่งตัวเอง” และด้วยความไม่พอใจนี้เอง พอกลับมาถึงบ้าน แทนที่แกจะเอาน้ำไปรดต้นฝรั่งทั้งหมดอย่างที่หลวงปู่บอก แก่ก็เอาน้ำไปรดต้นฝรั่งแค่ 6 ต้นเท่านั้น ทั้งๆ ที่สวนฝรั่งของป่าแก่มีพื้นที่มากถึง 5 ไร่เศษ

และพอรดน้ำเสร็จ แก่ก็ไม่สนใจไยดีอะไรทั้งนั้น แต่พอรุ่งเช้าเท่านั้นเอง..!!! ก็มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น คือ ต้นฝรั่ง 6 ต้นที่เมื่อวานป่าแก่รดน้ำเอาไว้ มันเกิดเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ คือ อะเลิร์ตออกลูกเต็มต้นไปหมด อีกทั้งแต่ละลูกยังใหญ่กว่าฝรั่งปกติ และยังมีสีเขียวอ่อนดูหวานกรอบน่ากินมาก ซึ่งเมื่อป่าแก่เห็นดังนั้นก็ดีอกดีใจ รีบตะโกนเรียกลูกชายและสามีให้มาช่วยกันเก็บไปขายที่ตลาด ส่วนป่าแก่ก็รีบจัดแจงเอาน้ำมารดต้นฝรั่งต่อจนหมดทั้งสวน แต่คราวนี้รดใหญ่เลย

และพอรดเสร็จวันรุ่งขึ้น..ฝรั่งทุกต้นมันพร้อมใจกันออกลูกแบบพื้บพื้บ จนมองไปทางไหนก็มีแต่ฝรั่งลูกอ้วน ๆ โต ๆ เต็มไปหมด สุดลูกหูลูกตาทั้งพื้นที่ 5 ไร่เศษ จนเก็บไปขายกันไม่ทัน คือ ทุกคนในครอบครัว ต้องช่วยกันเดินแบกแข่งฝรั่งลงเรือเพื่อเอาไปขายหลายรอบมาก คือ เดินเก็บ..เดินแบกกันจนทำบวม ซึ่งตรงนี้..เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ๆ ว่าเป็นไปได้อย่างไร ที่ปุ๋ยก็ไม่ได้ใส่ ยาเร่งผลก็ไม่ได้ฉีด ดินก็ไม่ได้พรวน เวลา也不需要รอ แถมไม่ต้องตัดต่อพันธุ์กรรม หรือใช้เทคโนโลยีนาโนอะไรทั้งนั้น แต่ฝรั่งกลับออกเอา ๆ

และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้นก็คือ พอนำฝรั่งไปขายที่ปากคลองตลาด แข่งฝรั่งยังไม่ทันวางเลย คนก็แย่งกันมารุมซื้อ ขายดิบขายดี เป็นหน้าเทท่า และภายในไม่กี่วัน ป้าแกก็มีเงินซื้อที่ดินแปลงใหม่ได้ แถมยังมีเงินเหลืออีก 3,000 กว่าบาทเป็นอัศจรรย์...

แต่หลังจากที่ป้าแกซื้อที่ได้แล้ว ปัญหาใหม่ก็ตามมาอีก คือ มีแต่ที่ดินเปล่า แต่ไม่มีบ้านจะอยู่ ป้าแกก็เลยต้องการปลูกบ้าน แต่เงินที่เหลืออยู่ไม่พอปลูก ด้วยเหตุนี้..ป้าแกจึงรีบกลับไปหาหลวงปู่ใหม่ ซึ่งคราวนี้หลวงปู่บอกว่า “ผักหลังบ้านเอ็ง..เอาน้ำไปรดเข้าลิ แล้วก็เก็บไปขาย จะได้มีเงินพอปลูกบ้าน”

ซึ่งป้าแกก็คิดในใจว่า “ผักหลังบ้าน..มันตายจะหมดอยู่แล้ว เพราะร้อยวันพันปีก็ไม่เคยดูแลมัน” แต่ครั้งนี้..ป้าแกไม่เอ๊ะอะ..

อืดออด หรือรอช้าเหมือนครั้งก่อน แต่กลับอะเลิ่รื้ตกระวีกระวาด
รีบกลับไปรดน้ำผักกาดขาวหลังบ้าน

ทันทีที่ป่าแกรดน้ำลงไปเท่านั้นเอง.. ก็ต้องตกใจแบบสุดขีด
เพราะจู่ๆ พอรดน้ำลงไป..ผักมันงอกโผล่ขึ้นมาแบบฉับพลันกะทันหัน
แถมยังแย่งกันชูใบขยายใหญ่อย่างกับผีหลอกกลางวันแสก ๆ คือ
หัวผักกาดมันโผล่ขึ้นมาทั้งหัวเลย จนป่าแกรีบตะโกนเรียกสามี
เสียงหลงว่า.. “เตี้ยตี ๆ มึงมาดู..มึงมาดู..ผีมันหลอกกู กูไม่กล้า
ดูแล้ว มึงออกมาดูให้กูหน่อย”

ซึ่งขณะที่ตะโกน..ก็เหมือนยิงตะโกนยิงยู คือ ผักมันงอก..
ผุดกันที่ปั๊บปั๊บแน่นแปลงไปหมดเลย และในที่สุดป่าและครอบครัวก็
ช่วยกันเก็บผักไปขาย จนมีเงินมากพอสำหรับปลูกบ้านราคา 8,000 บาท
(ราคาเมื่อ 75 ปีที่แล้ว) ได้สำเร็จเป็นอัศจรรย์จริง ๆ ...

20

หลวงปู่หยั่งรู้..อนาคต

หลวงปู่..ท่านเป็นผู้ที่มีญาณทัสสนะแม่นยำโดยไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนเลยแม้แต่หย่อม อีกทั้งท่านยังรู้อดีต ปัจจุบัน อนาคต ซึ่งไม่ว่าเรื่องนั้น..จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวท่านเอง ลูกศิษย์ลูกหา หรือเกี่ยวกับประเทศ โลก คือ ตลอดทั้งนิพพาน ภพ 3 โลกกันต์ ถ้าท่านอยากรู้อะไร ท่านก็สามารถรู้ได้หมด

ซึ่งเรื่องทำนองนี้.. สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 วัดพระเชตุพน-วิมลมังคลาราม หรือ สมเด็จพระป้า ท่านได้นิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องอนาคตตั้งสัจญาณของหลวงปู่ที่ท่านได้เจอ และประจักษ์กับตัวเองบ่อยครั้งไว้ว่า ในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ในครั้งที่ท่านได้มานั่งฉันเพลกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ในขณะที่นั่งฉันอยู่นั้น.. จู่ ๆ ก็มีพ่อค้าตลาดสำเพ็งคนหนึ่งพรวดพรวดเข้าไปถามหลวงปู่ ในลักษณะเหมือนอยากจะทำลองญาณทัสสนะของหลวงปู่ว่า ท่านจะรู้เหตุการณ์ในอนาคตใหม่ว่า วันนี้จะมีคนมาเป็นเจ้าภาพสร้างกุฏิหรือเปล่า ซึ่งพอ

คิดอย่างนั้น...ก็ไม่รอช้ารีบกราบเรียนถามหลวงปู่ท่ามกลางท่านบตีจำนวนมากที่ได้ไปร่วมถวายเพลในวันนั้นว่า “หลวงพ่อกับวันนี้จะมีผู้บริจาคสร้างกุฏิ สำหรับพระกรรมฐานบ้างไหม? และถ้ามี.. มีกี่หลังครับ?” จากนั้นหลวงปู่ท่านก็หลับตา 5 นาที แล้วตอบโพละขึ้นทันทีว่า “มี... 2 - 3 หลัง” แถมยังย้ำอีกว่า “ต้องได้แน่..!!!” ซึ่งหลังจากที่หลวงปู่ตอบโพละท่ามกลางผู้คนมากมายขนาดนั้นไปนี่เองเลยทำให้สมเด็จพระเจ้าเป็นกังวลและหนักใจแทนหลวงปู่ เพราะถ้าหลวงปู่พยากรณ์ผิด คือ ไม่มีคนมาเป็นเจ้าภาพสร้างกุฏิจริง ๆ ท่านก็กลัวว่าหลวงปู่จะหน้าแตก

ด้วยเหตุนี้ ก็เลยทำให้สมเด็จพระเจ้าเกิดอาการใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ฉันทอาหารไปอย่างไม่รู้รสชาติ เพราะมัวแต่ลุ้น และคอยดูว่า จะมีคนเข้ามาพิจารณาถวายสร้างกุฏิหรือยัง แถมท่านยังรู้สึกไม่พอใจพ่อค้าสำเเพงคนนั้น ที่พรวดพราดเข้ามาถามหลวงปู่ต่อหน้าแขกเหรื่อมากมายขนาดนี้...ซึ่งขณะที่ทุกคนในเหตุการณ์กำลังลุ้นระทึกด้วยความอยากรู้อยากเห็น ตื่นเต้นบ้าง เป็นกังวลหรือรอคอยบ้าง แต่หลวงปู่ท่านกลับนิ่ง ๆ มีสีหน้าและแววตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นปกติ ทั้ง ๆ ที่เวลาก็ล่วงเลยไปจนคณะพระภิกษุสงฆ์ฉันภัตตาหารหวานกันเสร็จหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีความเห็นว่าเจ้าภาพสร้างกุฏิคนไหนจะมาเลย

แต่ทันใดนั้นเอง..!!! พอถึงเวลาอนุโมทนา จู ๆ ก็มีคณะอุบาสก-อุบาสิกาคนหนึ่ง รีบเข้ามากราบเรียนหลวงปู่ว่า จะขอ

เป็นเจ้าภาพสร้างกุฏิสัก 2 - 3 หลังจริง ๆ และเมื่อพ่อค้าสำเพ็ง คนที่ถามหลวงปู่เห็นดั่งนั้น จึงรีบกระโจนเข้าไปกราบที่ตักของ หลวงปู่ทันที เพราะตะลึงในความแม่นยำของท่าน พร้อมกับพูดว่า “ยิ่งกว่าตาเห็น ๆ!!!” ซึ่งขณะที่ทุกคนกำลังทึ่ง และรู้สึกประหลาดใจ ในความศักดิ์สิทธิ์แม่นยำของหลวงปู่อยู่นั่นเอง... สมเด็จป่า..ก็ได้ เข้าไปถามเจ้าภาพว่า “ได้นัดหรือเตรียมกับหลวงปู่ไว้ล่วงหน้า ริเปล่าว่าจะมาสร้างกุฏิถวาย” ซึ่งอุบาสก-อุบาสิกากลุ่มนั้น ก็ได้ ตอบคอนเฟิร์มกลับมาว่า “เพิ่งจะคิดเมื่อก็เอง!!” เพราะเดิน ๆ มา... บังเอิญเห็นกุฏิเล็ก ๆ รู้สึกว่าสวยดี ก็เลยอะเลิ่รตอยากสร้าง ถวายบ้าง แต่เนื่องจากทุนไม่พอ จึงเดินเข้ามาปรึกษากับพวกพ้อง ที่บังเอิญได้มาเจอกันในวันนี้ ก็เลยลงขันรวมปัจจัยกันถวาย เพื่อสร้างกุฏิกับหลวงปู่

แต่ด้วยความที่สมเด็จป่ารักและปรารถนาดีเป็นห่วงหลวงปู่ ในช่วงที่ทุกคนกลับหมดแล้ว สมเด็จป่าจึงได้พูดกับหลวงปู่ว่า ท่าน รู้สึกยกย่องที่หลวงปู่พยากรณ์แม่นยำยิ่งกว่าตาเห็น แต่คราวหน้าคราว หลัง ไม่อยากจะให้หลวงปู่พยากรณ์ต่อหน้าสาธารณชนมากมาย ขนาดนั้น หรือหากอยากจะทำกับพ่อค้าสำเพ็งคนนั้นจริง ๆ ก็ให้ บอกต่อนอนอยู่กันสองต่อสอง เพราะเมื่อไม่จริงขึ้นมา จะได้ไม่หน้าแตก และชาวบ้านเขาจะได้ไม่เสื่อมศรัทธา แต่หลวงปู่ท่านก็ตอบกลับอย่าง นิ่ง ๆ ว่า “เรามั่นเซอะ..พระพุทธศาสนาแก้ได้หรือ ธรรมะของ พระพุทธเจ้าต้องจริง ธรรมกายไม่เคยหลอกลวงใคร”

21

หลวงปู่รู้อนาคตล่วงหน้าว่า.. ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17

หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านเป็นผู้มีญาณทัสสนะแม่นยำ สามารถมองเห็นอนาคตได้ชัดเจนถึงขนาดที่ว่า รู้ล่วงหน้าว่า ใครจะเป็นพระสังฆราชองค์ที่ 17 เพราะท่านพยากรณ์ไว้ล่วงหน้านานเป็นสิบ ๆ ปีว่า ในอนาคต พระธรรมดิลก (ปู่ น ปุณฺณสิริ) จะเป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์ คือ จะเป็นพระสังฆราชในอนาคต...!!

ซึ่งตอนที่หลวงปู่พยากรณ์นั้น แทบจะไม่มีใครเชื่อ เพราะดูแล้วไม่มีวิแววว่าจะเป็นไปได้เลย เนื่องจากตอนที่หลวงปู่พยากรณ์นั้น พระธรรมดิลกยังเป็นเพียงพระมหาเถระรูปหนึ่งที่มุ่งแต่ทำงานและไม่ได้สนใจเรื่องตำแหน่งเลย อีกทั้งพระภิกษุที่รอบเป็นพระสังฆราชตามลำดับก็มีอยู่แล้ว แต่อยู่ ๆ ก็มีเหตุพลิกผันเกิดขึ้นในวงการคณะสงฆ์โดยไม่มีใครคาดฝัน จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2515 หลังจากที่หลวงปู่มรณภาพไปนานถึง 13 ปีแล้ว พระธรรมดิลก (ดำรงสมณศักดิ์

เป็นพระธรรมดิลก ระหว่างปี พ.ศ. 2491 - 2498) ท่านก็ได้ขึ้นเป็น พระสังฆราชาองค์ที่ 17 จริง ๆ ตามคำพยากรณ์อย่างไม่มีผิดเพี้ยน ซึ่งสมณศักดิ์ใหม่ของท่าน ก็คือ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชาองค์ที่ 17 สมเด็จพระเจ้า

เรื่องการหยั่งรู้อนาคตของหลวงปู่ ยังมีเรื่องที่สมเด็จพระเจ้าทรงบันทึกลงไว้ว่า ในช่วงที่หลวงปู่เริ่มอาพาธ สมเด็จพระเจ้า (ช่วงเวลานั้นมีสมณศักดิ์เป็นพระธรรมดิลก) ได้พยายามไปเยี่ยมหลวงปู่ ซึ่งการไปแต่ละครั้ง จะไม่บอกใครที่วัดปากน้ำให้รู้ล่วงหน้าเลย และเวลาที่จะไป ก็เป็นเวลาที่ไม่แน่ไม่นอน เช่น ไปเช้าบ้าง บ่ายบ้าง ค่ำบ้าง โดยสมเด็จพระเจ้าให้เหตุผลไว้ว่า ที่ทำอย่างนี้เพื่อจะได้สังเกตการณ์ว่า พระเณรดูแลเอาใจใส่หลวงปู่ตอนที่ท่านอาพาธอย่างไร

แต่พอสมเด็จพระเจ้าเดินทางไปถึงวัดปากน้ำที่ไร ท่านก็ต้องแปลกใจทุกครั้งว่า มีอาสนะเตรียมไว้รออยู่ก่อนแล้ว อีกทั้งพระเณรที่วัดปากน้ำจะรู้ล่วงหน้าว่า ท่านจะไป และออกมาคอยต้อนรับ มีอยู่ครั้งหนึ่ง..วันที่ที่สมเด็จพระเจ้าไปถึงวัดปากน้ำ พระที่ออกมาต้อนรับก็รีบเรียนสมเด็จพระเจ้าว่า “หลวงพ่อกับท่านออกมารออยู่นานแล้วขอรับ...” จนสมเด็จพระเจ้าต้องเอ่ยปากถามพระเณรกลับด้วยความประหลาดใจว่า “ฉันไม่เคยบอกแก่ใครว่าฉันจะมา.. พวกคุณไปโกหกหลวงพ่อก่อนหรือว่าฉันจะมา..!!!”

เมื่อพระเถรที่เตรียมการต้อนรับได้ฟังดังนั้น ก็เรียนท่านกลับไปว่า “ผมก็ไม่ทราบขอรับ แต่หลวงพ่อบอกท่านสั่งให้จัดอาสนะไว้ต้อนรับพระเดชพระคุณ โดยบอกว่า จัดที่ไว้..ธรรมดิลก (สมเด็จป่า) จะมา” ซึ่งก็ไม่เคยพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

22

พยากรณ์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน

หลวงปู่ท่านได้พยากรณ์บุคคลสำคัญอีกท่านหนึ่ง ก็คือ**สมเด็จพะมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญฺญโท) เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ องค์ปัจจุบัน** ในครั้งที่ท่านเจ้าประคุณสมเด็จฯ ยังเป็นสามเณรว่า “องค์นี้แหละ..จะได้เป็นเจ้าอาวาส วัดปากน้ำ องค์ต่อไป...”

ซึ่งต่อมาหลังจากที่หลวงปู่มรณภาพแล้ว สมเด็จป่าก็รักษาการเจ้าอาวาสวัดปากน้ำแทนอยู่ช่วงหนึ่งในระหว่างปีพ.ศ. 2502 - 2508 แต่หลังจากนั้น... สมเด็จป่า (ซึ่งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระวันรัตในสมัยนั้น) ต้องไปรับตำแหน่งและหน้าที่ที่เพิ่มขึ้นอีกหลายตำแหน่ง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้สมเด็จพะมหารัชมังคลาจารย์ (ขณะนั้น

ท่านดำรงสมณศักดิ์เป็นพระราชวรเวท) ได้เข้ามารับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำจริง ๆ ดังที่หลวงปู่พยากรรณเฝ้าอย่างไม่มีผิดเพี้ยนเลย

ส่วนอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงที่กุฏิของหลวงปู่เก่าทรุดโทรมมาก คณะลูกศิษย์จึงเห็นพ้องต้องกันว่า อยากจะให้หลวงปู่ท่านอยู่สะดวกสบายขึ้น จึงได้รวมทุนกันสร้างตึกใหม่ถวายท่าน ชื่อ **ตึกมงคลจันทสร** ซึ่งระหว่างที่กำลังก่อสร้างอยู่นั้น หลวงปู่ท่านมักจะออกมานั่งดูเสมอ ๆ และเมื่อมีผู้ถามถึงตึกหลังนี้ที่ไร ท่านก็จะบอกว่า “ตึกหลังนี้สร้างให้ ‘ช่วง’ เขาอยู่” ซึ่งในปัจจุบัน..ตึกมงคลจันทสรนี้.. ก็เป็นกุฏิของสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบันจริง ๆ ดังที่หลวงปู่ท่านพยากรรณเฝ้าไว้ทุกประการ...

23

สยบ..ไสยเวท

หากใครได้ศึกษาถึงประวัติของหลวงปู่ ก็จะพบว่าท่านเป็นผู้มีอัธยาศัยรักในการศึกษามาก ซึ่งหลังจากบวชแล้ว ท่านก็เฝ้าจริงเฝ้าจังกับการศึกษาทั้งด้านปริยัติ ปฏิบัติ แสวงหาความรู้แทบทุกแขนง คือ วิชาไหนที่ใครว่าดี ท่านไปศึกษามาหมด ไม่ว่าจะป็นด้านยา

วิชาแพทย์แผนโบราณ วิชาโหราศาสตร์ ไสยเวท วิชาวิทยากร หรือ แม้แต่วิชาเล่นแร่แปรธาตุ ทำทองแดงให้กลายเป็นทองคำ ท่านก็ทำได้ ซึ่งท่านบอกว่า สูตรของท่านเอามาจากพรหมโลก ที่หลวงปู่พูดอย่างนี้ เพราะว่ามีอยู่คราวหนึ่ง มีพระที่เล่นแร่แปรธาตุมาหา หลวงปู่แล้วบอกว่า สมัยปู่ของปู่..ของปู่..ของปู่ ได้ทดลองเล่นแร่แปรธาตุมาแล้ว แต่ก็ยังไม่สำเร็จสักที จึงสรุปเขียนใส่ไว้ในใบลานว่า “กุชื้อไอ้ทองแดง เท่าปึกกรีน..ปึกยุง ยังไงก็ไม่ใช่ทองคำ” ซึ่งแปลว่า แม้ทองแดงจะมีน้อยนิดขนาดเท่าปึกของตัวกรีน หรือมีน้อยเท่าขนาดปึกของยุง ก็ไม่อาจเปลี่ยนเป็นแร่ทองคำได้ ไม่ว่าจะเอามาทำอย่างไร และพอพูดอย่างนี้...หลวงปู่ท่านก็บอกว่า แต่สูตรของท่านเอามาจากพรหมโลก จากนั้นท่านก็ลองวิชาเปลี่ยนทองแดงให้เป็นทองคำ ปรากฏว่าทำได้จริง ๆ จนโยมแล้ว และหลวงพ่อดำเนินชีวิตในสมณวัยนั้นอายุเพียง 12 ขวบ ดูแล้วก็นิ่งห้าวเราะเอิ๊กอ๊าก ๆ ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “เฮ้ย..แล้ว เอ็งดูนะ หลวงพ่อทำได้แล้วนี่ นี่นะ..ถ้าอยู่ทางโลกก็รวยทีเดียว” แต่พอหลวงปู่ท่านทำได้แล้ว ท่านก็เลิก คือ ท่านต้องการแค่พิสูจน์ว่าทำได้...

และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น ก็คือ ไม่ว่าจะหลวงปู่จะศึกษาวิชาใด..ท่านก็สามารถไปถึงที่สุดของวิชานั้นได้ และไม่ว่าครูที่สอนท่านทำได้แบบไหน..ท่านก็ทำได้แบบนั้น แต่สุดท้ายเมื่อท่านค้นพบวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ท่านก็เลิกวิชาเหล่านี้ทั้งหมด เพราะท่านบอกว่า **วิชาพวกนี้..สู้วิชาของพระ-**

พุทธเจ้า ไม่ได้เลย เนื่องจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า วิชาพวกนี้..เป็นเดรัจฉานวิชา คือ เรียนแล้วยังติดข้องอยู่ในอบาย...

ซึ่งเรื่องราวที่เกี่ยวกับการการแสดงฤทธิ์ทางด้านไสยเวทของ หลวงปู่ หลวงพ่อวัดลำพญาเล่าไว้ว่า ในสมัยที่หลวงพ่อวัดลำพญา เป็นเด็กวัด อายุ 12 ขวบนั้น ท่านมีหน้าที่ช่วยหลวงปู่รับแขก คือ วันหนึ่งมีพระธุดงค์ 3 รูป ห่มจีวรสีรักออกมาจากป่า มาขอเรียน วิชาไสยเวทจากหลวงปู่ และขอร้องให้หลวงปู่แสดงวิชาให้ดู หลวงปู่ ท่านก็เลยปั้นตุ๊กตาดินเหนียว 2 ตัว วางไว้ห่าง ๆ กัน ซึ่งปกติแล้ว เวลาปั้นเสร็จ จอมขมังเวททั่ว ๆ ไป จะต้องท่องคาถาหรือเสกก่อน ตุ๊กตานั้นถึงจะขยับได้

แต่สำหรับหลวงปู่..พอท่านปั้นเสร็จ ท่านก็แค่มองดูเฉย ๆ โดยไม่ต้องเสก ไม่ต้องเป่า แต่จู่ ๆ ตุ๊กตาดินเหนียวนั้น..ก็วิ่งพุ่งเข้าชนกัน ทันที จากนั้นหลวงปู่ก็สาธิต**วิธีทำวัณฐู** โดยเอาดอกจากโรงครัว มาจักสานเป็นวัณฐูซึ่งพอทำเสร็จ วัณฐูนั้นก็ขยับทำท่าจะบินได้ทันที ซึ่งหลวงปู่บอกว่า ถ้าเป่าพรอดเดียวก็บินไปทันที

จากนั้นหลวงปู่ก็สาธิต**วิธีทำหน้าทอง** ซึ่งหลักการของวิชา นี้ ก็คือ **ทำอย่างไรก็ได้..ให้แผ่นทองคำเปลว..มันเข้าไปอยู่ในร่างกายมนุษย์** ซึ่งส่วนมากเขาจะเสกให้ไปอยู่ที่กระหม่อมและตาม ส่วนต่าง ๆ ของใบหน้า ซึ่งพอเสกเข้าไปแล้ว แผ่นทองนี้จะอยู่ในร่างกาย ไปจนกระทั่งตาย เพราะเชื่อว่าเป็นการทำให้มีเมตตามหานิยม

ซึ่งกรรมวิธีการทำ..ก็จะเอาทองคำเปลวแปะลงบนหน้าที่ทาน้ำมันเอาไว้ แล้วก็เสกคาถาคลึงจนทองเปลวเข้าไปแปะอยู่ในกะโหลก **แต่ถ้าผู้ที่มีอาคมแก่น้อย** เวลาแปะทองแล้ว..ก็ไม่ต้องคลึง คือ เสกคาถาแล้วก็แคะมอง ๆ แล้วทองก็จะวิ่งเข้าไปในกะโหลกเอง **แต่ถ้าเป็นพวกที่มีอาคมแก่ในระดับขั้นเทพ** ก็แค่เอาแผ่นทองคำเปลวที่ยังไม่ลอกกระดาษหุ้มออก วางไว้ที่มือเท่าจำนวนแผ่นที่ต้องการ แล้วก็เสกคาถาเป่าพวงเดียว..ทองก็จะเข้าไปในร่างกายทันที

หรือถ้าเป็นพวกที่มีอาคมแก่แบบสุด ๆ ในระดับขั้นเทพ **เรียกทวด** พวกนี้ก็จะสามารถเป่าให้เข้าไปติดที่กระหม่อมของทารกที่อยู่ในครรภ์มารดาได้เลย และพอเด็กคลอดออกมาจะมีทองติดกะโหลกมาตั้งแต่เกิด และจะติดไปจนตาย อีกทั้งเวลาเอาศพไปเผากะโหลกก็จะไม่ไหม้ แต่กลับเป็นสีทองฝังอำพันอย่างน่าอัศจรรย์

แต่สำหรับกรทำหน้าทองของหลวงปู่ นั้น ไม่ว่าจะเป็
ปรมาจารย์ขั้นเทพ..เรียกทวดแล้วทวดอีกขนาดไหน ก็สู้หลวงปู่
ไม่ได้เลย... เพราะการทำหน้าทองของหลวงปู่ ท่านเริ่มจากการไม่มี
ทองคำเปลวเลยสักแผ่น เพราะท่านให้หลวงพ่อวัดลำพญา (ซึ่งในสมัยนั้น
เป็นเด็กวัด) วิ่งไปเอาผ้าอาบน้ำฝนที่ตากไว้ที่ราวมาให้ จากนั้นท่านก็เอา
ผ้าอาบน้ำฝนลูบปรี๊ดขึ้นไปบนหน้าของท่าน และพอเอาผ้าออก ปรากฏ
ว่าหน้าของท่านกลายเป็นทองสุกปลั่งทั้งใบหน้า และพอท่านเอาผ้าลูบ
ลง หน้าทองนั้นก็หายไป ซึ่งพอพระพุทธรูปทั้ง 3 รูป เห็นหลวงปู่สามารถ

ทำหน้าทงได้.. โดยไม่ต้องมีแผ่นทองคำเปลวเป็นสารตั้งต้น เหมือนปรมาจารย์ท่านอื่น ๆ ก็เลยเกิดอาการตะลึงกันขนาดหนัก รีบก้มลงกราบหลวงปู่กันยกใหญ่ เพื่อขอเรียนวิชา แต่หลวงปู่ท่านไม่สอน เพราะท่านบอกว่า.. **“อย่าเลย..เรียนแล้วมันไปเพิ่มกิเลส ไม่ใช่วิชาของพระพุทธเจ้า เรียนแล้วก็ไปนิพพานไม่ได้... แต่ “สัมมา อระหัง” นี้สิ..เป็นทางมรรคผล เพราะไปนิพพานได้”**

แม้หลวงปู่ท่านจะพูดอย่างนั้น แต่หลวงพ่อดำพญา (ซึ่งในสมัยนั้นยังเป็นเด็กวัดอายุ 12 ขวบ) พอได้เห็นหลวงปู่สามารถแสดงวิชาไสยเวทได้เก่งแบบสุด ๆ ขนาดนั้น ท่านก็อยากจะเรียนอยู่ดี จึงพยายามเอาก่อใจประจบประแจงปีบนวดหลวงปู่ เพื่อขอให้หลวงปู่ช่วยสอนให้ แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่ใจอ่อน จึงบอกว่า **“เออ...! วิชานี้มันมีกิเลส ข้าจะให้เอ็งเป็นสมภาร !!”**

ซึ่งตรงนี้หลวงพ่อดำพญาท่านได้เล่าไว้ว่า **“ตอนนั้นนะ... ความคิดที่จะบวชนะ ยังไม่มีเลย เพราะคิดแต่อยากจะมีเมีย ซึ่งพอเห็นหลวงปู่ท่านแสดงหน้าทง ก็เลยอยากจะเรียนกับท่าน เพราะคิดว่า..เราจะได้เป็นขุนแผนก็คราวนี้แหละ...”**

แต่ทำยที่สุด..ญาณทัสสนะของหลวงปู่ก็แม่นยำเหนือความคาดหมายจริง ๆ เพราะต่อมาหลวงพ่อดำพญาก็ได้มาบวชและได้เป็นสมภารจริง ๆ ตรงตามที่หลวงปู่บอกไว้ทุกประการ

หรืออีกคราวหนึ่ง ที่หลวงปู่ท่านสยบพวกไสยเวท ซึ่งเรื่องนี้
ลุงสมจิตร จำรัสมี (ซึ่งในอดีตเคยบวชเป็นเณรอยู่กับหลวงปู่)
ท่านได้เล่าว่า มีคนพาคณทรวงคนหนึ่งมาขอให้หลวงปู่ช่วยชีวิต
เนื่องจากคู่อริของคนทรวงคนนี้ ไปจ้างพวกมีอาคมแก่ ๆ ทำคุณไสย
ไล่ฆ่ามา ซึ่งขณะที่คนทรวงกำลังอยู่กับหลวงปู่ นั้น ลู่ ๆ ก็มีหุ่นขี้ผึ้ง
ลอยพุ่งมาจากหน้าต่าง ดิ่งตรงเข้ามาหาคนทรวงทันที ทำให้คนทรวง
ตกใจร้องดังลั่น และเมื่อหลวงปู่เห็นดังนั้น ท่านก็ไปเอาแก้วน้ำมา
ครอบหุ่นขี้ผึ้งไว้ และด้วยอำนาจของหลวงปู่ หุ่นขี้ผึ้งก็เสื่อมฤทธิ์
หายแว็บ....กลายเป็นอากาศธาตุไปในทันที...

24

ตายแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน

การไปนรกสวรรค์ของหลวงปู่ และพวกที่ทำวิชากับท่าน ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา มาก เพราะไปกันจนชำนาญ ดังนั้นในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ จึงมีคนมากกราบขอพึ่งบารมีท่านเป็นจำนวนมาก โดยจะมาเรียนถามหลวงปู่ว่า ญาติที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหน หรือเมื่อไปทำบุญที่วัดปากน้ำแล้ว ก็จะมาขอบารมีหลวงปู่ ให้เอาบุญที่ทำไปช่วยผู้ตาย...

ซึ่งหลวงปู่ท่านก็จะสั่งพระ เณร หรือแม่ชี (ที่ทำวิชาอยู่ในโรงงาน แต่ไม่ได้อยู่เวรทำวิชาในวันนั้น) ให้ห่มนุ่งเวียนออกมาช่วยท่านรับแขก ซึ่งหลวงปู่ท่านจะให้นั่งเยื้อง ๆ กับท่าน แล้วพาทานบดีมาทำบุญอุทิศให้ผู้ตายแล้ว ก็จะมาแจ้งชื่อ นามสกุล วันเกิด วันตาย และบอกถึงสาเหตุการตาย เช่น ตายด้วยโรคอะไร...

แล้วหลวงปู่ท่านก็จะสั่งงานผู้ที่เข้าถึงธรรมกาย ที่นั่งเยื้อง ๆ กับท่าน ที่มาช่วยท่านรับแขกว่า ให้ไปดูผู้ตายอยู่ที่ไหน จากนั้นก็ให้เอาบุญไปให้ผู้ตาย อีกทั้งยังให้ไปดูว่า มีวิมานสูงกี่โยชน์

มีบริวารเท่าไร และพอเข้าที่ไปตรวจดูเสร็จแล้ว พระหรือแม่ชีที่นั่ง
เยื้อง ๆ หลวงปู่ ก็ตอบรายงานว่า ตายแล้วไปอยู่ตรงนั้น..ตรงนี้
มีวิมานสูงเท่านั้น..เท่านี้... เป็นต้น

หรือถ้าผู้ตายบางคนทำกรรมหนักมาก จนต้องตกไปในมหา
นรก ซึ่งเป็นภพภูมิที่รับบุญที่อุทิศไปให้ไม่ได้ หลวงปู่ท่านก็จะให้
พระหรือแม่ชีที่มาช่วยท่านรับแขกใช้วิธีพิเศษ คือ เอาจักรแก้วไป
คล้องขึ้นมาข้างหน้าหลวงปู่เลย จากนั้นก็ทำการเติมบุญให้กาย
ละเอียด เช่น ให้กายละเอียดนั่งฟังสวดพระอภิธรรม อย่างครั้งหนึ่ง
หลวงปู่ท่านก็ให้คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เอาจักรแก้ว
ไปคล้องเอากายละเอียดขึ้นมา แล้วถามว่า “เอ๊ะ..ลูกจันทร์ ไหนไป
ดูสิว่า สวดจบแรกได้บุญเท่าไร .. สวดจบที่สองกายละเอียดได้บุญ
เท่าไร กายเขาเปลี่ยนไปไหม ?” และพอกายละเอียดนั้นมีบุญเพิ่ม
ขึ้น หลวงปู่ท่านก็จะให้เอากายละเอียดไปส่งในที่ ๆ พอเหมาะพอสม
กับบุญที่เพิ่มขึ้น...

25

ตกรรก..ขึ้นสวรรค์

เรื่องนี้มีบันทึกไว้อย่างชัดเจนในบันทึกของ **พระทิพย์ปริญา** (รูป กลัมพสุต) ป.๘.6 อดีตผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ว่าหลวงจบ กระบวนยุทธ ซึ่งเป็นพ่อตาของ จอมพลถนอม กิตติขจร เล่าให้ท่าน ฟังว่า

ก่อนหน้านั้น..หลวงจบได้ยินผู้คนจำนวนมากรำลือกันว่า หลวงปู่วัดปากน้ำพาไปนรกสวรรค์ได้ หลวงจบก็เลยพาภรรยาไปวัด ปากน้ำบ้าง เพราะอยากรู้ว่าพ่อตาที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน และพอ หลวงจบไปกราบหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านก็ให้พระ 1 รูป และแม่ชี 1 คน ที่ได้ธรรมกายนั่งไปดูให้ว่า พ่อตาหลวงจบตายแล้วไปอยู่ที่ไหน ซึ่งก็พบว่าไปอยู่สวรรค์ชั้นยามา เพราะสมัยตอนเป็นมนุษย์ พ่อตา ของหลวงจบเคยสร้างโบสถ์ไว้ที่วัดยายร่ม

เมื่อหลวงจบได้ฟังดังนั้น ก็ตกตะลึง เพราะสงสัยว่า ทำไม..ถึง รู้ได้ขนาดนั้น เพราะหลวงจบไม่เคยบอกเรื่องนี้กับหลวงปู่วัดปากน้ำ

หรือบอกกับพระและแม่ซีที่นั่งเข้าที่ดูให้เลย คือ พ่อตาของหลวงจบ ได้สร้างโบสถ์ไว้ที่วัดยายร่มจริง ๆ และเพื่อให้แน่ใจหลวงจบก็เลย ซักโน่นซักนี่ ปรากฏว่า พระและแม่ซีที่ได้ธรรมกายนั้น สามารถตอบ ถูกหมด ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จัก หรือรู้ข้อมูลของหลวงจบมาก่อนเลย

อีกคราวหนึ่ง **ลุงฉลอม มีแก้วน้อย** ซึ่งเป็นหลานชาย ของหลวงปู่วัดปากน้ำเล่าให้ฟังว่า พ่อแท้ ๆ ของหลวงจบเป็นแขกฆ่าวัว ฆ่าควาย แต่หลังจากพ่อของหลวงจบตายไปแล้ว 20 ปี หลวงจบ ก็ไม่ได้ข่าวคราวของพ่อเลย เพราะแกไม่มาเข้าฝันอะไรใครทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้..หลวงจบก็เลยไปกราบหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็เลยสั่ง แม่ซีที่ได้ธรรมกายให้หนึ่งไปดู แม่ซีก็บอกว่า พ่อของหลวงจบไปอยู่ในนรก เพราะตอนเป็นมนุษย์ ฆ่าวัว ฆ่าควาย ขายเป็นประจำวัน ละ 3 - 5 ตัว แล้วแม่ซีก็บอกต่ออีกว่า พ่อของหลวงจบ ชื่อ **โต๊ะรุห์**

ซึ่งพอแม่ซีพูดถึงชื่อพ่อของหลวงจบเท่านั้นเอง หลวงจบก็ ร้องไห้ แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงปู่ทันที เพราะแม่ซีไม่เคยรู้ประวัติ ของหลวงจบมาก่อน แต่วิชาธรรมกายที่หลวงปู่สอนแม่ซี กลับทำให้ สามารถรู้เรื่องของหลวงจบ และบอกชื่อพ่อของหลวงจบได้ถูกต้อง และด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้หลวงจบเกิดความศรัทธาหลวงปู่และ วิชาธรรมกายมาก จึงทำให้นับจากวันนั้น หลวงจบเลิกนับถือศาสนา เดิม แล้วเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธ และกลับไปบอกน้องชาย ที่ชื่อ **อามัด** ว่าให้เลิกอาชีพฆ่าวัว ฆ่าควายแบบพ่อเสีย เพราะ กลัวน้องชายตายแล้วต้องตกนรกเหมือนพ่อ ...

26

ช่วยผู้ตาย.. ขึ้นมาจากนรก

ลุงสายัณห์ ศิริธินชัย เล่าให้ฟังว่า ตอนแม่ของลุงตาย ลุงเสียใจมาก เพราะคิดไม่ถึงว่าแม่จะตายจากไปเร็วขนาดนี้ อีกทั้งยังคิดว่า ถ้าแม่หายป่วยแล้ว จะรับแม่จาก จ.ชัยนาท มาอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ

ด้วยความเสียใจที่แม่ด่วนจากไปตรงนี้เอง จึงทำให้ลุงเที่ยวพยายามเสาะแสวงหาตามพรรคพวกเพื่อนฝูงด้วยกันว่า มีพระที่ไหนบ้างที่สามารถนั่งทางโนไปดู หรือตรวจได้ว่า คนที่ตายไปแล้ว..ไปอยู่ที่ไหน จนกระทั่งลุงได้มาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า มีหลวงพ่อรูปหนึ่งอยู่วัดปากน้ำ ท่านเก่งมาก เพราะท่านรู้หมดว่า..ใครตายแล้วไปอยู่ที่ไหน..!!

จากนั้นลุงก็ไม่รอช้า รีบหาทางไปวัดปากน้ำ แล้วก็เข้าไปกราบหลวงปู่โดยบอกท่านว่า.. “หลวงพ่อดีครับ..ผมเป็นห่วงแม่มาก แม่ผมตายแล้วไปอยู่ที่ไหนครับ?” จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งแม่ชีขึ้นว่า

“เฝ้า..ตรวจให้เค้าหน่อยสิ” จากนั้นแม่ชีก็นั่งสมาธิเข้าที่ไม่ถึง 5 นาที แล้วตอบว่า “แม่..จะต้องไปนรก แต่ยังไม่ลงนรก เพราะรอการตัดสินอยู่ เพราะกรรมจากชาติหนึ่งได้มาส่งผล คือ ในอดีตชาติแม่ของลุงสายัณห์ คั้นกะทิใส่กระทะวางไว้กับพื้น เพื่อเอาไว้ทำกับข้าว แต่อยู่ ๆ มีไก่ที่เลี้ยงไว้ในบ้าน เดินเข้ามาเหยียบ ทำให้กะทิหกหมด แม่ของลุงสายัณห์ก็เลยโมโห ขว้างไม้ไปถูกขาของไก่อย่างแรง จนมันบาดเจ็บขาบวมมาก ทรมานอยู่หลายวัน จนกระทั่งตาย...”

ซึ่งพอลุงสายัณห์ได้ฟังดังนั้น..ก็ทึ่ง !! เพราะแม่ของลุงตายเนื่องจากเป็นมะเร็งที่ขา หน้าซ้ายยังมีอาการบวมทรมานมาก ซึ่งเหมือนกับไก่ที่ได้รับความทรมานก่อนตาย ทั้ง ๆ ที่ลุงสายัณห์ก็ไม่เคยเล่าเรื่องอาการขาบวมอย่างทรมานของแม่ให้หลวงปู่วัดปากน้ำ หรือแม่ชีชั้นฟังมาก่อนเลย

และด้วยความที่ผสมความตกใจนี้เอง ลุงสายัณห์จึงรีบเรียนถามหลวงปู่ทันทีว่า “แล้วกระผมจะช่วยท่านได้อย่างไรครับ ?” ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “ต้องเอาบุญไปให้” จากนั้นลุงสายัณห์จึงรีบเอาเงินไปทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติและทำบุญถวายสังฆทานเพื่ออุทิศให้แม่ จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ให้แม่ชีเอาบุญไปให้ เพื่อทำการเปลี่ยนภพภูมิ จนพ้นจากนรก และพากายละเอียดของแม่ลุงสายัณห์ไปอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์...

27

รู้ความประพฤติลูกศิษย์..ด้วยญาณทัสสนะ

แม้ในวัดปากน้ำมีพระ เณร และแม่ชีจำนวนมาก แต่ถ้าลูกศิษย์ แอบไปทำอะไรไม่ดี ก็ไม่สามารถปกปิดหลวงปู่ได้ เพราะท่านรู้ได้ด้วย ญาณทัสสนะ

เรื่องนี้ **ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุฒิ** ท่านเล่าให้ฟังว่า ใน ครั้งที่ลุงเตชวันเคยบวชเป็นเณรอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำ มีวันหนึ่งที่ หลวงปู่ไม่อยู่ ลุงเตชวันได้ไปแอบเก็บชมพู่มาเหมียวตอนกลางคืน แล้วกัดกินกลืนลงไปด้วยความหิว แต่พอจะกัดลงไปคำที่สอง ก็ คิดได้ว่า เอ๊ะเราจะกินดีไหมนะ และพอคิดได้ตอนนั้น..ก็โยนชมพู่ ที่เหลือทิ้งทันที

เรื่องที่ลุงเตชวันแอบกินชมพู่ตอนบวชเป็นเณรนั้น ไม่มีใคร รู้ใครเห็นเลย แต่ก็หนีไม่พ้นญาณทัสสนะ หรือความหยั่งรู้ของ หลวงปู่ เพราะวันต่อมา..ขณะที่หลวงปู่ลงรับแขก ลุงเตชวันก็ได้ไป ปูอาสนะให้หลวงปู่ตามปกติ แต่วันนี้หลวงปู่ได้มองหน้าลุงเตชวัน และพอหลวงปู่ใกล้จะรับแขกเสร็จ คือ เหลือแขกอยู่ 2 คน เป็น

ยายแก่ ๆ หลวงปู่ท่านก็เอี้ยวตัวมาถามลุงเตชวัน (ซึ่งขณะนั้นเป็น
เณร) ว่า “เมื่อคืน..เอ็งไปปิ่นชมพูใช่ไหมวะแหม..พอเอ็งกินเข้าไปแล้ว..
นี่ขึ้นได้ค้อยิ่ง แล้วอย่างนี้ ที่กลืน ๆ ลงไป ศีลมันจะเหลือหรือวะ !!”

และเมื่อลุงเตชวันฟังดังนั้น ก็หน้าชาทันที เพราะอายุโยม
ทั้ง 2 คนนั้นมาก เพราะหลวงปู่พูดเหมือนอยู่ในเหตุการณ์เลย
แถมหลวงปู่ยังรู้ความคิดทั้งหมดของลุงเตชวัน ประดุจเป็นตัว
ลุงเตชวันเองอีกด้วย และนับจากวันนั้น..ลุงเตชวันก็ไม่กล้าทำผิด
อย่างนั้นอีกเลย...

28

ทำไม..พระของขวัญ (พระผงวัดปากน้ำ) ถึงศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพมาก

ในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านผลิตพระผงวัดปากน้ำหรือพระ
ของขวัญออกมามากถึง 3 รุ่น รุ่นละ 84,000 องค์ ซึ่งรวมทั้ง 3 รุ่น
ก็เท่ากับมีจำนวนมากถึง 252,000 องค์ เพราะพระของขวัญหลวงปู่
มีความศักดิ์สิทธิ์มาก มีชื่อเสียงถึงขนาดมีผู้คนจำนวนมหาศาล

ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล ไปรับ
พระของขวัญของหลวงปู่ที่วัดปากน้ำด้วยตัวเอง

หลวงปู่ท่านมีดำริให้สร้างพระของขวัญขึ้น เพื่อหาทุนสร้าง
โรงเรียนพระปริยัติธรรม ซึ่งท่านจะมอบให้กับญาติโยมที่มีกุศลศรัทธา
ร่วมบริจาคเงินทำบุญตั้งแต่ 25 บาทขึ้นไป เพื่อไว้เป็นเครื่องตรึก
ระลึกนึกถึงบุญ ซึ่งพระผงที่สร้างขึ้นนั้น เป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าปางประทานพร ด้านหลังจารึกอักษรขอมว่า “ธรรมขันธุ์”
และหลวงปู่ตั้งชื่อว่า “พระของขวัญ”

พระของขวัญนี้ เป็นพระผงที่มีส่วนผสมของดอกไม้หอมที่ใช้
บูชาพระประจำเข้าเย็น เช่น ดอกมะลิ ดอกบัว เกสรดอกไม้ ซึ่ง
นำมาตากแห้ง แล้วบ่นผสมกับผงแป้ง **และที่สำคัญ คือ มีเส้นเกศา
ของหลวงปู่ผสมอยู่ด้วย** ซึ่งหลังจากผสมเสร็จแล้วก็นำมาบั่น
เป็นก้อน แล้วอัดเป็นบล็อกออกมา

พระของขวัญนี้... หลวงปู่ท่านจะมอบให้ 1 องค์ ต่อ 1 คน
เท่านั้น ไม่ว่าจะคนนั้นจะทำบุญมากแค่ไหน ก็จะได้แค่องค์เดียว
และที่สำคัญยังฝากรับแทนกันไม่ได้ หรือแม้รับไปแล้วถ้าทำหายไป
จะมารับใหม่ก็ได้เหมือนกัน เพราะหลวงปู่บอกว่า “พระของขวัญ
แต่ละองค์นั้น..มีเจ้าของหมดแล้ว” ซึ่งก็หมายถึงว่า **หลวงปู่ท่าน
คำนวณเอากายละเอียดของผู้ที่ทำบุญกับท่านมา ทั้งในอดีต**

ปัจจุบัน มาซ้อนในกลางพระของขวัญด้วยวิชาธรรมกาย แล้ว
เชื่อมให้ติดกัน (ซึ่งจะเข้าใจเพิ่มขึ้นก็ต่อเมื่อได้มานั่งสมาธิจนเข้าถึง
พระธรรมกาย และได้ศึกษาวิชาธรรมกาย)

การรับพระของขวัญ ต้องรับจากมือหลวงปู่ ถึงจะศักดิ์สิทธิ์
ที่สุด เพราะเวลาหลวงปู่มอบให้ ท่านจะใช้วิชาธรรมกายบรรจุ
พระของขวัญซ้อนติดลงไปในศูนย์กลางกายของผู้รับด้วย และ
เมื่อบรรจุแล้ว พระนิพพานท่านก็จะซ้อนความศักดิ์สิทธิ์ ผ่าน
พระของขวัญซึ่งเป็นเสมือนสื่อ ไปยังผู้เป็นเจ้าของพระของขวัญ
แล้วจะบันดาลให้ความปรารถนาของเจ้าของพระสำเร็จได้โดยง่าย

การที่พระของขวัญของหลวงปู่ศักดิ์สิทธิ์และมีอานุภาพอันไม่มี
ประมาณได้นั้น เป็นเพราะหลวงปู่วัดปากน้ำท่านกราบทูลพระธรรมกาย
ของพระพุทธเจ้าทั้งหมดว่าจะผลิตของขวัญเอาไว้สำหรับผู้มีบุญ
ที่ได้ทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติขึ้นมา โดยหลวงปู่ท่านขออาราธนา
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทั้งหมดเลยไม่ว่าจะมีมากน้อยขนาดไหน
ทั้งที่เข้านิพพานไปแล้วตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ หรือเข้านิพพานไปเก่า ๆ แยก ๆ
มีธาตุธรรมแก่ ๆ กายใหญ่โตสวยงาม มีอานุภาพมาก มีพลังบุญ
พลังบารมีมาก โดยไม่ซ้ำธาตุ ซ้ำธรรม ไม่ซ้ำพระพุทธเจ้า คือ พอท่าน
อาราธนาออกมาชุดหนึ่ง ท่านก็เอาพลังบุญ พลังบารมี รัศมี กำลัง
ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ ฉะบะขาด เอาบุญศักดิ์สิทธิ์ มาทำความศักดิ์สิทธิ์
ให้บังเกิดขึ้นกับพระของขวัญ โดยทำตลอดต่อเนื่อง 24 ชั่วโมง ตั้งแต่
วันเข้าพรรษา จนถึงวันออกพรรษา

ซึ่งผู้รับพระของขวัญองค์แรก ก็คือ หลวงปู่วัดปากน้ำ โดยท่านต้องทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติก่อน เพราะหลวงปู่ท่านถือว่าพระของขวัญนี้เป็นของพระนิพพาน ท่านแค่เป็นผู้ควบคุมดูแลในการผลิตเท่านั้น ดังนั้นก่อนจะรับท่านจึงร่วมทำบุญด้วยตนเอง 25 บาท แล้วรับไว้ 1 องค์ เป็นองค์ปฐม คือ เป็นองค์แรก จากนั้นพระเถรในวัดและเจ้าภาพที่ทำบุญตั้งแต่ 25 บาทขึ้นไป ก็รับเป็นองค์ต่อ ๆ ไป

และที่สำคัญ เมื่อมีผู้รับพระของขวัญไปแล้ว หลวงปู่ท่านก็ยังคุมทีมงานทำวิชาให้ทำความละเอียด ทับทิวความศักดิ์สิทธิ์ให้เกิดขึ้นกับพระของขวัญอย่างต่อเนื่อง ตลอดวันตลอดคืน เพื่อให้พระของขวัญศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป คือ เมื่อพระของขวัญไปอยู่กับบุคคลใดแล้ว ก็ให้ไปบันดาลให้เขาสมความปรารถนา ให้ไปปกป้องรักษาชีวิตและทรัพย์สินของเขา เมื่อเวลาเขาจะเดินทางไปเหนือ ล่องใต้ โดยทางรถ ทางเรือ หรือไปด้วยยานพาหนะอันใด ก็ขอให้เขาอย่ามีเหตุเภทภัย ให้มีปาฏิหาริย์ไม่ซ้ำปาฏิหาริย์...

หลวงปู่ท่านเคยพูดว่า คนที่ได้พระของขวัญไป **จะมีสมบัติติดตัวพันล้าน** ซึ่งการที่หลวงปู่ท่านเปรียบเทียบอย่างนี้ เพราะการถวายปัจจัย 25 บาท เพื่อสร้างโรงเรียนพระปริยัติในช่วงนั้น เป็นการ**ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ คือ ถูกองค์พระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน** เพราะได้ทำกับหลวงปู่และพวกที่เข้าถึงพระธรรมกายโดยตรง ดังนั้นแม้จะทำบุญจำนวนน้อย เวลาบุญส่งผลก็จะได้มาก

และแม้ทำบุญจำนวนมาก เวลาบุญส่งผล ก็จะได้มากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป เป็นทับทวี เหมือนบัณฑิตในกาลก่อนที่ได้ถวายทานแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียว เวลาบุญส่งผลก็ทำให้เขาได้เป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ มีสมบัตินับอนันต์ นัภพนัษชาติไม่ถ้วนเลยทีเดียว...

แม้ว่าในบางครั้ง หลวงปู่ท่านอยากจะให้พระของขวัญแก่ผู้ใดเป็นการส่วนตัว ท่านก็ยังต้องให้ผู้นั้นบริจาคปัจจัยทำบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติให้แก่วัดเหมือนกัน เพราะท่านถือว่า ท่านผลิตพระของขวัญออกมาเพื่อวัด ไม่ใช่ทำเพื่อส่วนตัว ดังนั้นจึงมอบพระของขวัญให้ผู้ใดไปเปล่า ๆ ไม่ได้

ที่สำคัญหลวงปู่ยังประกาศไม่ให้ใครนำพระของขวัญออกไปแจกนอกวัด อย่างครั้งหนึ่ง สมเด็จป่า (พระสังฆราชองค์ที่ 17) พูดกับหลวงปู่ว่า จะขอพระของขวัญจากหลวงปู่ เพื่อเอาติดตัวไปตามหัวเมืองต่าง ๆ และเมื่อใครต้องการ ก็จะทำให้เป็นของขวัญแก่เขา

ซึ่งหลวงปู่ก็บอกว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้ พระของเรามีคุณภาพจริง ผู้อยากได้ต้องมาเอาเอง ถ้าเอาไปอย่างนั้น ของดีก็กลายเป็นของเก๊ ไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส” และหลวงปู่ยังพูดแถมท้ายอีกว่า “อย่ากลัวเลย..แปดหมื่นสี่พันองค์ 2 หมื่น ก็ไม่พอแจก” ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด ทั้ง ๆ ที่ทางวัดไม่ได้ทำไปปลิว

แจ้งข่าวประชาสัมพันธ์อะไรใหญ่โตเลย แต่เมื่อคนที่รับพระของขวัญ จากหลวงปู่ไปแล้ว ได้เจออานุภาพและเรื่องราวความมหัศจรรย์ อย่างเหลือเชื่อ ก็ทำให้ข่าวความศักดิ์สิทธิ์ของพระของขวัญแพร่ สะพัดกระจายออกไปอย่างรวดเร็ว จนทำให้มีคนข้ามน้ำข้ามทะเล เหมารถ เหมารถเห่า แก่นกันมาจากต่างจังหวัด จากต่างประเทศ เพื่อ ไปขอรับพระของขวัญกันอย่างเนืองแน่นประจวบที่ปากน้ำมีงาน มหรสป โดยเฉพาอย่างยิ่งในวันวิสาขบูชา มีคนเดินทางไปรับพระ ของขวัญมากถึง 1,500 คน จนทำให้หลวงปู่ท่านต้องย้ายสถานที่ แจกพระของขวัญไปที่อุโบสถ โดยจัดระบบระเบียบในการมอบ พระของขวัญใหม่ โดยหลวงปู่ท่านจัดให้มีพระภิกษุคอยจัดคน เข้า – ออกจากอุโบสถคนละประตู คือ ประตูหน้าเป็นทางเข้าไปรับ พระ และเมื่อรับแล้วให้ไปออกทางประตูหลัง และแต่ละรอบของการ รับพระนั้น หลวงปู่ท่านจะให้คนทยอยเข้ามาเต็มอุโบสถก่อน จากนั้นท่านก็สั่งปิดประตู ซึ่งเมื่อสาธุชนทยอยกันรับไปเรื่อย ๆ จน คนในอุโบสถเริ่มน้อยลงแล้ว หลวงปู่ท่านจึงสั่งให้เปิดประตูรับคน เข้าไปใหม่

ในวันหนึ่ง ๆ หลวงปู่ท่านจะอธิบายให้ผู้ที่จะรับพระของขวัญ ได้ทราบถึงวิธอาราธนาพระของขวัญเป็นร้อย ๆ รอบ ซึ่งแต่ละรอบ ท่านยังเล่าถึงอานุภาพพระของขวัญ ที่มีคนรับไปแล้วได้ประสบ กับตัวเองไว้ดังนี้

“บัดนี้ ท่านทั้งหลายทั้งหญิงและชายได้เสียสละเวลาให้เป็น ส่วนของพระพุทธศาสนาโดยตรง มาสมทบทุนสร้างโรงเรียนพระ ปริยัติ ที่ท่านได้เสียสละโลกิยทรัพย์สร้างโรงเรียนพระปริยัติอย่างนี้ ได้ชื่อว่าทำถาวรวัตถุไว้ในพระพุทธศาสนา เรียกว่าเป็นศาสนสมบัติ ให้ศาสนาแล้ว ท่านผู้สร้างสมบัติให้ศาสนานั้นแหละ จักเป็นเหตุที่ ตั้งให้มีสมบัติไม่รู้จักสิ้นเสื่อม

เหตุนี้ ท่านทั้งหลายที่ได้เสียสละทรัพย์ลงไปแล้ว 25 บาท 30 บาท 50 บาท ตามศรัทธาของตนที่สละลงไปนั้น ได้ชื่อว่าทำ ผลถาวรให้แก่เจ้าของทรัพย์นั่นเอง ซึ่งจะได้รับผลต่อไปในภายภาคหน้า ที่ฝากไว้ในพระพุทธศาสนาเช่นนี้ ไม่เสื่อมทรามนับชาติไม่ถ้วนเพราะ ท่านบริจาคของ ท่านสละทรัพย์ จะส่งผลให้ท่านในมนุษยาก็จะ ส่งผลของมนุษย์ให้ ในทิพย์ก็จะส่งผลที่เป็นทิพย์ให้ ในกามภพนี้จะได้ สบสมบัติในภายหน้านับประมาณไม่ได้ เหตุนี้ดังนี้ ท่านทั้งหลาย ได้เป็นผู้อุปถัมภ์พระศาสนาเช่นนี้

ฝ่ายทางพระศาสนาที่ได้รับสมบัติของท่าน ก็จะมีของตอบแทน แก่ท่าน คือ ของศักดิ์สิทธิ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งเราทั้งหลายยังไม่เคยพบ เคยเห็นว่าศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้ อาจจะเป็นได้จริงหรือคาดคะเนไม่ถูก

ผู้พูดนี่เองเป็นผู้อาราธนาพระพุทธเจ้าในนิพพานมีธรรมกาย มากด้วยกัน ได้ไปอาราธนาพระพุทธเจ้ามานับพระนิพพานไม่ถ้วน นับอสงไขยก็ไม่ถ้วน มาผลิตของขวิญนี้ให้ปรากฏขึ้นในมนุษย์

ธรรมกายในมนุษย์นี้ก็ได้เข้าสมทบด้วย ดูแลการงานนั้น ๆ ท่านทำ
อย่างไร ก็ทำไปตามท่าน พระพุทธเจ้าท่านจัดแจงทำทั้งนั้น ตั้งแต่
วันเข้าพรรษาจนกระทั่งถึงวันออกพรรษาวินาที่หนึ่งมิได้หยุดเลย ท่าน
กระทำความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน พอออกพรรษาแล้ว พอได้อรุณก็
สำเร็จด้วยความประสงค์ของท่านในการผลิตของขวัญ องค์ต้นทรง
รับสั่งว่า “ของศักดิ์สิทธิ์ขนาดนี้บังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก”
แล้วก็หับพระโอษฐ์ทีเดียว เมื่อรับสั่งดังนี้แล้ว เราก็คำนวณว่า ศักดิ์สิทธิ์
เพียงแค่นี้เห็นเพียงใด คำนวณไม่ถูก

ผู้พูดนี้ได้ลงมือแจกในวันแรม 6 ค่ำ เป็นวันเกิดของผู้พูดนี้
ได้แจกของขวัญออกไป อัศจรรย์ต่าง ๆ ความศักดิ์สิทธิ์ของของขวัญ
นั้น ผู้ที่ได้รับไปแล้ว นางเขียว บางไผ่ เป็นผู้หญิงอายุ 80 กว่า
ได้รับพระเอาไปแล้วเอาไปไว้บนหลังมุ้ง พอค่ำลงเท่านั้นเปล่งรัศมี
สว่างเต็มบ้านเต็มช่อง พวกมันตกตะลึงเพราะไม่รู้เรื่องอะไรกัน
ทะเล็กทะเล็กไปตามกันพักใหญ่نانอยู่ แล้วแสงนั้นก็ค่อยโถม
ลงไป โถมลงไป ก็มารวมอยู่ที่สว่างหลังมุ้ง นางเขียวก็รู้ว่าพระ-
ของขวัญเอาไว้ที่นั่น แสงสว่างนี้ออกจากพระของขวัญนั่นเอง แต่เข้า
เขียวมาหาผู้พูดนี้ บอกว่าท่าน เมื่อคืนนี้แสงสว่างเกิดที่บ้านดิฉัน
พระท่านเปล่งรัศมีสว่างเขียว เดิมทีก็ไม่รู้ว่าอะไร แล้วก็มารวมอยู่ที่
พระ จึงรู้ว่าพระ รูปร่างนางเขียวเมื่อวันมารับพระของขวัญนั้น มี
โรคภัยไข้เจ็บเป็นประจำอยู่ คืนเดียวเท่านั้น เวลาบอกร่างกาย
เปล่งปลั่งไปหมด แปลกกว่าปกติเดิมทีเดียว ผิวพรรณเกลี้ยงเกล่าไป
หมด ดูสะอาดสะอาด มีผิวพรรณวรรณะ เขารู้สึกว่าของขวัญนี้

อัศจรรย์ แปลชั่วเป็นดีได้ขนาดนี้เชียวหนอ เรา รู้สึกว่า ศักดิ์สิทธิ์เพียง
แค่นี้แลหรือ”

ผู้ที่ได้รับพระของขวัญไปบูชาคล้องติดตัว ก็จะได้เจออานุภาพ
พระของขวัญกันมากมายหลายแบบ ซึ่งบางคนก็เจอพระของขวัญ
ของตัวเองพูดได้ คือ เวลา มีเหตุเภทภัย พระของขวัญก็จะปลงเสียง
เตือนเจ้าของให้ไปทางโน้นทางนี้ จนกระทั่งรอดปลอดภัย หรือวันดี
คืนดี วันขึ้น 15 ค่ำ อยู่ ๆ พระของขวัญก็แสดงอานุภาพให้เจ้าของเห็น
โดยการลอยขึ้น แล้วปลงรัศมีเป็นแสงขาวนวลท่าลูกมะพร้าวลอย
ออกไป และพอถึงเวลาก็ลอยกลับคืนมา หรือบางคนก็เจออานุภาพ
ทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยจนตัวเองแปลกใจ หรือบางคนตกต้นตาลสูง ๆ
แล้วไม่เป็นอะไรก็มี หรือบางคนประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตก คนอื่น
ตายหมด แต่ตัวเองกลายเป็นคนเดียวที่รอดมาได้อย่างเหลือเชื่อ
นอกจากนี้ยังมีบางคนทีประสบอุบัติเหตุร้ายแรง โดยคนรอบข้างที่ไป
ด้วยกันเสียชีวิตหมด แต่ตัวเองซึ่งแขวนพระของขวัญติดตัวกลับรอด
ชีวิตมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทหารที่ออกรบในสมัย
สงครามเกาหลี หลวงปู่ท่านเล่าว่า

“ที่เขาเล่าในทางเกาหลี ทหารอังกฤษ อเมริกัน ทหารฝรั่งกำลัง
คุยกันอยู่ มีทหารไทยอยู่บ้าง ลูกกระเบิดทำลายมันตกลงกลางประชุม
กำลังคุยกันอยู่นั้น ปึงเดียวเท่านั้นตายหมด เหลือไทยคนเดียวมี
ของขวัญอยู่ในตัว ฝรั่งให้เหรียญกล้าหาญแก่ไทยคนนั้นยังปรากฏอยู่
นี้ความศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น”

เรื่องอภินิหารและความศักดิ์สิทธิ์ของพระของชวัญนี้ หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ปีที่ 6 สัปดาห์ที่ 280 วันจันทร์ที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2503 ได้เสนอข่าวตีพิมพ์จดหมายของ **สิปตรี วาสนา อาคมวัฒนะ** แห่งกรมผสมที่ 21 ที่เขียนมาจากเกาหลี ซึ่งได้เล่าถึง อานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของพระของชวัญที่ตนและเพื่อนอีกคนหนึ่ง ได้รับไปจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า

“กระสุนปืนใหญ่ของข้าศึกยิงถูกคลังกระสุน ไฟไหม้ถึงน้ำมัน จนเกิดเป็นแสงอร่ามไปทั่ว ผู้ที่พักอยู่ในที่นั้นต้องกระจัดกระจายไป ปืนและเครื่องเหล็กละลายไปกับกองไฟใหญ่นั้น เพื่อนทหารคนหนึ่ง ทิ้งห่อพระไว้ ตอนสาย ๆ เพลิงค่อยสงบลงจึงรีบรุดไปยังที่นั้นกัน ก็เห็นพระอันน่าประหลาดที่ห่อผ้าเช็ดหน้าแขวนเด่นอยู่กับเสาเหล็ก เป็นที่ประหลาดใจแก่ทหารทั้งหลายเป็นอันมาก เพราะแม้แต่เหล็ก ก็ยังละลาย แต่ผ้าขาวที่ห่อพระไม่ได้ลงเลขยันต์อะไร กับพระอีกองค์ หนึ่งยังคงอยู่ในสภาพปกติ มิได้เสียหายเลย เป็นพระเครื่องวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ส่วนพระเครื่องของอาจารย์ต่าง ๆ แผลกละเอียด อีกทั้ง ตนเองนั้นก็รอดตายจากสมรภูมิต่อหลายครั้ง เนื่องจากมีการ ยิงขนาดเผาขนกันไม่เว้นแต่ละวัน ก็รอดมีชัยมาได้ทุกครั้ง บางครั้ง อยู่ในวิถิปืนที่ยิงมาอย่างหนัก ถ้าไม่มีโอกาสฟ่งศูนย์กลางตัว ก็เพียง ภาวนาดังกล่าว และระลึกถึงอาจารย์คือ หลวงปู่ ก็พอแล้ว สามารถ คู้มกันได้และพลอยคู้มกันเพื่อนฝูงไปได้อีกด้วย”

29

ปาฏิหาริย์จีวรหลวงปู่

คติโบราณของคนไทยมักนิยมนำเอาผ้าจีวร หรือของที่เนื่องด้วย พระภิกษุผู้ทรงคุณวิเศษ นำติดตัวไปไหนมาไหนด้วย เพื่อความเป็นสิริมงคล แคล้วคลาดจากภัยอันตรายต่าง ๆ ซึ่งไม่ว่าจะไปออกรบ จะเดินทาง หรือไปทำภารกิจต่าง ๆ ก็จักนิยมนำเอาผ้าจีวรของเกจิอาจารย์ ที่ตัวเองนับถือ ตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ เพื่อพกติดตัวเอาไว้ ซึ่งผ้าจีวรของ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ก็เช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่มีความศักดิ์สิทธิ์มาก เพราะสิ่งใดที่เนื่องกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ล้วนมี อานุภาพอันไม่มีประมาณทั้งสิ้น

เรื่องนี้ **ลุงฉลอม มีแก้วน้อย** หลานชายของหลวงปู่ ที่เป็นอุปัฏฐากคนใกล้ชิดของท่านได้เล่าให้ฟังว่า...

อะไรที่เกี่ยวข้องด้วยหลวงปู่ ศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง อย่างลุงเอง ขอผ้าไตรครองจากหลวงปู่ไว้ ซึ่งเป็นผ้าที่หลวงปู่ท่านครองติดตัวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งลุงได้เอ่ยปากขอตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ว่า “หลวงพ่อบรรพิตถ์หลวงพ่อมรณภาพ ผมขอผ้าไตรครองหลวงปู่ไว้ปกป้องรักษา

จะได้ใหม่ครับ” ซึ่งหลวงปู่ท่านก็พยักหน้า และรับคำว่า “เออ..เอ้อ...”

ดังนั้น เมื่อหลวงปู่มรณภาพไปจริง ๆ หนึ่งในที่มอญภูฏานที่ดูแลหลวงปู่ด้วยกัน จึงได้เก็บผ้าจีวรผืนนี้ไว้สำหรับลูงฉลอม เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติให้คนใกล้ชิดหลวงปู่ ระลึกนึกถึงหลวงปู่ และที่สำคัญยังเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ที่เอาไว้คุ้มครองตนเองให้รอดปลอดภัยในทุกสถานที่

ด้วยเหตุนี้..ลูงฉลอมจึงเอาผ้าจีวรที่ตนเองได้รับมานั้น มาตัดแบ่งเป็นชิ้นส่วนเล็ก ๆ เพื่อแจกให้หมู่ญาติ ซึ่งหนึ่งในจำนวนที่ได้รับนั้น ก็มีหลานชายคนหนึ่งของลูงฉลอม ซึ่งมีอาชีพขับรถแท็กซี่ !!

ลูงฉลอมเป็นห่วงหลานคนนี้มาก เพราะกลัวว่า ทำอาชีพขับแท็กซี่แล้ว จะถูกจับปล้น หรือถูกฆ่า เพราะในช่วงนั้นมีข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก ฉะนั้นลูงฉลอมก็เลยตัดจีวรชิ้นเล็ก ๆ มอบให้หลานชายนำไปใส่กรอบห้อยคอไว้ อีกทั้งยังย้ำกับหลานชายว่า “เมื่อเอ็งจะขับแท็กซี่ทุกครั้งนะ ให้อาราธนาหลวงปู่คุ้มครอง ให้รอดพ้นจากเหตุเภทภัยต่าง ๆ นะ” ซึ่งหลานชายก็รับคำ

แล้ววันหนึ่ง หลานชายของลูงฉลอมก็ได้ประจักษ์ถึงอานุภาพความศักดิ์สิทธิ์ของจีวรหลวงปู่เข้าอย่างจัง คือ วันนั้นมีผู้มาว่าจ้างให้ขับแท็กซี่ไปต่างจังหวัด แต่ขณะที่รอผู้ว่าจ้างเข้าไปเอาของในบ้าน อยู่ๆ ก็มีชายแปลกหน้าเข้ามาจ้างวานให้ไปส่งยังสถานที่ใกล้เคียงแห่งหนึ่ง

แต่เนื่องจากหลานชายรับงานว่าจ้างเอาไว้แล้ว จึงตอบปฏิเสธไป

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ชายแปลกหน้าไม่พอใจเป็นอย่างมากที่ถูกปฏิเสธ จึงหงุดหงิดพาลเอาเท้าไปเตะ และเอามือทูปลงที่รถแท็กซี่ ซึ่งเมื่อหลานชายเห็นดังนั้น จึงรีบตะโกนบอกว่า “อย่าเตะ..ๆ นี่มันรถของผมนะ” เมื่อหลานชายพูดอย่างนั้น ชายแปลกหน้าก็เลยบันดาลโทสะยกใหญ่ จึงควักปืนที่พกติดตัวขึ้นมาทันที โดยกะจะยิงให้ตาย!!

พอหลานชายลungeหลอมเห็นดังนั้น ก็ตกใจสุดขีด นึกขึ้นทันทีว่า มันเล่นกันขนาดนี้เชียวนะหรือ นอกจากเตะรถแล้ว ยังจะควักปืนมายิงอีก พอหลานชายเห็นท่าไม่ดี จึงรีบวิ่งหนี ซึ่งชายแปลกหน้านั้นก็รีบวิ่งตามมาติด ๆ พร้อมกับยกปืนไล่ยิงหลานชายที่เดียว 6 นัดซ้อน แต่โชคเข้าข้าง... เพราะกระสุนไม่โดนหลานชายเลยแม้แต่นัดเดียว

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้หลานชายของลุงหลอม ทวีความตกใจขึ้นไปอีก แล้วเสียหลักสะดุดขาตนเองวิ่งหกล้มลงไปกองกับพื้น ทันใดนั้นเอง!!! ชายแปลกหน้าก็กระโดดนั่งคร่อมล็อกตัวหลานชายทันที พร้อมกับเอาปืนจ่อที่แฉกหน้าผาก โดยกะจะยิงให้ตาย

ช่วงเวลาที่วิกฤตใกล้ความตายนี้เอง หลานชายของลุงหลอมก็ตะโกนออกมาอย่างสุดเสียงว่า “หลวงพ่อ..ช่วยด้วย ๆ” และขณะเดียวกัน ชายแปลกหน้าก็ไม่รอช้า รีบเหนี่ยวไกปืนยิงแซะแรกเลย

แต่อนิจจา.. ลูกปืนไม่ยอมออก ชายแปลกหน้าก็ไม่ยอมแพ้ จึงเหวี่ยงไกต่อไปอีก และพอกดยิง..กระสุนก็ไม่ออกอีก เลยทำให้ ชายแปลกหน้ายิ่งโมโหหนักขึ้นไปอีก จึงเงื้อแขนจะเอาปืนที่อยู่ ในมือตบกลางแสงหน้าซัดให้ตายตรงนั้น

ขณะเสี้ยววินาทีระทึกที่ปืนกำลังฟาดลงที่แสงหน้านั้นเอง!!!
อยู่ ๆ ชายแปลกหน้าคนนั้น และหลานชายลุงฉลอม ก็เห็นผ้าจิวร ผืนใหญ่ลอยมาปาดหน้าชายคนนั้นทันที จนชายแปลกหน้าเกิด อากาหงะ ตกใจ แล้วล้มลงไปกองกับพื้น จากนั้นก็เกิดความกลัว ขึ้นทันที และวิ่งหนีไปในที่สุด ทำให้หลานชายของลุงฉลอมรอดชีวิต มาอย่างหวุดหวิด !!!

ลุงฉลอม..ได้เปิดเผยถึงความรู้สึกที่มีต่อจิวรของหลวงปู่ผืนนี้ ว่า แม้แต่ตัวลุงเอง ซึ่งมีอายุ 80 กว่าปีแล้ว ก็พกจิวรชิ้นนี้ติดตัวตลอดเวลา เพราะมันทำให้ลุงนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ หวนนึกถึง ภาพเก่า ๆ ตอนที่เป็นอุปัฏฐากดูแลหลวงปู่ และพอຍิ่งนึกก็ยั้งปลื้ม ก็เลยเอาจิวรชิ้นเล็ก ๆ นี้ติดตัวตลอด ซึ่งไม่ว่าลุงจะไปไหน ลุงก็จะ แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุทุกครั้งอย่างเหลือเชื่อ คือ มันเกือบจะเจอนะ แต่ก่อนที่ลุงจะเจอ คนอื่นเขาเจอไปก่อน หรือไม่อุบัติเหตุก็เกิดตาม หลังลุงไปแค่นิดเดียว คือ คนที่ถัดจากลุงเจอแทนทำให้ลุงแคล้วคลาด ปลอดภัยทุกครั้ง...

30

เห็นบ้านเมืองในอนาคต

สมัยก่อนนั้น วัดปากน้ำยังไม่มีถนนตัดเข้าไปถึง ดังนั้นผู้ที่จะเดินทางมาวัดปากน้ำ ต้องมาทางเรือ หรือเดินตามทางเท้าแคบ ๆ ต่อมาหลวงปู่จึงได้สั่งให้ตัดถนนที่มีความกว้างขนาดเท่ารถยนต์แล่นได้ผ่านเข้ามาในวัด จึงทำให้ถนนสายนี้กลายเป็นถนนที่ใหญ่ที่สุดในวัด ตอนนั้นผู้คนทั้งหลายพากันประหลาดใจว่า ทำไมหลวงปู่จึงให้ตัดถนนใหญ่โตอะไรขนาดนั้น !! ซึ่งท่านก็ตอบว่า ต่อไปรถยนต์จะเข้าถึงวัด แต่ก็มีหลายคนที่ไม่เชื่อคำพูดของท่าน เพราะยังไม่เห็นวิแววว่าจะเป็นไปได้ อีกทั้งการเดินทางไปวัดปากน้ำสมัยนั้น นิยมไปกันทางเรือ จึงทำให้บางคนถึงกับพูดว่า “อีกร้อยปี..รถยนต์ก็ยังไม่ถึงวัด” แต่แล้วหลังจากที่หลวงปู่ท่านมรณภาพได้ 2 ปี เท่านั้น รถยนต์ก็แล่นเข้าไปจอดถึงในวัดจริง ๆ ตรงตามที่หลวงปู่พยากรณ์ไว้ทุกประการ

ซึ่งเรื่องทำนองนี้ **ลุงสมจิตร จรรย์ศรี** ได้เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่เคยพูดให้ลุงฟังว่า ต่อไปยุคเอ็ง จะได้เห็นปราสาท 3 ฤดู ซึ่งพอลุงฟังก็หัวเราะ เพราะไม่เชื่อหลวงปู่ แต่ปรากฏว่า ต่อมามีคอนโดมิเนียม

ติดแอร์ทำให้นอนหลับสบายทั้ง 3 ฤดู คือ ปรับให้ร้อนให้หนาวตามใจ
ได้ทุกฤดู

และหลวงปู่ยังพูดอีกว่า อีกหน่อยจะไม่ต้องใช้หม้อดินหุงต้ม
จะมีหม้อทิพย์ จะมีหูกทิพย์ ตาทิพย์ ซึ่งพอลุงฟังก็หัวเราะอีก คิดว่า
หลวงปู่ท่านพูดไปเรื่อย แต่ต่อมาปรากฏว่า มีนวัตกรรมใหม่เกิดขึ้น
คือ มีหม้อหุงข้าวแบบเปิดปิดติดบีบ มีโทรทัศน์ มีโทรทัศน์ ซึ่งหลวง
ปู่ท่านก็หมายถึงหูกทิพย์ ตาทิพย์

และที่สำคัญหลวงปู่ท่านยังบอกอีกว่า คลองจะเป็นถนน ถนน
จะเป็นเส้นขนมจีน ซึ่งปัจจุบัน ก็คือ ทางด่วน

นอกจากนี้ หลวงปู่ท่านยังบอกอีกว่า ต่อไปจะมีถนนสายใหญ่
สายนี้จะไปจังหวัดตราด จังหวัดชลบุรี ซึ่งก็คือ ถนนสายบางนาใน
ปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่ตอนช่วงหลวงปู่พยากรณ์นั้น ถนนสายบางนายังเป็น
สวนเป็นทุ่งนาอยู่เลย แต่หลวงปู่ท่านรู้ท่านเห็นผังบ้านเมืองล่วงหน้า
เป็นสิบ ๆ ปี

31

ข้าวหลวงปู่..ทำให้อึดทึพย

ลุงฉลอม มีแก้วน้อย หลานชาย ผู้เป็นอุปัฏฐากของหลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ขณะที่หลวงปู่อาพาธ จะมีน้อง ๆ หลาน ๆ ของท่านมาคอยดูแลอุปัฏฐาก คือ จอง อาผง อาแบน อาแกละ อาเทพ พี่เริง และตัวลุงฉลอมเอง รวมแล้ว 7 คน ซึ่งอุปัฏฐากทั้ง 7 คน จะกินอาหารที่เหลือจากหลวงปู่ทุกวัน แต่เป็นที่อัศจรรย์มาก คือ อาหารที่เหลือจากหลวงปู่ก็ไม่ได้เหลือเยอะแยะอะไรเลย และก่อนที่ทุกคนจะมานั่งกินรวมกัน ต่างก็คิดตรงกันว่า ถ้าไม่อึด ค่อยไปซื้อข้าวข้างนอกมากินเพิ่ม และเมื่อคิดดังนั้น ต่างคนก็ต่างกินข้าวที่เหลือจากหลวงปู่กันแค่คนละคำสองคำ แต่พอกินเข้าไปแล้ว ทุกคนก็แปลกใจว่า ทำไมถึงรู้สึกอึดและไม่หิวอีก หน้าข้าวบางวัน ลุงประยูรและแม่ชีท้วม ซึ่งมาเยี่ยมหลวงปู่ที่โรงพยาบาล ก็จะมานั่งกินด้วย ซึ่งรวมแล้วเป็น 9 คน ซึ่งแม้จะมีตัวหารเพิ่ม แต่กินแล้วก็ยังอึดอยู่ดี ซึ่งพวกอุปัฏฐากของหลวงปู่ทั้ง 7-9 คนนี้ กินกันแบบนี้เป็นแรมปี ก็ไม่รู้สึกริว แถมน้ำหนักยังไม่ลดอีกด้วย จนทุกคนได้แต่นั่งแปลกใจกันเองและพยายามถามกันไปกันมาว่า อึดไหม ซึ่งทุกคนก็ยืนยันว่าอึดอย่างไม่น่าเชื่อ...

32

บอกเวลามรณภาพ

หลวงปู่ท่านเป็นผู้มีญาณทัสสนะแม่นยำ จึงทำให้ท่านรู้เวลามรณภาพของตัวเอง ดังนั้นในปี พ.ศ. 2497 ก่อนที่หลวงปู่จะมรณภาพ 5 ปี ท่านจึงเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งในวัดและนอกวัดเป็นกรณีพิเศษ ศาลาการเปรียญ เพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณจะถึงกาลมรณภาพในอีก 5 ปีข้างหน้า

ซึ่งท่านก็ได้สั่งลูกศิษย์ลูกหาไว้ว่า ภารกิจงานใดที่ท่านได้ดำเนินไว้ดีแล้ว ก็ขอให้ช่วยกันสานต่อทำภารกิจนั้น ๆ ต่อไปเรื่อย ๆ โดยอย่าทอดทิ้ง อีกทั้งหลวงปู่ยังได้ชี้แจงโครงการพัฒนาวัดปากน้ำในอนาคต ว่าให้คณะศิษย์ช่วยกันทำต่อไปให้สำเร็จ

ซึ่งต่อจากนั้นอีก 2 ปี คือ ในช่วงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2499 หลวงปู่ท่านก็เริ่มอาพาธ จากนั้นท่านก็ตัดสินใจเผาศพโยมแม่ของท่าน ในปี พ.ศ. 2500

หลวงพ่อบุญยืน แห่งวัดหัวเขา จ.สุพรรณบุรี หรือ พระพุทธ-
ศาสนโสภณ ที่เคยทำวิชาอยู่กับหลวงปู่ได้เล่าให้ฟังว่า ในวันที่ 1
กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 ซึ่งหลวงปู่ท่านเห็นในที่ว่า ในไม่ช้าท่านจะ
ต้องมรณภาพแน่ ๆ ท่านจึงเรียกพระ เณร แม่ชี ที่ได้ธรรมกายมารวม
กันหมดในโรงงานทำวิชา และหนึ่งในนั้นก็มีหลวงพ่อบุญยืนอยู่ด้วย
จากนั้น..หลวงปู่ท่านก็สั่งงานในขณะที่ท่านเอนหลังล้มตาว่า “เออ..
พระ เณร ชีปุ๊ก ชีญานี้ ตรีธา ทองแท้ ให้อยู่ในโรงงาน ทำโรงงาน
แต่ชีลูกจันทร์ (ขนนกยูง) ต่อไปจะต้องทำงานใหญ่แทนหลวงพ่อ
ต้องทำงานนอกโรงงานอย่างไต่ดิ่งที่สุด ใหญ่ที่สุด สายธาตุสาย
ธรรมเขาสั่งอย่างนั้น” จากนั้นท่านก็นิ่ง และพอวันที่ 2 กุมภาพันธ์
ท่านก็พูดน้อยลง จนกระทั่งวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 เวลา
15.05 น. ท่านก็มรณภาพด้วยอาการสงบ...

33

พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น

ก่อนหลวงปู่มรณภาพ ท่านสั่งไว้ว่าอย่าเผาศพท่าน เพราะ
ท่านบอกว่า “พระตาย..จะเลี้ยงพระเป็น ให้คอยดูแลต่อไป” เพราะ
จะมีคนไปทำบุญสวดพระอภิธรรมร่างของท่านเรื่อย ๆ และเขาก็จะ

ไปทำบุญที่วัดปากน้ำ ซึ่งก็เป็นอย่างที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด คือ ปัจจุบันวัดปากน้ำเจริญรุ่งเรืองมาก มีสิ่งปลูกสร้างเพื่องานพระพุทธศาสนาจนแน่นขนัดทั่วทั้งพื้นที่ มีเจ้าภาพไปทำบุญที่วัดปากน้ำไม่ขาดสาย **ซึ่งปัจจุบันมีคนไปจองเป็นประธานกฐินพระราชทานล่วงหน้านานถึง 454 ปี** นับเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก ซึ่งสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ท่านได้เมตตาแล้วว่า ทางสมาคมศิษย์หลวงปู่วัดปากน้ำได้เป็นผู้ริเริ่มทำตรงนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 ซึ่งก็มีพุทธศาสนิกชนจองเป็นประธานเอกในการถวายผ้าพระกฐินพระราชทานเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้ในปัจจุบันมียอดผู้ที่จองเป็นประธานเอกยาวนานไปจนถึงปี พ.ศ. 3008 คือ จองล่วงหน้านานถึง 454 ปี ซึ่งผู้ที่จองคนล่าสุด ซึ่งจะได้เป็นประธานเอกใน พ.ศ. 3008 เป็นแม่ชีภายในวัดปากน้ำ ชื่อว่า แม่ชีปัทมา วงศ์สุนทร ส่วนผู้ที่ได้เป็นประธานเอกในปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2554) คือ นายชนะ กาญจนวัฒน์ อายุ 65 ปี นักธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ ที่จองเป็นประธานเอกล่วงหน้านานถึง 37 ปี และสำหรับปัจจัยที่ได้จากการทอดกฐินในปี พ.ศ. 2554 นี้ จะนำไปสมทบทุนจัดสร้างพระมหาเจดีย์มหาธีรราชมณฑล ที่จะมีพิธีสมโภชในปี พ.ศ. 2555 อีกทั้งจะมีคณะพระภิกษุสงฆ์มากถึง 1,500 รูป เติมนุติคุณอภัยคุณูปการของคำแท้ของหลวงปู่วัดปากน้ำขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง จากวัดพระธรรมกายไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ระหว่างวันที่ 2-6 เมษายน พ.ศ. 2555 เพื่อไปประดิษฐาน ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญด้วย...

34

ชื่อรอด..แต่ไม่รอด

วิชาธรรมกายเป็นวิชาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หายสาบสูญไปหลังจากพุทธปรินิพพานประมาณ 500 ปี ซึ่งหลวงปู่ท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน และค้นพบขึ้นมาใหม่ วิชานี้มีคุณวิเศษอันไม่มีประมาณ และได้สร้างความอัศจรรย์ให้กับวงการพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก หากคนไม่ได้มาปฏิบัติ หรือไม่ได้เห็นอานุภาพกับตาตัวเองจริง ๆ ก็จะเชื่อได้ยาก เช่น วิชาการระลึกชาติ การรู้วาระจิต การดับเดือนดับดาว การปิดลูกระเบิดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 การรักษาโรค ฯลฯ

ซึ่งความมหัศจรรย์อันไม่มีประมาณนี้ ทำให้คนที่ไม่ได้มาศึกษา มักจะกล่าวหาว่า หลวงปู่อดอุตรินุสธรรม ทั้ง ๆ ที่ คำว่าธรรมกาย ก็มียืนยันไว้ในพระไตรปิฎกอย่างชัดเจนหลายแห่ง แต่หลวงปู่ท่านก็ไม่หวั่นไหว และยิ่งไปกว่านั้น.. ท่านยังทำการสอนและเผยแผ่วิชาธรรมกายจนกลายเป็นที่ยอมรับ และมีคนหันมานับถือศรัทธาท่านเป็นจำนวนมหาศาล

แต่ก็มีคนกลุ่มหนึ่ง ที่รู้สึกไม่พอใจหลวงปู่ ถึงขนาดพูดเหยียดหยามถึงขั้นรุนแรงว่า “ใครอยากเป็นอสุรกาย จงไปเรียนธรรมกายที่วัดปากน้ำ” ซึ่งข่าวนี้ก็ได้ทราบถึงหลวงปู่ จึงทำให้ท่านได้พูดว่า

“คนเช่นเราไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเราเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า “ธรรมกาย” มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสังขารของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะกลบก็กลบได้เพียงชั่วครวไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง...”

ด้วยความที่มีคนไม่เข้าใจหลวงปู่หลายเรื่อง จึงทำให้เกิดเหตุการณ์อันไม่คาดคิดขึ้น คือ เกิดอาชญากรรมขึ้นในวัด ซึ่งวันนั้นพระกมล ศิษย์ที่ถูกใจของหลวงปู่ในด้านเทศนา ใช้ปฏิภาณ และด้านปฏิบัติขั้นดี เทศนาหัวข้อธรรมเกี่ยวกับพระกรรมฐาน ซึ่งหลวงปู่ก็ฟังอยู่ด้วย และเมื่อเทศน์เสร็จแล้ว ในช่วงเวลาประมาณ 20.00 น. เป็นช่วงเวลาต่างคนก็ต่างแยกย้ายเตรียมกลับที่พักของตน

แต่ทันใดนั้นเอง!!! มีผู้ร้ายเข้ามาลอบสังหารหลวงปู่วัดปากน้ำที่หน้าศาลาการเปรียญ ขณะที่หลวงปู่กำลังออกมาจากศาลา

เพื่อกลับกฎ โดยผู้ร้ายได้ใช้ปืนยิงหลวงปู่ ทำให้กระสุนถูกจิ๋วรทำน ทะลุ 2 รู และผู้ร้ายก็เอาปืนยิงนายพร้อม ซึ่งเป็นอุปัฏฐากผู้ติดตาม ทำให้กระสุนถูกปากนายพร้อมทะลุแก้ม เป็นแผลสาหัส แต่ไม่ถึงแก่กรรม

ครั้นภายหลังก็จับผู้ยิงได้ **ชื่อนายรอด** แต่หลวงปู่ท่านก็เมตตา ไม่ถือโทษโกรธ ไม่เอาเรื่องเอาความอะไรเลย แต่เจ้าหน้าที่ดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ยอม จึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า ต้องเป็นไปตามกฎหมาย เพราะหากไม่ทำตามกฎหมาย อีกหน่อยกฎหมายจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นนายรอดที่ลอบยิงหลวงปู่ก็ติดคุกอยู่นาน จนกระทั่งถึงกำหนดวันที่นายรอดจะต้องออกจากคุก ซึ่งหลวงปู่ท่านได้เห็นในที่ และทักขึ้นว่า **วันนี้นายรอดออกจากคุก แต่จะไม่รอด** ซึ่งก็จริง ๆ คือ เมื่อนายรอดออกจากคุกมาแล้ว ก็โดนคู่อริยิงตายทันที

นับจากนั้น... ชื่อเสียงของหลวงปู่ก็โด่งดังขึ้นไปอีก จนมีศิษยานุศิษย์หันมาให้ความเคารพนับถือท่านอย่างล้นหลาม แต่คนไม่ชอบท่านก็ยังมีอยู่ **จึงทำให้มีคนลอบวางยาพิษหลวงปู่โดยแอบใส่ในภัตตาหารของท่าน** แต่หลวงปู่ท่านก็เห็นในญาณ ท่านจึงรู้ล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง และถ้ารับประทานอาหารไหนมียาพิษ หลวงปู่ท่านจะเอาช้อนเงินจุ่มลงไปเพื่อพิสูจน์ให้ดู แล้วช้อนเงินก็จะเปลี่ยนเป็นสีดำทันที ตรงนี้ปู่ผง (น้องชายที่เป็นอุปัฏฐากของหลวงปู่)

เคยเล่าให้น้องฟังว่า มีครั้งหนึ่งหลวงปู่ท่านไม่ยอมบอก อยู่ ๆ ก็บอกแค่ว่า..ให้เอาอาหารในสำรับไปทิ้ง ทำให้อุปัฏฐากนึกเสียตายไม่ยอมทิ้ง เลยเอาไปวางไว้ก่อน แต่พอดีมีหมาแมวมากินทำให้หมาแมวตายทันที หลวงปู่จึงตำหนิ... พร้อมทั้งพูดว่า..ก็ในสำรับมันมียาพิษ !!

สิ่งที่น่าทึ่งมากก็คือ ผู้ที่แอบลอบวางยาพิษเพื่อทำร้ายหลวงปู่ไม่เคยทำสำเร็จเลยแม้แต่ครั้งเดียว อีกทั้งยังไม่มีใครทำอะไรท่านได้เลย ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้หลวงปู่มีชื่อเสียงขจรกระจายเลื่องลือขึ้นไปอีก คือ ดังอย่างไม่ต้องโฆษณา ทำให้ท่านมีลูกศิษย์ลูกหาเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ **จนมีแต่คนบอกว่า หลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริง** แต่หลวงปู่กลับบอกว่า “**ธรรมกายต่างหากละ..ที่ศักดิ์สิทธิ์**” ซึ่งถ้าพูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของวิชาธรรมกายแล้ว มีเรื่องหนึ่งที่ปู่ผมเล่าให้น้องฟัง ในช่วงหลวงปู่ทำวิชาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ว่า...

อยู่ ๆ ก็มีลูกระเบิดตกลงกลางวงฉัน ทำให้ทุกคนตระหนกตกใจกันมาก แต่หลวงปู่ท่านก็นิ่ง ๆ แล้วบอกว่า “ไหนให้ลองเอาระเบิดลูกนี้ไปพิสูจน์ดูสิว่า มันด้านรีเปล่า..?” ซึ่งปรากฏว่ามันไม่ด้าน..!! จึงเป็นเหตุทำให้เกิดความฮือฮาและแปลกใจกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชว่า แล้วทำไมมันถึงไม่ระเบิด!!! ซึ่งปู่ผมก็พูดว่า.. “ก็บุญและอานุภาพวิชาธรรมกายละซี..” จะเป็นอย่างไรไม่ได้ และหลังจากนั้นวิชาธรรมกายก็ได้เผยแผ่อย่างกว้างไกลขึ้นไปอีก จนมี

ผู้หันมาสนใจนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมกันมาก และเข้าถึงพระธรรมกาย จนเกิดพยานทางศาสนาขึ้นอย่างมากมาย และกลายเป็นที่ยอมรับ มาอย่างยาวนานนับตั้งแต่บัดนั้น...

ถ้าสังเกตให้ดีจะพบว่า หากวิชาธรรมกายของหลวงปู่ เป็นของเทียม คือ มิใช่ของแท้ หรือไม่ประกอบด้วยเหตุและ ผล หรือไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติแล้ว ถึงแม้จะโด่งดังได้.. ก็ จะโด่งดังเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ดับไปในที่สุด

แต่ตรงกันข้ามวิชานี้กลับสืบทอดกันมาเป็นมรดกอย่าง ช้านาน อีกทั้งยังรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ ทำให้มีผู้สนใจและปฏิบัติ ธรรมตามอย่างท่านมายาวนานกว่า 95 ปีแล้ว (เริ่มนับตั้งแต่ พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นปีที่หลวงปู่บรรลุนิพพาน ค้นพบวิชาธรรมกาย)

บทที่ 3

เรื่องไม่ลับ แต่คนรุ่นหลังไม่รู้ (ที่น้ำองุ่นคุยกับปู่ผง)

ปู่ผง มีแก้วน้อย

ปู่ผงหลัง:

เป็นหนึ่งในอนุปฏิฐากใกล้ชิดหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และมีศักดิ์เป็นน้องชายหลวงปู่ เพราะพ่อปู่ผงเป็นโยมหน้าของหลวงปู่

ปัจจุบัน:

ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ 90 ปี

นางอุ้น สุขเจริญ

ปทุมหลัง:

มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะทวดของ
นางอุ้นเป็นพี่สาวของโยมแม่หลวงปู่

ปัจจุบัน:

อายุ 67 ปี อยู่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

การตายของมนุษย์ อาจทำให้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์
คนนั้นดับลงไปด้วย แต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะเลื่อนร่างไปมากกว่า
นี้ เราจึงตัดสินใจเดินทางไปยังบ้านเกิดของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อไป
พบกับนางอุ้นที่ จ.สุพรรณบุรี เพื่อมาสืบค้นถึงบุคคลในประวัติศาสตร์
แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม โดยมีนางอุ้นเป็นคนเล่า และ
เรื่องที่เล่าก็ไม่ใช่ความลับ แต่เป็นเรื่องที่คนรุ่นหลังไม่รู้ หรือรู้ไม่หมด

ในวันนี้... เรากำลังเปิดเผยให้ท่านรู้เรื่องราวทั้งหมด ประดุจ
อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยกัน

น้ำองุ่นเป็นหลานของหลวงปู่ที่ไปมาหาสู่กับปู่ผิงบ่อย ๆ จวบ
จนวาระสุดท้ายของชีวิตปู่ผิง เรื่องที่น้ำองุ่นเล่าเป็นเรื่องราวที่ได้พุด
คุยกันตามประสาญาติสนิทกับปู่ผิง ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในความทรงจำ
ที่ชัดเจนของน้ำองุ่น และจะมาถ่ายทอดให้เราได้รับรู้กัน

ปู่ผิง เป็นคนสุพรรณบุรีโดยกำเนิด มีอาชีพค้าไม้ค้าต้นไม้
ปู่ผิงจะชอบเอาไม้ค้าต้นไม้ไปขายแถวบางมด พอไปบางมดที่ไรก็
แวะไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ซึ่งตอนที่หลวงปู่เริ่มป่วย ญาติ ๆ ของ
ท่านต่างส่งลูก ๆ ของตัวเองไปคอยช่วยอุปัฏฐาก รวมแล้วทั้งหมด
6 คน **หนึ่งในนั้นก็คือ ปู่ผิง** ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญ ผู้มีศักดิ์
เป็นญาติพี่น้องของหลวงปู่ที่ได้อุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ก่อนที่
ท่านจะมรณภาพเป็นเวลาถึง 2 ปีเต็ม ปู่ผิงเล่าให้น้ำองุ่นฟังว่า ได้
ไปอุปัฏฐากหลวงปู่วัดปากน้ำ ตอนอายุ 40 กว่า ๆ ตอนนั้นหลวงปู่
อายุประมาณ 70 กว่าปี อุปัฏฐากจนกระทั่งท่านมรณภาพ ช่วงที่
หลวงปู่ป่วยท่านไม่เอาใคร หมอที่โรงพยาบาลถามท่านว่า ทำไม
ไม่เอาพระลูกวัดมาดูแล ท่านบอกไม่เอา เอาน้องชายดีกว่า คนอื่น
ไม่เอา นี่ท่านพูดเอง

ถึงแม้ท่านจะป่วย แต่ท่านตื่นตี 4 เป็นประจำ ปู่ผิงก็จะเอาน้ำ
มาให้ท่านล้างหน้าล้างตา หลวงปู่มีเก้าอี้หวายอยู่ตัวหนึ่ง ท่านนั่งอยู่

บนนั้น ปู่ผงก็นั่งอยู่ตรงนั้น คอยจนกว่าอาหารจะมา ประมาณ 5 กว่า ๆ อาหารมาแล้ว ก็เอามาจัดเตรียม ท่านก็จะฉัน เวลาฉัน ท่านจะตะล่อมข้าวให้กลมอยู่กลางจาน แล้วตักที่ละเอียด ๆ ท่านจะทำให้ข้าวในจานกลมตลอด พอฉันเสร็จท่านก็นั่งรับแขก เมื่อหมดเวลา รับแขก ท่านก็ไปทำงานของท่าน คือนั่งวิปัสสนา พอ 5 โมง ถึงจะออกมาฉันเพล เสร็จแล้วก็รับแขกต่อเลย พอรับแขกเสร็จ ก็ไปทำงานของท่านต่อ

ตอนหลังท่านป่วยมากทำอะไรไม่สะดวก เวลาจับอะไรมือก็จะสั่น เวลาตักข้าวก็สั่นหกล้ม ปู่ผงต้องป้อนท่าน ความอดทนของท่านเด็ดขาดเลย ยิ่งช่วงที่ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช นอนอยู่ที่นั่น 6 เดือน ท่านไม่เคยบ่นว่ากูเมื่อยตรงนั้น เมื่อยตรงนี้เลย ไม่เคยบ่นเจ็บปวดอะไรเลย อดทนจริงๆ แกมขนาดป่วยท่านก็ยังรับแขก แต่ทางโรงพยาบาลให้เข้าเยี่ยมเป็นเวลา ไปกันเยอะแยะเลย หลวงปู่ท่านก็นั่งหลับตาบนเก้าอี้ พกญาติโยมก็นั่งสมาธิล้อมท่านอยู่ เป็นอย่างนี้ทุกวัน วันพฤหัสบดีจะมากกว่าเพื่อน

ช่วงที่ปู่ผงอุปฐากหลวงปู่อยู่ ช่วงท่านสบาย ๆ ท่านก็ออกมา นั่งเก้าอี้คุยกับปู่ผงว่า “ไฉน..ที่พวกมึงมาพยาบาลกูนะ พวกมึงเบื่อกันไหม” ปู่ผงก็ตอบท่านไปว่า ไม่เบื่อ หลวงปู่ท่านก็พูดว่า “ที่พวกมึงพยาบาลกูนะ มึงรู้ใหม่ว่า มันดีร้อยดีพันแล้วนา ที่มึงปฏิบัติ กูเนี่ย.. มึงปฏิบัติพระอื่น 10 องค์ ยังไม่เท่าปฏิบัติกูองค์หนึ่งหรอก” ตอนนั้น..แม่ชีถนอมก็นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แม่ชีถนอมเป็น

แม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกาย หลวงปู่จึงให้ไปดูว่า ผู้ปฏิบัติหลวงปู่ ตายแล้วจะไปไหน แม่ชีถนอมนั่งเข้าที่ดูอยู่พักหนึ่งแล้วตอบว่า “คนปฏิบัติหลวงปู่ต้องขึ้นสวรรค์เจ้าคะ..อย่างน้อยก็ดาวดึงส์”

ที่ภูมิจของหลวงปู่ท่านไม่มีสมบัติอะไรเลย ไม่มีอะไรเลยจริง ๆ ถ้าเป็นพระอื่นต้องมีบ้าง ความจริงท่านจะซื้ออะไรก็ได้ เงินท่านถมถืด เยอะแยะไป แต่ท่านไม่เอาเลย มีแต่อัฐบริวารและที่นอนที่ท่านใช้ อยู่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มีเลย เพราะท่านไม่สะสม มีคนไปทักท่านว่า “โโฮโฮ! หลวงปู่สร้างตึกอะไรให้พระอยู่ แล้วหลวงปู่มาอยู่อย่างนี้ ทำไมหลวงปู่ไม่สร้างที่อยู่ให้มันดีบ้างล่ะ” ท่านบอกว่า ไม่เอา “เรา ให้เขามีความสุขก็พอใจแล้ว เราจะอยู่ยังไงก็อยู่ได้ จะกินยังไงก็กิน ได้ ให้เขามีความสุขก็แล้วกัน เขามาอยู่กับเรา ต้องให้มีความสุขแก่ เขา อย่าให้เดือดร้อน ให้ได้รับความร่มเย็น โรงเรียนมี ครูมี อยาก เรียนก็เรียนเลย ใครอยากบิณฑบาตก็ไป ใครไม่ไป ก็มีข้าวให้”

จากนั้นน้ำองุ่นก็เล่าถึงชีวิตส่วนตัวของปู่ผองว่า “ตั้งแต่น้ำรู้จัก ปู่ผองมา น้ำก็เห็นชีวิตแก่ลำบากมาก ตั้งแต่นั้นยังไม่มีครอบครัว หรือ ตอนมีครอบครัวแล้วก็ลำบาก บ้านที่ปู่ผองอยู่ น้ำไม่อยากจะให้ใครไป เลย เพราะสภาพมันแย่มาก เป็นกระต๊อบไม้เก่า ๆ เล็ก ๆ พื้น ที่ กิน ที่นอน ครูว์ ทุกสิ่งทุกอย่างใช้พื้นที่เดียวกันหมด ใต้ถุนบ้านก็ สกปรก ยุ่งชุมเป็นน้ำครำเหม็น ๆ ปู่ผองมีชีวิตที่ลำบากยากจนถึงขนาด หลวงปู่ท่านต้องเอ่ยปากให้ปู่ผองทำบุญ

ตรงจุดนี้...ปู่ผิงเคยเล่าให้น้าฟังถึงตอนที่หลวงปู่พูดกับปู่ผิงไว้ว่า “ไอ้ผิง..มึงเอาเงินมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับกู” ซึ่งปู่ผิงก็ตอบท่านไปว่า “ทำไมจะต้องมาเอาเงินกับผมด้วยละ หลวงพี่ ก็รู้ว่าผมไม่มี ให้ไปเอากับนายห้างสวัสดิ์หรือคุณนายล้อมดี เขาก็สร้างให้แล้ว” หลวงปู่ก็บอกปู่ผิงว่า “ไอ้ผิง..ที่มึงยากจนอยู่ทุกวันนี้ เพราะมึงไม่มีสายสมบัติติดตัวมาเลย มันถึงได้ยากจน ถ้ามึงเอาเงินมาทำบุญกับกู 25 บาทเนี่ย เท่ากับมึงจะมีสมบัติพันล้านติดตัวเชียวนะ ภพชาติต่อไปมึงจะไม่จนแบบนี้” จากนั้นปู่ผิงก็เลยไปหาเงินมา 25 บาทมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับหลวงปู่ และหลวงปู่ก็บอกต่อว่า “ที่มึงทำบุญกับกูนะ ถูกพระธรรมกายนับบอสงไชยองค์ไม่ถ้วนทีเดียว ต่อไปคำว่าจนไม่ต้องพูดกันละ ต่อไป อี๊กก็ภพก็ชาติ ก็มีสายสมบัติติดตัวไป จะไม่ยากไม่จนอีก”

พอน้าฟังปู่ผิงเล่าเรื่องนี้จบ แล้วได้มารู้ถึงบุญกรรมของแกที่หลังว่า ที่ปู่ผิงจนมาก ก็เพราะอดีตชาติแกเคยเกิดเป็นมหาดเล็กที่ไม่ชอบทำทาน และคิดเสียดายทรัพย์ที่พระราชอาเมาบริจาค และมักคิดในใจกลัวว่าสมบัติพระราชอาจะหมด ด้วยกรรมนี้เอง ทำให้ปู่ผิงเกิดมาชาตินี้ ทั้งจน ทั้งลำบาก นี่ขนาดแกแค่คิดเสียดายแทนนะ แล้วควนที่ห้ามทำบุญกับหลวงปู่ หรือขวางการทำบุญกับท่าน น้ำไม่อยากจะนึกเลยว่าชาติหน้าเขาจะลำบากยากจนขนาดไหน

น่าจะเรื่องนี้มันให้ข้อคิด..เพราะจริง ๆ หลวงปู่ท่านไม่ได้อยากได้เงินของปู่ผิงเลยสักนิด เพราะมีคนแห่ไปทำบุญกับท่านเหลือเพื่อ

และท่านจะช่วยปู่ผอง โดยให้เงินปู่ผองไว้ใช้โดยไม่ต้องลำบากก็ยิ่งได้ แต่หากใช้วิธีนี้ ชาติน้าปู่ผองก็ยิ่งลำบากยากจนอยู่ดี แต่ท่านคิดช่วยปู่ผองโดยบอกให้ปู่ผองทำบุญ ทั้ง ๆ ที่เงิน 25 บาท มันมากสำหรับปู่ผองจริง ๆ แต่ท่านก็ยังให้ปู่ผองทำ เพื่อไม่ให้ปู่ผองต้องเกิดมาจนอีกชาติหน้า

หลังจากที่ปู่ผองทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว ท่านได้มอบพระของขวัญให้ปู่ผององค์หนึ่ง ท่านบอกว่า “ให้เก็บพระของขวัญไว้ให้ดี มีงูใหม่ ถ้าใครเอาไปบูชาเท่ากับมีสมบัติเป็นพันล้านทีเดียว ถ้าบูชาดี ๆ ก็เท่ากับมีสมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว” ซึ่งปู่ผองก็ได้ทำตามที่หลวงปู่แนะนำและนำพระของขวัญพกติดตัว จนได้พบกับอานุกาฬในวันที่ยืนรอเมล็ดจากสุพรรณมานครปฐม พอรถเมล็ดวิ่งมาถึงสามแยกก็คิดว่าทั้งคัน คนในรถ 11 คน หัวร้างข้างแตก แขนหัก เลือดออก แต่ปู่ผองไม่เป็นอะไรเลย ซึ่งปู่ผองอัศจรรย์ใจมาก อีกหนครั้งที่หลานชายแกขับแท็กซี่ไปชนมา รถพังหมด ใครเห็นก็นึกว่าไม่รอด พอถามว่า.. “มีงูรอดมาได้ยังไงวะ” หลานชายก็บอกว่า “เหมือนมีคนจับอุ้มออกไป” ซึ่งในรถมีรูปหลวงปู่วัดปากน้ำแปะอยู่หน้ารถ ทำให้รอดมาได้

ตั้งแต่ปู่ผองรู้จักวัดพระธรรมกาย แกก็ได้ไปวัด แต่ก็ไปไม่ค่อยไหว เพราะชรามากแล้ว ถ้าจะไปต้องให้คนพาไป แต่น้ำสังเกตเห็นว่า ปู่ผองปีติดีใจในทุกครั้ง ไม่ว่าจะไปวัดจะมีการทำบุญอะไร โดยเฉพาะบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ น้ำยังชวนแกไปวัดพระธรรมกายเลย

น้ำบอกแก้วว่า หลวงพ่อธัมมชโยท่านจะสร้างวิหารเอาไว้ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของหลวงปู่ ปู่..ไปเอาบุญกันใหม่ ปู่ผงแกตอบว่า กู..อยากไป แต่กูขี้เยี่ยวลำบาก ที่กูอยากไปเพราะหลวงพี่เคยบอกกูว่า “ใครทำอะไรให้หลวงพี่ไม่ว่าท่านตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ ได้บุญไม่ต้องพูดกันละวะ” น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ทำไมไม่ต้องพูดล่ะ” ปู่ผงบอกว่า “ก็ได้บุญมากนะสิ” น้ำก็ถามต่อว่า “ได้บุญขนาดไหน” ปู่ผงบอกว่า “บอกไม่ถูก ประมาณไม่ได้ หลวงพี่ท่านว่า..เป็นไชย ๆ กัป ๆ ที่เดียว” แล้วสุดท้าย น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ตกลงจะไปแน่หรือเปล่า” ปู่ผงบอกว่า “แน่” แล้วปู่ผงก็ถามว่า “มึงจะมารับกูหรือเปล่า” น้ำก็บอกว่า “มา...”

ปู่ผงมักจะพูดเสมอว่า หลวงปู่ท่านเป็นคนจริง ทำอะไรแล้วทำจริง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดให้ปู่ผงฟังว่า ถ้าไม่ชนะมาร จะไม่ไปไหน ยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ถ้าสู้ไม่ได้ท่านไม่ยอม ถึงตายแล้วเกิดใหม่ ท่านก็ต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อ ตอนที่หลวงปู่สู้กับมาร มารมันถามหลวงปู่ว่า จะปราบหรือจะโปรด หลวงปู่บอกว่าปราบ มารมันบอกหลวงปู่ว่า มีแต่เขาจะโปรด หลวงปู่แกงขนาดไหนจะปราบ หลวงปู่บอกปราบอย่างเดียวไม่โปรด

ด้วยความที่เรานี้เป็นลูกหลานแท้ ๆ ของหลวงปู่ สิ่งหนึ่งที่เราห่วงกันมาก ก็คือ กลัววิชชาธรรมกายที่หลวงปู่อุตส่าห์ค้นพบจะไม่มีผู้สืบทอด เรื่องนี้.. น้ำเคยได้ยินปู่ผงคุยกับปู่ใส (หลานหลวงปู่) คุยเรื่องนี้

กันเป็นปี ถ้ามกันไปถามกันมาอยู่หลายครั้ง ปู่ใสพูดกับปู่ผงว่า ถ้า หลวงพี่เป็นอะไรไป ก็ห่วงแต่วัดปากน้ำว่าพระเถรเถรชี้จะพากันถอด ปู่ผงก็ตอบว่า หลวงพี่นะ..ไม่ห่วงหรือกวัดปากน้ำ ท่านห่วงวิชา ธรรมกายของท่าน แต่ในช่วงหลังปู่ผงก็มาบอกปู่ใสว่า ตอนนี่หลวงพี่ ท่านไม่ห่วงแล้วนะ ปู่ใสถามว่าทำไม ปู่ผง ก็ตอบอีกว่า หลวงพี่ท่าน บอกว่าผู้สืบทอดวิชานะ..เกิดแล้ว ปู่ใสก็ถามว่า ใ้ญาติเราหรือ คนในวงศ์วานของเราไว้เปล่า ปู่ผงก็ตอบว่า เปล่า..เป็นคนสิงห์บุรี !

เรื่องผู้สืบทอดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ในใจนำมาตลอด จนกระทั่งน้ำ ได้มีโอกาสมาทราบประวัติหลวงพ่อธัมมชโยจากหนังสือโลกทิพย์เมื่อ 20 กว่าปีก่อนนี้ ว่าท่านเป็นคนสิงห์บุรี แล้วได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ของหลวงปู่จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พอน้ำและญาติ ๆ อ่านเสร็จ ตอนหลังก็จำจรตชนวนญาติ ๆ หลวงปู่ มาวัดพระธรรมกาย มากราบหลวงพ่อธัมมชโยกัน 10 กว่าคน พอ เจอท่านเท่านั้นแหละ ป่าละออ หลานสาวแท้ ๆ ของหลวงปู่ท่านก็ ปล่อยโฮ ร้องให้ใหญ่เลย บอกพวกเรามาถูกทางแล้ว เพราะหลวงปู่ เคยบอกไว้ว่า คนได้ธรรมกายจะสว่างแบบนี้ และนับจากนั้น น้ำก็ ไปวัดไปสร้างบารมีเรื่อยมา และได้ย้อนกลับไปหาปู่ผงใหม่ให้แก ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้สืบทอดให้น้ำฟังอีก แกบอกว่าเคยถาม หลวงปู่เรื่องนี้หลายครั้ง และแกก็ยังย้ำอีกในครั้งล่าสุดว่า หลวงพี่ เคยบอกอีกในช่วงที่อาพาธมาก ๆ ใกล้เคียงมรณภาพว่า “คนดีเขา

มาแล้ว จะมาแทน มาจากทางสิงห์บุรี คนนั้นเขาดี เขามีวิชา
ธรรมกายเด่นมาก บุญบารมีของเขามาก เขาจะเผยแพร่วิชา
ธรรมกายไปทั่วโลก...”

ต่อมาในปีนั้นปลายชีวิต ปู่ผองมองไม่เห็น มีอาการเหมือนเป็น
ตาต้อ จึงได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อดมขโยให้หมอบไปรักษาตา
ให้ แต่หมอบอกว่าประสาทตาตายหลายปีแล้ว ไม่สามารถรักษาให้
หายได้ ต่อมาปู่ผองเสียชีวิตด้วยโรคอัลพฤกษ์ ขณะที่มีอายุได้ 90 ปี

ยังมีอีกมากที่เกี่ยวกับหลวงปู่และคุณวิเศษของท่าน จะให้
เล่าต่อเดี๋ยวจะไม่จบ แต่สิ่งหนึ่งที่น้ำอวยากจะบอกคือ การที่น้ำได้มา
เป็นลูกหลานหลวงปู่แท้ ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้น้ำภูมิใจที่สุด เพราะหลวงปู่
ท่านจะร้อยสัตว์ขนสัตว์ไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม น้ำจึงได้
อธิษฐานตอigy้าทุกครั้งขอให้ได้เกิดเป็นสายเลือดเป็นเชื้อสายของ
ท่านอีกทุกภพทุกชาติ และขอให้ได้มาเล่าเรื่องราวของท่าน เรื่องอะไร
ที่เกี่ยวกับท่าน ถ้าน้ำไม่รู้ก็ขอให้รู้ ที่รู้แล้วก็ขอให้จำได้แม่นยำ เพื่อ
เอาไว้ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังฟัง เพื่อช่วยท่านดำรงไว้ซึ่งวิชาธรรมกาย
งานใดที่ใครทำไม่ได้ ไม่ว่าจะป็นงานเล็กงานใหญ่ เมื่อมาถึงมือน้ำ
จะขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำให้สำเร็จทุกอย่าง และสุดท้ายนี้..ก็ใกล้
วันหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำเข้ามาทุกวัน ๆ แล้ว อย่าลืมชวนกันไปเอา
บุญกับท่านเยอะ ๆ นะ...

บทที่ 4

พลิกชีวิต..ด้วยบุญหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ ด้วยทองคำ

หากคุณมาเจอสามีภรรยาคนหนึ่ง
ที่เข้าวัดพระธรรมกาย
พร้อมกับมีหนี้สินท่วมตัวเหยียบ 2 ล้านบาท
หน้าซำบ้านและรถกำลังจะถูกยึด
คุณจะคิดใหม่ว่า..
นับจากนั้นเพียงแค่ 3 ปี
เขาจะผงาดขึ้นมาเป็นเศรษฐีเงินล้าน !!!

คุณอภิไชยชัย มดแสง ผู้เป็นสามี และคุณสมบุญ เขตสุภโชติกุล
ผู้เป็นภรรยาเล่าว่า...

“ปี 2551 นับเป็นช่วงที่ตกต่ำที่สุดในชีวิตก็ได้ ถือเป็นช่วง
ที่สิ้นไร้ไม้ตอกมากที่สุด เพราะเป็นหนี้บัตรเครดิตทั้งหมด 7 ใบ หน้าซำ
ยังตกอยู่ในสภาพที่กำลังจะไม่มีที่ซุกหัวนอน เพราะบ้านและรถกำลัง
จะถูกยึด ซ้ำร้ายเรายังแอบคิดอยู่ตลอดเวลาว่า จะหาทางหนีไปให้

ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ อยากไปอยู่ในที่ ๆ ไม่มีใครรู้จัก เพราะเครียดมาก จนไม่รู้จะหาทางออกให้กับชีวิตที่ยากจนขนาดนี้ได้ยังไง และที่แย่งหนักไปกว่านั้นก็คือ ความจน..มันไม่ได้ครอบงำเฉพาะเราสองสามีภรรยาเท่านั้น เพราะเรามีลูกชายเล็ก ๆ อายุ 5 ขวบ และแม่แท้ ๆ ที่ต้องทนตกทุกข์ได้ยาก อยู่บนความจนกับเราด้วย อย่างเช่น เวลาลูกชายร้องกินนมเย็นปั่น เราเอง..ก็ยังไม่มีความรู้จะซื้อให้เขากินเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เลย อีกทั้งเรายังได้แต่มองด้วยอาการน้ำตาซึมที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะชีวิตเราสองสามีภรรยาไม่ได้ร่ำรวยมาแต่ก่อนแต่ออก คือ พอเรียนจบ ก็เป็นมนุษย์เงินเดือนที่หาเช้ากินค่ำเหมือนคนธรรมดาทั่วไป แต่เนื่องจากตอนหลังเราทั้งสองออกหักจากงานประจำที่ทำอยู่ ก็เลยลาออกมาทำธุรกิจขายตรงด้วยกัน ซึ่งเราทั้งสองก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในธุรกิจนี้นานถึง 7 ปี หนักเข้าพอทำไปทำมาก็ยิ่งจนลง..จนลง จนหนี้สินท่วมหัวมากถึง 2 ล้านบาท ทำให้เราหาทางออกให้กับชีวิตไม่ได้

แต่โชคยังดี..ในช่วงที่กำลังสิ้นไร้ไม้ตอกนี้เอง ก็มีพี่คนหนึ่งชวนไปวัดพระธรรมกาย เราก็ได้แต่ปฏิเสธเขาไปหลายครั้ง จนสุดท้ายก็มาคิดใหม่ว่า ไป..ก็ไป ยอมไปตามคำชวนของเขาสักครั้ง จะได้จบ ๆ เขาจะได้ไม่ต้องมาตีอะไรอีก เราก็เลยยอมไปวัดครั้งแรกในเดือนตุลาคม 2551 ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มีโอกาสไปกราบรูปหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำทองคำในมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี จนเราเกิดความรู้สึกดีและปีติมากอย่างบอกไม่ถูก แต่หลังจากนั้นเพียงแค่

ส์ปดาห์เดียว เราก็ทราบว่า..ทางวัดพระธรรมกายจะมีการหล่อหลวงปู่ทองคำองค์ที่ 5 เลยรู้สึกดีใจแบบสุด ๆ คิดขึ้นทันทีว่า จะต้องไปร่วมพิธีนี้ให้ได้ ทั้ง ๆ ที่จากเดิมคิดว่า จะไปวัดนี้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

แต่เนื่องจากการหล่อพระด้วยทองคำที่ใหญ่มากขนาดนี้หาไม่ได้ที่ไหนอีกแล้ว อีกทั้งตั้งแต่ออกมาจากห้องพ่อห้องแม่ก็ไม่เคยทำบุญอะไรที่ให้อานิสงส์มากถึงขนาดนี้มาก่อน ทำให้พอถึงวันจริง ขณะที่หลวงพ่อกำลังทำพิธีหล่อหลวงปู่อยู่ เราเกิดเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ คือ อยู่ ๆ มันก็เกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า ขนลุกชูชันปีติดีใจ อะเลิศจนต้องเอาเงินก้อนสุดท้ายของชีวิตที่มีติดตัวอยู่แค่ 1,000 บาท ทำบุญหล่อหลวงปู่ทันที ซึ่งพอทำเสร็จ เราก็ไม่รู้เป็นอะไรไปอีก คือ เอาแต่ร้องไห้ น้ำตาไหลพราก ๆ ขนลุกชูชันยี้มไม่หุบเลย จนต้องหันไปถามพี่ข้าง ๆ ว่า “พี่ ๆ ..หญิงเป็นอะไรไปไม่รู้ คือ ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยมีอาการแบบนี้...” ซึ่งพี่ข้าง ๆ เขาก็บอกว่า เขาเรียกว่า “อาการปลื้ม” จากนั้นเราก็อธิษฐานในใจกับหลวงปู่ว่า ด้วยบุญที่ลูกตั้งใจเอาเงินก้อนสุดท้ายของชีวิตทำบุญหล่อหลวงปู่ไปนั้น ขอให้ตัวลูกพ้นวิภวตชีวิตในครั้งนี้ให้ได้ ให้หมดหนี้หมดสิน สามารถกลับมาลืมตาอ้าปากได้...

..และนับจากนั้นเป็นต้นมา ชีวิตเราก็เริ่มพลิกเลย คือ มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นเรื่อย ๆ เพราะช่องทางดี ๆ โอกาสดี ๆ คนดี ๆ เข้ามาในชีวิตอย่างที่เราเองก็คาดไม่ถึง คือ มีคนมาแนะนำธุรกิจขายตรง

ตัวใหม่ให้กับเร่อีก แต่เนื่องจากชีวิตเราผ่านความชอกช้ำในธุรกิจขายตรงมาอย่างโชกโชนนานถึง 7 ปีแล้ว ก็เลยทำให้รู้สึกไม่มั่นใจ เพราะกลัวจะกลับไปจนหนักกว่าเดิมเข้าไปอีก ดังนั้นเราสองคนจึงปรึกษากันว่า จะต้องเติมบุญให้ตัวเองก่อน ถึงจะเริ่มทำธุรกิจตัวใหม่ได้ โดยการส่งให้สามีไปบวชรุ่น 7,000 รูป 7,000 ตำบล ซึ่งก็โชคดีค่ะ ที่วัดพระธรรมกายเขาให้บวชฟรี เพราะตอนนั้น เราไม่มีเงินซื้อแม้กระทั่งเสื้อผ้าที่ต้องใส่ก่อนบวชเลย และพอบวชเสร็จ ก็ออกมาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับธุรกิจขายตรงตัวใหม่ โดยอธิษฐานขอหลวงปู่ว่า ขอให้อย่าเป็นอย่างครั้งที่ผ่าน ๆ มา ซึ่งก็อัศจรรย์อย่างเหลือเชื่อจริง ๆ คือ เราได้เงินก้อนใหญ่จากธุรกิจใหม่ในระยะเวลาที่รวดเร็ว และเป็นจำนวนมากถึง 380,000 บาท จากนั้นเราก็เอามาทำบุญต่อบุญโดยการทอดกฐินปี 2552 ไป 1 S แรกของชีวิตทันที และพอทำบุญเสร็จก็อธิษฐานเอาบุญต่อบุญอีก จนมีรายได้เข้ามาอย่างอัศจรรย์ ทำให้สามารถสร้างองค์พระได้ครบทั้งครอบครัว และมีเงินมากถึงขนาดเอามาทำบุญทอดกฐินในปี 2553 ได้ถึง 2 S จากนั้นเราก็อธิษฐานเอาบุญต่อบุญอีกค่ะ **จนธุรกิจของเราดีขึ้นแบบพรวดพราดก้าวกระโดด จนสามารถใช้หนี้ 2 ล้านบาท สามารถไถ่รถและบ้านคืนได้แบบหมดจด** และที่น่าทึ่งที่สุด ก็คือ มีเงินทำบุญสร้างอาคารพระผู้ปราบมาร ในปี 2554 พุ่งสูงไปที่ 1 M แรกของชีวิต ซึ่งบุญที่ได้ทำ เพื่อเชื่อมสายบุญกับหลวงปู่เอง ทำให้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดและประทับใจแบบสุด ๆ เพราะอยู่ ๆ ธุรกิจของเรา ก็โต

แบบพุ่งกระชูดปรี๊ดปรี๊ดมีเงินทะลักเข้ามาจากทุกทิศทาง มีรายได้
ก้อนโตระดับ M งอกกลับคืนสู่กระเป๋าทันที หลังจากที
ทำบุญ M ไปแค่ 2 เดือนเท่านั้นเอง จนปัจจุบันเรามีเงินสดมาก
พอที่จะซื้อบ้านหลังใหม่ราคาหลายล้านบาทแล้วค่ะ

และพอถึงตรงนี้ก็อยากจะบอกทุกคนว่า เราพลิกชีวิตด้วยบุญ
จากการหล่อทองหลวงปู่จริง ๆ เพราะตลอด 7 ปีที่ผ่านมา เราไม่ได้
ซี้อี้อะไรเลย อีกทั้งยังขยันอดหลับอดนอน ทำธุรกิจขายตรงเหนื่อยจน
สายตัวแทบขาด ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเลย อีกทั้งยังทำ ก็ยัง
ติดลบ แต่พอเราได้ทำบุญหล่อหลวงปู่ จนช่องทางบุญในตัวเรา
ถูกเปิดขึ้น หลังจากนั้น เมื่อเราคิดจะทำอะไร มันก็ง่ายไปหมด
ทำให้ทุกวันนี้..ผิดกับเมื่อก่อนมาก คือ เราสองคนทำงานอยู่ที่บ้าน มี
เวลาไปทำบุญ หมดหนี้หมดสิน มีบ้านหลังใหม่ราคาหลายล้าน ส่วน
ลูกชายและแม่ก็มีชีวิตที่สุขสบาย แถมมีเงินทำบุญเป็น M ช่างน่า
อัศจรรย์จริง ๆ และพอถึงงานบุญหล่อหลวงปู่องค์นี้ ครอบครัวเราก็
ตั้งใจที่จะทำบุญหล่อท่านด้วยทองคำ 1 กิโลกรัม เพราะบุญนี้เป็น
บุญใหญ่ ที่มีอานิสงส์พลิกชีวิตคนในครอบครัวเรามาแล้ว...”

บทที่ 5

ทำไมต้องหล่อหลวงปู่..ด้วยทองคำแท้ ?

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย หรือหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นพระภิกษุที่เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรมและคุณวิเศษอย่างจะนับจะประมาณมิได้ ดังนั้นศิษยานุศิษย์ผู้เคารพศรัทธาเลื่อมใสท่านจากทั่วทุกมุมโลก จึงพร้อมใจกันหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำแท้

การหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำ เป็นการประกาศให้โลกรับรู้ถึงคุณความดีของท่านด้วยวิธีอันชาญฉลาด เพราะการหล่อท่านด้วยทองคำ จะทำให้ชาวโลกต่างสงสัย และเกิดคำถามตามมาอย่างนับไม่ถ้วนว่า “ทำไมต้องหล่อท่านด้วยทองคำ?” และนั่นก็เป็นโอกาสที่เหล่าศิษยานุศิษย์จะได้เล่าถึงประวัติ คุณธรรม คุณวิเศษ และมโนปณิธานของท่าน และชักชวนให้บุคคลเหล่านั้น ทำตามข้อวัตรปฏิบัติอันดีงามของท่าน

อีกทั้งเมื่อระยะเวลาผ่านไป จนเข้าสู่ยุคที่ทองคำหายากและราคาสูงมากกว่านี้ หรืออีก 1,000 ปีข้างหน้า ก็จะทำให้เกิดคำถามให้โจษขานซ้ำ ๆ อย่างไม่รู้จบว่า.. ทำไมชาวโลกยุคหนึ่งจึงเกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า ร่วมใจกันหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำแท้ ซึ่งเป็นวัสดุที่มีมูลค่ามหาศาลขนาดนั้น..!!! และปริศนาตรงนี้เองจะจริงให้ชาวโลกมุ่งค้นหาคำตอบว่า.. ท่านเป็นใคร ? สำคัญอย่างไร ? โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่กำลังประสบความทุกข์และดิ้นรนเพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์อยู่ในขณะนั้น เมื่อได้มาพบรูปเหมือนหลวงปู่ที่หล่อจากวัสดุที่มีค่าสูงสุด ก็จะสนใจหันมาศึกษาเรื่องราวของท่านจนเกิดความเลื่อมใส รู้ศึกษาปฏิบัติ และหันมาปฏิบัติธรรม เพื่อหาทางพ้นทุกข์ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังเช่นหลวงปู่

ดังนั้น การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำ จึงถือเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ ที่จัดว่า เป็นอามิสบูชา ที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติบูชาอย่างต่อเนื่องในอนาคตอย่างไม่ขาดสาย เพราะเมื่อชาวโลกได้มาสักการบูชาท่านแล้ว ก็จะปฏิบัติธรรมตามอย่างท่าน และการปฏิบัติบูชานั้น เป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นการบูชาอย่างสูงสุด

เหตุแห่งความยาก.. ในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่

การหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นง่าย ๆ **ดังนั้นสาธุชนผู้มีบุญทุกท่านไม่ควรพลาดโอกาสในการสั่งสมบุญนี้** เพราะการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่วัดปากน้ำ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางเหตุแห่งความยาก ดังต่อไปนี้ คือ

1. พระภิกษุที่เปี่ยมล้นไปด้วยคุณธรรม คุณวิเศษ และเป็นเนื้อนาบุญที่มีความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ เช่น หลวงปู่วัดปากน้ำ **เป็นบุคคลที่บังเกิดขึ้นได้ยากมาก** อีกทั้งท่านต้องมีบุญที่สั่งสมมาทางด้านนี้มาก หรือมีคุณธรรมมากพอที่จะคล้ำใจให้มนุษย์ยุคนี้ เกิดมหาศรัทธาอย่างแรงกล้า คิดหล่อท่านด้วยวัตถุธาตุอันเลิศ เช่น ทองคำแท้

2. ทองคำเป็นวัสดุที่มีราคาสูงลิบ อย่างไรก็ตามแต่การหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำจะเป็นเรื่องยากแสนยากเลย แต่จะหาบุคคลผู้ดำริหรือคิดริเริ่มในการหล่อก็นับว่าเป็นการยากมากแล้ว **ดังนั้นการหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้ จึงเป็นโอกาสที่เกิดได้ยากยิ่ง**

3. ในโลกนี้มีน้อยคนนักที่สามารถเป็นศูนย์รวมใจในการรวบรวมทองคำแท่งจำนวนมหาศาล มาหล่อพระ

4. ผู้ที่คิดจะหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ต้องมีบุญที่เคยสั่งสมมา กับท่าน หรือแม้ไม่เคยสั่งสมบุญมากับท่าน ก็ต้องมีบุญพิเศษอื่น ๆ ที่เคยสั่งสมมาในอดีต ไปดลจิตดลใจให้เกิดปัญญาคิดสร้างบุญใหญ่ เพื่อต่อบุญให้กับตนเองได้

5. หากเราเป็นผู้มีทรัพย์น้อย แต่เกิดมหาศรัทธาคิดอยากจะทำหล่อพระขนาดใหญ่ด้วยทองคำแท่งองค์ตามลำพัง ตลอดชีวิตนี้.. เราก็คงหมดโอกาสที่จะได้บุญใหญ่นี้ไป เนื่องจากมีทรัพย์ไม่พอ

6. แม้คนที่มีทรัพย์มาก สามารถหล่อพระทั้งองค์ตามลำพัง ด้วยทรัพย์ส่วนตัวได้ การหล่อก็จะไม่ทรงพลานุภาพเท่ากับการหล่อพระที่เกิดจากพลังของคลื่นมหาชน ที่มีกำลังศรัทธาอย่างแรงกล้ามารวมกัน อีกทั้งในอนาคตถ้าผู้มีทรัพย์มากนั้น สิ้นอายุขัยแล้ว ก็จะไปหาผู้ดูแลรักษาองค์พระที่หล่อขึ้นตามลำพังนั้นได้ยาก เพราะพระที่หล่อนั้นไม่ได้เป็นสมบัติของส่วนรวม และเมื่อเป็นดังนี้ ความรู้สึกร่วมจากการที่มหาชนต้องช่วยกันดูแลรักษาก็จะไม่เกิดขึ้น ซึ่งตรงกันข้ามกับการหล่อพระที่เกิดจากพลังของคลื่นมหาชน

7. หากมีการหล่อองค์หลวงปู่เสร็จไปแล้ว แต่เราเพิ่งเกิดศรัทธาหรือมาทราบข่าวบุญนี้ทีหลัง และเกิดจิตศรัทธาอยากจะทำหล่อขึ้นมา โอกาสนั้นก็หมดไปแล้ว

สถานที่ประดิษฐาน รูปเหมือนหลวงปู่ทองคำ ในประเทศไทยทั้ง 6 แห่ง

1. **สถานที่เกิด** ตั้งอยู่บนแผ่นดินรูปดอกบัว ณ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี ปัจจุบันคณะศิษยานุศิษย์ได้ทำการก่อสร้างอนุสรณ์สถานพระมงคลเทพมุนีไว้ ณ ที่แห่งนี้
2. **สถานที่ออกบวช** คือ วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี
3. **สถานที่บรรลุนิพพาน** คือ วัดโบสถ์ (บน) ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี
4. **สถานที่ที่มีผู้บรรลุนิพพานตามหลวงปู่เป็นครั้งแรก** คือ วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม
5. **สถานที่ปักหลักเผยแผ่วิชชาธรรมกาย** คือ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

6. สถานที่สืบสานวิชาธรรมกาย คือ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี (สถานที่สานต่อมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ด้วยการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกายไปทั่วโลก)

บทที่ 6

อานิสงส์การหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำแท้

อารยธรรมการสร้างและหล่อสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะไว้บูชา ไม่ใช่มีเฉพาะในพุทธศาสนาเท่านั้น แต่มีมาตั้งแต่บรรพกาล เช่น การหล่อรูปเทพเจ้า หน้ากากฟาโรห์ของอียิปต์ ซึ่งวัสดุที่นำมาหล่อ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอารยธรรม ความเจริญ ภูมิปัญญา และความสูงส่งในจิตใจของมนุษย์ในยุคหนึ่ง ๆ

สำหรับชาวพุทธที่ปรารถนาจะสร้างมหากุศลใหญ่ก็เช่นกัน จะนิยมหล่อพระกันมาก เพราะถือว่ามีอานิสงส์แรงกว่าบุญทั่วไป ดั่งมีหลักฐานให้เห็นจากพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง พระในโบสถ์ พระประจำวันเกิด พระประจำตระกูล พระประจำตัว หรือแม้แต่รูปหล่อพระเกจิอาจารย์ชื่อดัง

ซึ่งพระที่หล่อขึ้นนั้น จะหล่อด้วยวัสดุต่าง ๆ เช่น ปูน สำริด แก้ว ทองเหลือง เงิน นาค ทองคำ หรือนำรัตนชาติมาแกะสลักเป็นต้น

แต่ที่นิยมมากที่สุด ในทุกยุคทุกสมัยจะเป็นการหล่อพระด้วยสำริด ซึ่งเป็นส่วนผสมระหว่างทองแดงและดีบุก เพราะราคาไม่สูงจนเกินไปนัก

ดังนั้นการหล่อพระด้วยทองคำ จึงได้รับความนิยมในการหล่อน้อยมาก เพราะเป็นวัตถุธาตุที่มีค่าสูงมาก อีกทั้งราคายังแพงมาก จึงเป็นเหตุให้มีคนจำนวนน้อยที่คิดจะหล่อพระองค์ใหญ่ๆ ด้วยทองคำ

ฉะนั้น การหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำแท้ขนาดเท่าครึ่งขององค์จริง จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยาก และการทำในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากนี้เอง จะทำให้ผู้ที่มีโอกาสหล่อได้อานิสงส์มาก อย่างจะนับจะประมาณมิได้ ดังมีรายละเอียดโดยย่อดังนี้

1. เมื่อไปเกิดในภพใดชาติใด เราจะเป็นผู้ได้ครอบครองสมบัติที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเลิศที่สุดเท่าที่มนุษย์พึงมีในยุคคนั้น เพราะได้เคยประกอบเหตุด้วยการทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งขึ้นชื่อว่า เป็นธาตุที่เลิศที่สุด

2. สามารถเข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐี ที่ถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติอันมากมาย เพราะได้บริจาคทรัพย์ไว้ในพระพุทธศาสนาและเนืองนาบุญอันเลิศ

3. จะเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติอันงดงามตั้งแต่เกิดจนสิ้นอายุขัย เพราะได้เคยประกอบเหตุด้วยการทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งเป็นธาตุที่งามอยู่ในตัวเองตั้งแต่แรกเริ่ม และมีความงามที่เป็นอมตะ ไม่หมองคล้ำ ผุกร่อน แม้กาลเวลาจะผ่านไปเป็นพัน ๆ ปี

4. จะเป็นผู้มีผิวพรรณวรรณะ สว่างงดงามดุจทองคำ เพราะได้สร้างเหตุโดยการหล่อพระด้วยทองคำเอาไว้

5. จะได้เกิดในตระกูลสูง เข้าถึงฐานะอันสูงส่ง เป็นที่เคารพนับถือเกรงใจของเหล่ามนุษย์และเทวาททั้งหลาย เพราะการนำทองคำมาหล่อพระ ถือเป็นการบูชาบุคคลที่ควรบูชา ซึ่งถือเป็นมงคลอันสูงสุด

6. จะเป็นผู้มีเกียรติยศชื่อเสียงขจรขจาย เป็นที่รู้จักของมหาชนทั้งหลาย เพราะการหล่อพระให้เหล่ามนุษย์และเทวามากราบไหว้ เท่ากับเป็นการประกาศคุณของพระรัตนตรัย

7. จะมีบุตรและบริวารที่อยู่ใต้อิโฉวาท ให้ความเคารพเชื่อฟัง มีความกตัญญูกตเวที เพราะได้ถวายทานด้วยความเคารพ และความกตัญญู ที่มีต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

8. จะเป็นผู้มีปัญญาเป็นเลิศ เพราะได้ถวายทานที่ประกอบไปด้วยปัญญา และบูชาผู้ที่มีปัญญา ที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ และเป็นทักษิโณยบุคคล

9. จะขึ้นชื่อว่ามีสายบุญเชื่อมกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ และธรรมใดที่ท่านบรรลุ ก็จะสามารถบรรลุตามอย่างท่านได้ โดยง่าย สามารถเข้าถึงนิพพาน และที่สุดแห่งธรรมได้โดยง่าย

10. จะเป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เกิดในปฏิรูปเทศ ในดินแดนที่ พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง เพราะได้สร้างเหตุแห่งความเจริญ รุ่งเรืองไว้ในพระพุทธศาสนา

11. จะเป็นผู้ที่มีอายุชั้ยยืนยาว เพราะได้หล่อพระ เพื่อให้ มนุษย์และเทวากราบไหว้ ซึ่งเท่ากับเป็นการต่ออายุพระพุทธศาสนา ให้ยืนยาวยิ่ง ๆ ขึ้นไป

12. หลังจากละโลกแล้ว จะได้ไปเสวยทิพยสมบัติอันเป็นเลิศ ถึงพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และอธิปไตยในทิพยวิมานอัน ใหญ่โตโอฬาร

ฯลฯ

ผู้จัดทำ: ชมรมผู้รักบุญ

ที่ปรึกษา : ลือพงศ์ ลีลพจน์ สมพงษ์ สุวโรพร
วันชัย ภัทรโกมล สิริวรรณ ภูประเสริฐ
ขวัญจิตต์ จิตสินธุ ปราณีย์ ชัยผดุง
ธนิษฐา ศรีสงคราม

บรรณาธิการบริหาร: ส.สุขไช

กองบรรณาธิการ: รัตเกล้า ลิวเฉลิมวงศ์ ระพีพรรณ ใจภักดี
สุธิดา จินดาภิณฑุล กนกพร เทศนา
เมธินี จอกทอง อมรพรรณ ทองสมบุญ
दनยา คุณากนก วิจิตร คดเกี่ยว
รัตนา อรัณย์จจากุล กำพล แก้วประเสริฐกุล
บุษบา ธาราสมบัติ ระวีวรรณ แมนประสาทกุล

ปกและรูปเล่ม: สุพัตรา ปัญญาแสง

ภาพ: ศุูนย์ภาพนิ่ง

ขอขอบคุณ: ศรีธิปย์ ทองคำ สุกัญญา ปานพลอย
พรรณิ โอบุษฐ์นภาพร มะลิ รื่นณรงค์

พิมพ์ที่: บริษัท เอส.เอ็ม.เค. พรินติ้ง จำกัด

วันที่พิมพ์: 1 เมษายน พ.ศ. 2555

รูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
พระผู้ปราบมาร ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

สอบถามรายละเอียดได้ที่ โทร. 02-831-1000